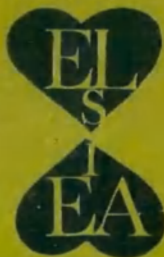
251

Stella Bagwell

Caut o soție

Editura ALCRIS

251 Stella Bagwell

STELLA BAGWELL

CAUT O SOŢIE

ALCRIS

Editor : **Aurelian Micu**

Lector : **Angela Vasile**

Coperta : **Andy**

WANTED : WIFE

Adaptare : **Luli Filipescu**

ISBN 973-9498-57-4

Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

Când zări în oglinda retrovizoare o maşină a poliţiei care-l urmărea, Lucas Lowrimore înjură. Ce ghinion! Întârziase de la meci şi băieţii n-or să-l aştepte la nesfârşit.

Judecând după semnalele farurilor, ofiţerul îi cerea să oprească.

Parcă după primul viraj şi scotoci în cutia de la bordul maşinii, unde îşi ţinea actele. Coborî apoi geamul şi aşteptă să se apropie poliţistul, dar avu agreabila surpriză să se trezească nas în nas cu o superbă creatură cu un păr bogat şi mătăsos de culoare roşcată!

Uniforma îi venea de minune şi se mula provocator pe formele tentante. Insigna prinsă pe reverul drept al hainei atrăgea atenţia asupra pieptului perfect. Nu se aştepta să fie oprit de o femeie şi văzu imediat în asta un atu deloc neglijabil. Hazardul îi va permite astfel să scape mai repede de acest control plictisitor.

Ochii lui rătăciră o clipă pe silueta sexy a tinerei, dar ea îl readuse la realitate.

— Coborâţi din maşină.

— E vreo problemă?

– O să aflaţi după ce coborâţi, îi răspunse ea cu o voce puțin răgușită pe care el o consideră senzuală.

Tonul ei nu admitea replică. Lucas ieşi din micul bolid de culoare roșie.

– Mergeam probabil un pic prea repede, dar...

– Zece kilometri peste viteza admisă, e ceva mai mult decât un pic prea repede. Prezentaţi-mi vă rog actele.

El îi întinse permisul, evitând s-o privească. Fiindcă îi venea greu. Ca atraşi de un magnet, ochii lui nu se puteau dezlipi de pe șoldurile pline, de talia fină, deloc potrivită cu centironul lat de care atârna un revolver. În ciuda austerităţii uniformei, tânăra era extrem de feminină, lucru pe care el ştia să-l aprecieze ca un bun cunoscător ce era.

– Mă grăbesc și...

– Vă grăbeaţi, îl corectă ea cu o mutră dezaprobatoare. Ştiţi că aţi trecut pe roșu adineaori ?

Pe roşu ? Cu mâna pe inimă, Lucas putea să susţină că nu observase.

– Nu, n-am remarcat asta. După cum v-am spus, sunt în întârziere și...

– Ei bine, nu aveaţi decât să plecaţi mai devreme, îi replică ea imperturbabilă. Ce aveaţi atât de urgent de făcut, domnule Lowrimore ?

Lucas strânse din dinţi. Întrebarea i se părea de o ironie deplasată. Ar fi avut chef să-i spună câteva, dar preferă să renunțe. N-ar fi făcut decât să-și agraveze situaţia, și așa destul de neplăcută. Privi pe furiș la ceas.

– Mă duc la un meci de rugby și nu mi-au mai rămas decât douăzeci de minute ca să ajung acolo.

Neîncrezătoare, Jenny Prescott îşi ridică privirea din carnetul ei de contravenţii ca să studieze costumul de culoare neagră al interlocutorului său. Calitatea materialului şi croiala modernă duceau la concluzia că fusese făcut de comandă. Probabil că-l costase o mică avere. Dar ea nu se va lăsa impresionată de o nimica toată. Legea nu-şi pierdea puterea în faţa unui bărbat îmbrăcat după ultima modă, lucru pe care acest domn frumos şi elegant îl va afla pe dată !

– Asta e o ţinută potrivită pentru un meci de rugby ?

– Eu sunt antrenorul echipei şi vă repet că prezenţa mea e indispensabilă.

Aroganţa tinerei începea să-l calce pe nervi. Cine se credea ? Şi ce drept avea să facă aceste comentarii deplasate ? Sigur, poate era vinovat, dar asta nu justifica remarcile ei tăioase.

Tânăra îl privea cu un aer sever şi el se temu o clipă că ea îi ghicise gândurile. Nu mai lipsea acum decât să-l acuze de ultragiu la adresa unui agent de circulaţie !

Jenny avea în faţa ei un specimen perfect al tipului de bărbat pe care nu-l putea suferi : seducător, plin de sine, într-un cuvânt un mascul sigur pe el. Părul de culoare închisă, tuns cu îngrijire şi pieptănat spre spate, ochii negri mărginiţi de nişte gene lungi şi dese, sprâncenele încruntate ale celui care nu admite uşor să fie contrazis... Întreaga lui persoană denota un caracter puternic şi autoritatea unui om obişnuit să i se dea ascultare dintr-o privire. Doar cuta din colţul buzelor contrasta cu acest chip făcut pentru a surâde şi pentru a seduce. Îi

aducea aminte mutra unui copil răsfăţat căruia i se refuza un capriciu.

– Ce păcat că au atâta nevoie de dumneavoastră ! adăugă ea fără să-şi piardă calmul.

– Ce vreţi să spuneţi ? Mă arestaţi ?

– O să aflaţi curând. Vă rog să mă aşteptaţi aici o clipă.

Jenny avea în spate zece ani de meserie şi reuşea întotdeauna să-şi păstreze controlul. În asemenea împrejurări nu-i venea deloc greu să afişeze un chip impasibil şi să menţină distanţa cuvenită, pretinsă de îndatoririle ei. Totuşi astăzi, fără să ştie prea bine de ce, se simţea tentată să-i zâmbească acestui bărbat. Comportarea lui o enerva la culme dar, în acelaşi timp, o înduioşa. Scutură din căpşorul ei frumos şi se stăpâni.

Tipul ăsta nu era decât unul din acei parveniţi care-şi imaginau că pot rezolva totul cu banii lor. Ei bine, se înşela amarnic... Şi o să plătească scump asta...

Cu un pas hotărât, se îndreptă spre maşina poliţiei şi îi întinse actele colegului ei.

– Notează numele şi numărul de telefon, Orville. Vreau să mă asigur că maşina nu a fost furată.

Omuleţul cu nasul turtit ca de boxer luă imediat talkie-walkie.

– Nu prea are aerul unui hoţ, Jenny, dar lasă-mă un minut ca să fac verificările necesare. Să vedem... adăugă el studiind permisul. Dar... e Lucas T. Lowrimore !

– Ei şi ? Ar trebui să-l cunosc ?

– Ce naiba, Jenny, dar e patronul celei mai mari companii de transport din oraş. Toată lumea îl

cunoaşte... Şi e chiar mai tânăr decât credeam eu... Ştii cum a ajuns aşa de bogat ?

Orville era extrem de surescitat şi tinerei femei îi venea din ce în ce mai greu să-şi ascundă enervarea. Ce naiba, banii nu meritau atâta consideraţie !

— Vrei să zici că şi-a dat osteneala să-i moştenească ?

— Deloc ! A plecat de la zero. Nici vorbă de vreo moştenire fabuloasă, de puţuri petroliere sau de mine de aur. Şi-a strâns averea prin propriile lui puteri. Ce om ! Pariez că nu duce lipsă de admiratoare...

— Cu atât mai bine pentru ele, dacă reuşesc să-l prindă din urmă pe nebunul ăsta al volanului, replică Jenny pe un ton rece.

— Tu l-ai prins ! remarcă Orville glumeţ.

Jenny îi aruncă o privire pe jumătate contrariată, pe jumătate amuzată.

— Notează tot ce afli. Şi mai repede, Orville ! Înnebuneşti de căldură sub soarele ăsta.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă, replică imediat colegul ei cu obişnuita lui bună dispoziţie. În curând vom şti totul despre Lucas Lowrimore.

Obţinură rapid prin radio fişa respectivă, ceea ce îi permise lui Jenny să se întoarcă la bogatul ei contravenient în cunoştinţă de cauză.

— Totul pare în ordine, domnule Lowrimore E inutil să vă duc la postul de poliţie. În schimb o să vă rog să vă prezentaţi la tribunal.

— Poftim ?

Cu sprâncenele ridicate din cauza surprizei, Lucas rămase cu gura căscată. Nu era sigur că înţelesese bine.

În fața stupefacției întipărite pe fața lui, Jenny ezită între râs și enervare. Deci tipul credea că averea îl scutește de respectarea legilor. Habar nu avea că timpul privilegiilor era de mult apus !

Cu o încetineală studiată, ea îi întinse procesul verbal.

– Pe viitor, Lowrimore, gândiți-vă la riscurile la care îi expuneți pe nevinovați atunci când rulați prea repede. Dacă vreun copil...

– Ah, nu ! Mergeți prea departe. În primul rând că nu rulam ca un nebun și pe urmă, indiferent ce credeți dumneavoastră, eram foarte atent. Nici gând să pun pe cineva în pericol, domnișoară, și cu atât mai puțin un copil, să știți asta !

Lucas era de obicei conciliant, întotdeauna gata să-și recunoască greșelile. Dar tipa asta roșcată, care îi făcea morală sub pretextul că purta o armă și o plăcuță pe piept cu numele ei, îl scotea din fire. Era frumoasă, ce-i drept e drept... dar nu era momentul să pice în fund în fața farmecelor acestei justițiare înverșunate. Mai ales când acolo, pe teren, o mulțime de tineri îl așteptau.

La gândul ăsta se îmblânzi, înghițindu-și mânia și protestele. La urma urmei, acest ofițer atât de hotărât era totuși o femeie frumoasă și el mai știa încă să se comporte ca un gentleman.

– Dacă ați terminat, îi sugeră el cât mai calm posibil, vă fac un cec și mă lăsați să plec la meci.

Scoase imediat un superb portofel din piele de crocodil din buzunarul interior al hainei. Jenny remarcă atunci că el nu purta verighetă. Deci nu se înșelase, avea de-a face cu un don Juan, arogant, bogat și grăbit. Foarte bine ! Va avea dreptul la un tratament de favoare care îi va face să-i piară

cheful să gonească pe străzi cu peste o sută de kilometri la oră.

— Îmi pare rău, domnule Lowrimore. Amenda trebuie plătită cu bani lichizi.

Lucas făcu ochii mari. Cum ? Acum tipa știa cine este el. De ce continua să fie atât de înverșunată împotriva lui și în ce scop îl trata ca pe un escroc vulgar ?

— Nu obișnuiesc să port asupra mea sume atât de mari, declară el aruncându-i o privire ucigașă.

Un zâmbet pur profesional se întipări pe chipul lui Jenny.

— Observ cu plăcere că respectați precauțiile elementare de siguranță. Nu vă mai rămâne decât să conduceți ca o ființă civilizată și totul va fi perfect.

Lucas se crispă din cauza sarcasmului ei. Ce tipă imposibilă ! Era greu s-o depășească cineva... Totuși, pe măsură ce vorbea, începea să se simtă fascinat de gura cărnoasă cu buze roșii și tentante. O gură făcută pentru sărutări... Visător, îi admiră ochii verzi stropiți cu punctișoare de aur și vechile lui reflexe urcară la suprafață. Ce cucerire faină ar fi ofițerul Prescott ! Da, probabil că era plăcut să îmbrățișezi un reprezentant al legii atât de conștiincios și de încântător...

„Dar întâi ar trebui să încerc să îmblânzesc pisica asta sălbatică", își spuse el privind-o cu un aer serios. Dacă făcea vreun pas greșit, era în stare să-l aresteze pentru atentat la bunele moravuri ! Nu avea rost să se joace cu focul... Iar timpul trecea și el trebuia s-o șteargă urgent de aici. Așa că optă pentru conciliere.

— O să fac tot posibilul ca să vă urmez sfaturile.

Luminița impertinentă care-i strălucea fără voia lui în ochi nu-i scăpă lui Jenny care simți că i se urcă sângele la cap. Regretă că obrăznicia presupusă a unui contravenient nu figurează în lista amenzilor. Ce păcat ! Ar fi făcut cu plăcere exces de zel în onoarea acestui interesant personaj. „Hai, își spuse ea, mulțumește-te să aplici legea, ceea ce e deja mult mai mult decât e obișnuit să suporte domnul Lowrimore".

— Vă sfătuiesc să vă achitați amenda în termenul stabilit, preciză ea. Și pe viitor respectați codul rutier, fiindcă o recidivă v-ar costa foarte scump.

— Puteți fi sigură că mă voi gândi la dumneavoastră de câte ori o să văd stopul pe roșu, ofițer Prescott.

Și îi surâse ca un elev sârguincios, surâs imediat dezmințit de gropița obraznică care apăru în mijlocul obrazului stâng.

Tânăra femeie căută la iuțeală un mijloc legal de a mări cuantumul amenzii, dar în cele din urmă se mulțumi doar cu o ultimă amenințare :

— Ar fi mai bine pentru dumneavoastră !

*
* *

Cu nervii în pioneze, se reinstală în mașina poliției, sub privirea amuzată a lui Orville care nu-și putu reține un fluierat.

— Te-a cam scos din fire tipul ! Ce ți-a făcut ? Te-a insultat ? A încercat să te mituiască ?

— Nu, nici gând ! Cum să-ți zic... M-a enervat nonșalanța cu care a ieșit din mașină. Aerul de siguranță pe care-l afișa, ca și cum totul i se cuvine. Și pe urmă, hainele lui...

— Superelegante ! Precis nu le-a luat de la magazinul din colț.

Jenny nu mai asculta comentariile admirative ale colegului ei. Se gândea deja la altceva.

— Mi-a spus că se duce la un meci de rugby. Tu ai auzit ceva de meciul ăsta ?

— Hai, Jenny, știi perfect că oamenii inventează indiferent ce, ca să scape de o amendă.

Era adevărat. Și la urma urmei, ceea ce făcea Lucas Lowrimore n-o interesa câtuși de puțin. Atâta timp cât rămâneau în legalitate, ei nu-i păsa. Totuși, ideea că-și bătuse joc de ea îi displăcea și privi furioasă spre mașina de lux care se îndepărta în viteză.

Orville observă cât era de încordată și încercă să-i schimbe cursul gândurilor.

— Și dacă am merge să bem ceva ? Mai avem două ore de serviciu și nimeni nu are nevoie de noi pentru moment.

— Bună idee ! Chiar am nevoie să mă răcoresc puțin.

Jenny știa că asta nu-i va fi de ajuns ca să se calmeze. De mai multe săptămâni se simțea nervoasă și deprimată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. De fapt era abătută din ziua când Savannah, cea mai bună prietenă a ei, o anunțase că e însărcinată. Văzând-o atât de fericită alături de soțul ei, își dăduse cu durere seama de eșecul propriei vieți sentimentale. La treizeci și doi de ani, în curând treizeci și trei, ea era tot singură.

Da, bineînţeles, fusese măritată, la fel ca toată lumea. Dar fericirea nu-i ieşise în cale. După cinci ani foarte lungi de suferinţă morală şi câteodată chiar fizică, de eforturi zilnice de a potoli gelozia bolnăvicioasă a lui Marcus, trebuise să recunoască adevărul : se înşelase. Şi să rămână în continuare cu el ar fi însemnat să se sinucidă „la foc mic". Cu moartea în suflet îl părăsise şi obţinuse divorţul trei luni mai târziu. Viaţa ei se dăduse peste cap din acea zi şi decepţia ei fusese intensă şi dureroasă. Un adevărat traumatism, ale cărui urmări mai existau şi astăzi, fiindcă simpla idee de a trăi din nou alături de un bărbat o teroriza. De şase ani se închisese încetul cu încetul în singurătatea ei şi reuşise să se autoconvingă că e cel mai bun mod de viaţă.

Departe de a-şi imagina gândurile sumbre ale partenerei lui, Orville se întoarse la maşină cu două pahare de plastic cu citronadă rece. Era încă obsedat de gândul întâlnirii lor cu Lucas Lowrimore.

— Trebuie să fie grozav să posezi o asemenea avere. Crezi că e aşa de fabuloasă după cum se spune ?

— Habar n-am, dar îţi dai seama că pot fi şi scorneli. Iar dacă e adevărat, tipul se poate crede buricul pământului... Ce spune fişa lui ?

— Treizeci şi cinci de ani, un metru optzeci, şaizeci şi cinci de kilograme, domiciliul : bulevardul Bryn Mawr numărul 28.

— Aproape de aici, şopti ea. Nu vrei să facem un tur ?

— De ce nu ? răspunse Orville surescitat.

Jenny nici nu se aştepta la altceva din partea lui. Avea o fire veselă, curioasă, şi acum fierbea de ne-

răbdare pe scaunul lui. El care nu va fi niciodată nici bogat nici celebru, se regala la ideea că o să zărească reşedinţa unui nabab ! Iar Jenny îşi spuse că va profita de ocazie ca să verifice dacă domnul Lowrimore se dusese sau nu la meci. Chestie de amor-propriu mai mult decât de conştiinciozitate profesională de fapt, dar ce conta ! Nu suporta minciuna şi avea tendinţa să-i bănuiască în mod special pe oamenii care trăiau în lux şi se credeau mai şmecheri decât ceilalţi. Trebuia neapărat să ştie.

Câteva minute mai târziu, rulau de-a lungul unui bulevard splendid. Peste tot peluze impecabile, arbuşti tunşi cu grijă, garduri vii, întreţinute de grădinari pricepuţi, care înconjurau nişte vile luxoase.

— Am ajuns, spuse Jenny arătând spre numărul 28. Nu-i văd maşina...

— Mare scofală ! exclamă Orville care rămăsese cu gura căscată de admiraţie. Nu ţi-ar plăcea să trăieşti într-un asemenea castel ?

Jenny fu obligată să-i împărtăşească entuziasmul. Se aflau în faţa unei splendide reşedinţe în stil englezesc, cu o poartă grea din stejar şi ferestre gotice, în spatele cărora se putea ghici un univers intim şi protejat de tracasările cotidiene. O altă planetă, o altă galaxie ! Înţelegea acum de ce domnul Lowrimore nu apreciase deloc faptul că îl tratase ca pe un oarecare...

— Prea sofisticat pentru mine. Eu iubesc simplitatea.

— Eşti cam dificilă, colega, declară Orville clătinând din cap.

Dar ea nu-l mai asculta. Deci Lucas Lowrimore nu se întorsese acasă. Asta însemna că într-adevăr

asista la meciul de rugby de care pomenise ? Greu de spus...

Traversară cartierul rezidențial și parcurgeau acum un sector ceva mai popular înainte de a ajunge în artera principală a orașului. La un colț de stradă, trecură pe lângă un maidan unde o mulțime de puști jucau rugby. Urletele lor le atraseră atenția. Jenny zări un Porsche roșu parcat în apropiere.

– Încetinește, Orville, nu e mașina lui Lucas Lowrimore ?

– Bineînțeles ! Aș recunoaște-o dintr-o mie.

În mijlocul grupului de copii evolua un bărbat înalt și suplu, în ținută de oraș. Era chiar contravenientul ei. Ce făcea aici, cu puștii ăștia dezlănțuiți ? Cu mânecile cămășii albe suflecate deasupra coatelor, cu mingea sub braț, el îi regrupă și-i făcu să tacă. Se mișca cu repeziciune sub privirile lor atente și părea să le explice un lucru foarte important. Iar ei îl ascultau fascinați.

Intrigată de acest spectacol destul de neașteptat, tânăra femeie simți nevoia să afle ceva mai multe despre Lucas Lowrimore. Ce om ciudat... Ajungând acasă, chiar în aceeași seară, se mai gândea încă la el și își promise să facă o mică anchetă.

*

* *

A doua zi de dimineață, tocmai își trăgea cizmele când se făcu auzită soneria telefonului. Aranjându-și în grabă cu mâna cascada de bucle roșcate, ea ridică receptorul telefonului aflat pe noptieră.

— Prescott.

La celălalt capăt al firului, un hohot de râs îi răspunse. Era prietena ei Savannah.

— Jenny ? Cât profesionalism !

— Obligatoriu, îi răspunse Jenny râzând la rândul ei. Imaginează-ţi cum ar fi dacă m-ar suna comisarul şi i-aş răspunde : „Salut, scumpule. Cum te simţi în dimineaţa asta ?" Cariera mea ar fi pe sfârşite !

— Pagubă-n ciuperci ! Ascultă, te-am sunat să te întreb dacă vrei să vii în seara asta la noi. Facem un grătar lângă piscină împreună cu părinţii mei. O mică reuniune de familie. Îţi surâde ideea ?

O reuniune de familie... Jenny nu ştia ce înseamnă asta. Nu-şi cunoscuse tatăl iar mama ei nu-i dăduse cine ştie ce dovezi de tandreţe. Ruby lucra într-un bar de la vârsta de paisprezece ani, fuma ca un pompier şi bea bere după bere cât era ziulica de lungă. De câteva ori îi pomenise lui Jenny despre frumosul irlandez care o sedusese cu mulţi ani în urmă, ca s-o părăsească imediat ce aflase că e însărcinată. O poveste clasică în ziua de azi... Îl iertase oare ? Jenny nu aflase asta niciodată. Vizitele pe care i le făcea mamei sale erau întotdeauna de scurtă durată. Destul de repede, Ruby o lăsa să înţeleagă că se simţea mai bine singură.

Invitaţia lui Savannah avu darul s-o pună pe gânduri şi inima i se strânse de durere. Viaţa o privase de bucuria unei copilării fericite. Ezită şi se hotărî să se refugieze în spatele obligaţiilor profesionale care-i furnizau un alibi incontestabil.

— Îmi pare rău, Savannah, dar sunt de serviciu diseară. Îţi mulţumesc totuşi pentru invitaţie.

– Off ! Atunci vino măcar să iei micul dejun cu mine.

– Credeam că ți-e greață dimineața.

– Mă simt mai bine. Și pe urmă, să știi că aceste mici necazuri n-au prea multă importanță. Joe și cu mine suntem atât de fericiți !

– Ascultă, continuă Jenny invidioasă puțin, rămâne pentru altă dată. Acum sunt așteptată la tribunal ca martoră.

– O crimă ?

– Oarecum. Un șofer a omorât două persoane. Conducea în stare de ebrietate...

– În acest caz, o întrerupse Savannah, fă tot posibilul să-l trimiți în spatele gratiilor. Nu vreau ca oamenii de teapa lui să pună în pericol viața copiilor mei.

– Poți să contezi pe mine. Pa, și pe curând !

Înainte să închidă, fu tentată să-i povestească cum a amendat un seducător om de afaceri care conducea puțin cam prea repede. Absurditatea acestei aventuri o amuză. Probabil că o enervase din cale-afară de ajunsese la o asemenea aberație ! Dar nu-i spuse nimic. Aflată întotdeauna în căutarea tovarășului ideal de viață pentru prietena ei, Savannah era în stare să-i telefoneze lui Lucas Lowrimore ca să-l întrebe dacă e burlac.

*

* *

Niște nori albi erau purtați ușor de vânt pe cerul toamnei. Primele frunze îngălbenite ale ulmilor și nucilor foșneau pe peluze și trotuare. Ziua promitea să fie la fel de caldă ca vara și Jenny ar

fi preferat să se plimbe decât să rămână închisă într-o sală de tribunal. Se vedea deja pedalând spre lac, cu un sandviș și o carte bună în geantă, și visând câteva ore plăcute pe marginea apei. Dar pe cine ar fi găsit s-o însoțească într-o asemenea escapadă ? Pe nimeni. Și ceea ce nu poți împărtăși cu cineva își pierde farmecul...

Se grăbi să alunge aceste idei negre și se gândi din nou la petrecerea de poimâine. Anul acesta, poliția organiza un mare bal în sprijinul copiilor nevoiași din oraș. Vor exista o orchestră, un bufet și numeroși invitați. Pe scurt, un adevărat eveniment. În sfârșit, avea și ea o ocazie să se distreze puțin !

Se concentră cu încăpățânare asupra acestei perspective tot timpul drumului.

Parcarea era ca de obicei foarte aglomerată și făcu în zadar două tururi. Cu ochii în patru, începuse deja al treilea tur prin mijlocul aleilor când, brusc, o mașină îi ieși drept în față. Claxonă, frână și se opri în scrâșnet de frâne doar la câțiva centimetri, evitând o ciocnire sigură.

— Imbecilule ! înjură ea printre dinți.

— Ce idiot ! bombăni șoferul imprudent ieșind din mașină.

El !

Jenny îl recunoscu fără nici un dubiu pe bărbatul brunet care se apropia de ea.

— Ar fi trebuit să-mi închipui !

Lucas tocmai o zărise pe tânăra femeie aflată la volanul micului Ford de culoare galbenă. Iar roșcata asta ! Nu purta uniforma, dar nu încăpea nici o îndoială. Cum ar fi putut să uite aceste forme perfecte și strălucirea necruțătoare a ochilor verzi ca smaraldul ? Era chiar și mai frumoasă astăzi.

Părul mătăsos i se revărsa pe umeri ca un torent de bucle rebele. O adevărată leoaică...

– Cine naiba vă credeţi de mergeţi cu viteza asta într-o parcare ? strigă el. Era să-mi loviţi maşina în spate.

– Cum ?! Mergeam cu şase kilometri pe oră, domnule Lowrimore, protestă ea. În timp ce dumneavoastră... Vreţi încă o amendă pentru exces de viteză în marşarier ?

– Eu... eram din nou în întârziere.

Jenny ridică din sprâncene, evident exasperată. Lucas Lowrimore era de o aroganţă... probabil că era decis s-o scoată din fire ! Îl examină din cap până-n picioare, cu o sclipire de dispreţ în fundul ochilor.

Era îmbrăcat în blugi, cizme şi o cămaşă în carouri albastre pe care le purta cu aceeaşi eleganţă ca şi costumul şic din ajun. Jenny reuşi însă să-şi păstreze mintea limpede şi nu se lăsă descumpănită de înfăţişarea şi prestanţa lui.

Dar fără voia ei, nu se putu împiedica să nu admire umerii laţi şi trupul admirabil proporţionat al tânărului. Lucas Lowrimore era pentru ea o enigmă. Bogat şi celebru, se îmbrăca la nişte croitori de lux ca să joace rugby cu puştii pe maidan şi-şi punea nişte blugi ponosiţi ca să se ducă la birou. Cine era el cu adevărat ? Lipsa ei obişnuită de încredere o puse în gardă. Tipul ăsta era periculos nu numai la volanul limuzinei Porsche. Trebuia evitat cu grijă !

– Mi se pare că nu sunteţi îmbrăcat în ţinuta de rugbist în această dimineaţă ?

– Mă duc la muncă şi n-aş fi în întârziere dacă un anume ofiţer de poliţie ar fi acceptat cecul meu în loc să mă facă să-mi pierd timpul pe aici.

— Păreţi să nu înţelegeţi că n-am făcut decât să aplic regulamentul, replică ea îndată. Şi vă reamintesc că este acelaşi pentru toată lumea, fie că vă place sau nu acest lucru.

Doamne ! îşi spuse Lucas în gând, dar femeia asta e plină de temperament ! Modul ei deschis de a vorbi îl cucerise de la prima lor întâlnire şi se gândise chiar să încerce s-o revadă. Şi iată că în această dimineaţă, fără să facă nimic în acest sens, ea îi ieşea din nou în cale ! Norocul îi surâdea de data asta.

Jenny îşi consultă ceasul cu un aer neliniştit.

— Trebuie să depun mărturie peste zece minute.

— Parcaţi în locul meu, îl eliberez imediat.

Fără să piardă nici o clipă, el urcă din nou în maşină, dar înainte să fi avut timpul necesar să închidă portiera, tânăra femeie se aplecase spre el.

— Hmm... Voiam să vă spun că... v-am văzut aseară cu copiii. Nu m-aţi minţit.

El ridică din sprâncene.

— Cum, nu m-aţi crezut ?

— Nu, dar după cum ştiţi, asta face parte din meseria mea. Dacă v-am ofensat în vreun fel, puneţi asta în contul conştiinţei mele profesionale.

— Vă mulţumesc pentru francheţea dumneavoastră, ofiţer Prescott.

Jenny se îndepărtă puţin jenată. Spusese poate prea multe, dar se simţea uşurată că lucrurile se clarificaseră. Îşi făcuse doar datoria şi putea acum să plece liniştită. Nu-i mai rămânea acum decât să-l dea uitării pe domnul Lucas Lowrimore...

În timp ce demara, vocea lui se făcu auzită, acoperind zgomotul motorului.

— Ofițer Prescott?

Jenny se întoarse și-i păru imediat rău. El îi surâdea, superb, sigur pe el, irezistibil. Derutată, Jenny făcu un efort supraomenesc să-și vină în fire.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Să-mi spuneți prenumele dumneavoastră.

Ce rost ar fi avut să i-l ascundă? Tot n-o să-l mai vadă.

— Mă numesc Jenny.

— Sunteți căsătorită?

Întrebarea o lăsă fără glas. Apoi izbucni într-un râs batjocoritor.

— Bineînțeles că nu, domnule Lawrimore! Mi-a mai rămas încă o fărâmă de bun-simț.

CAPITOLUL II

„Bineînțeles că nu, domnule Lowrimore! Mi-a mai rămas încă o fărâmă de bun-simț!"

Două zile trecuseră de la această întâlnire și Lucas se mai întreba încă ce dorise ea să spună. Și asta i se întâmpla chiar în timp ce studia prețioasele lui dosare. Era clar că nu era măritată și că nici nu dorea să fie. Tonul zeflemist pe care-l adoptase nu-i lăsa nici o îndoială asupra acestui subiect. Dacă nu cumva alesese acest mod mai întortocheat de a-și exprima disprețul la adresa tuturor bărbaților bogați care conduceau mașini sport! Și la adresa lui, în mod special... Ironia usturătoare cu care îl tratase îl ducea cu gândul la asta. Fără a mai vorbi de mutra pe care o făcea de câte ori deschidea el gura încercând să se justifice... Un lucru care schimba într-un mod picant atitudinile îndrăgostite pe care prezența lui le provoca de obicei.

Împinse plictisit un teanc de dosare, apoi, contrariat că nu se poate stăpâni, făcu un efort să se concentreze. „Ce chestie! mormăi el. Cu un asemenea caracter, e o adevărată binecuvântare a Cerului că s-a decis să rămână nemăritată!".

Lucas ar fi trebuit totuşi să recunoască faptul că era de acord cu hotărârea tinerei femei. El îşi înmulţea în permanenţă cuceririle feminine, în cea mai mare parte interesate mai mult de contul lui în bancă decât de persoana lui, ajungând însă să şteargă din vocabularul lui cuvântul „căsătorie". Sau cel puţin aşa credea el... De câtva timp nu se simţea în apele lui, şi începuse să se întrebe dacă singurătatea era într-adevăr vocaţia lui.

Enervat de cursul pe care-l luaseră gândurile lui, se ridică să arunce o privire pe fereastră. În parcare, camioanele-cisternă şi semiremorcile firmei lui erau aliniate cu meticulozitate, fiecare arborând sigla L.L.T., Lucas Lowrimore Transports, pictată cu litere mari roşii.

„L.L.T.", şopti el. Pusese singur pe picioare această afacere, demarând doar cu un singur camion vechi, curaj şi braţe puternice. Acum avea zeci de vehicule, mai multe echipe de şoferi şi o groază de clienţi ale căror comenzi abia mai reuşea să le satisfacă.

În ultimii zece ani câştigase mulţi bani, deşi grija de a se îmbogăţi nu figurase niciodată printre priorităţile lui. Fire voluntară şi tenace, avusese flerul să intre într-o afacere rentabilă. În această perioadă dificilă pe plan economic, succesul afacerii lui îl umplea de mândrie, lucru pe care-l mărturisea fără pic de jenă. Totuşi se gândea de mai multe ori cu amărăciune că nici banii, nici succesul profesional nu erau de ajuns ca să-i umple viaţa. Era bogat şi invidiat de toţi, dar avea dureroasa impresie că-i lipseşte esenţialul. „Sunt bătrân şi sunt singur..." Aceste cuvinte îi răsunau în urechi ca un glas încăpăţânat şi sâcâitor, pe care nici una din

plăcerile oferite de averea lui nu-i permitea să-l dea uitării.

O bătaie discretă în uşă îl smulse din gândurile lui posomorâte.

— Intră !

O femeie mică, blondă, la vreo şaizeci de ani, îşi făcu apariţia în biroul lui. Spilcuită şi vioaie, îl privea din spatele unor ochelari enormi împodobiţi cu strasuri. În ciuda apariţiei sale puţin frivole, era secretara ideală, competentă şi discretă. Îl cunoştea de mult timp pe Lucas şi juca cu plăcere rolul afectuos al mamei pe care el n-o mai avea. Îşi lua destul de des în serios această sarcină şi făcea pentru el nişte planuri cu care Lucas nu era întotdeauna de acord.

Îi întinse un dosar voluminos.

— Ce răspuns ai pregătit pentru domnul Johnson în privinţa reînnoirii asigurării ?

— O să discutăm mai târziu despre asta, Lilah, o întrerupse el.

Ea îi remarcă fruntea încruntată.

— Răspunde-mi mai degrabă la întrebarea asta : sunt bătrân ?

Docilă şi atentă, Lilah făcu un pas înainte şi îl studie amănunţit, înainte de a-i declara cu umor :

— După câte văd eu, Lucas, mai ai încă ani mulţi şi frumoşi înaintea ta !

— Oh, nu sunt decât aparenţe. Nu vezi până în fundul sufletului meu...

— Doar eşti obosit, asta-i tot ! Între munca de aici de la firmă şi activităţile cu puştii, e un adevărat miracol că nu ţi-ai pierdut încă minţile.

— N-aş putea trăi altfel, nu ştii ?

— Asta spui întotdeauna, dar n-o să-mi scoată

nimeni din cap ideea că ceea ce-ţi lipseşte e...

— O femeie! termină Lucas în locul ei, amintindu-şi de câte ori devotata lui secretară îi dăduse acest sfat. Ei bine, o să fii mulţumită, reluă el, fiindcă am întâlnit una care îmi place.

— Domnul fie lăudat! exclamă Lilah ridicându-şi ochii spre tavan şi frecându-şi mâinile de bucurie. Cum arată?

— N-o cunosc, de fapt. Tot ce ştiu despre ea e că lucrează în poliţie.

— Ah...

— Ce vrei să spui cu „Ah"? E un defect?! exclamă el părând ofensat.

— Nu, sunt doar puţin surprinsă. Mi-ai spus de multe ori că de la moartea prietenului tău poliţistul, nu mai vrei să ai de-a face cu oameni care duc o viaţă atât de periculoasă.

Şi nu greşea deloc. Lucas se jurase de mai multe ori că n-o să mai rişte să-şi piardă atât de prosteşte un prieten. Şi totuşi... Ce avea fata asta atât de deosebit? Îşi dorea din tot sufletul s-o revadă pe această tulburătoare tânără, care-l vrăjise cu privirea ei. Semăna cu un animal sălbatic, liber, neîmblânzit, pe care nimeni nu l-ar putea închide. Rămăsese insensibilă la farmecul lui şi rezistenţa ei îl provoca. Nu era obişnuit să i se întâmple aşa ceva.

— Se numeşte Jenny Prescott şi e roşcovană ca o irlandeză.

— Asta-i tot ce ştii despre ea? Cam puţin!

Lilah îşi scoase încet ochelarii şi îl fixă pe Lucas cu ochii ei mici şi pătrunzători. El îi remarcă gestul şi înţelese că un mecanism complex se pusese deja în funcţiune în mintea vechii lui prietene.

— Poate îi place să danseze? reluă ea gândi-

toare. Vrei să te duci la balul pe care-l organizează poliția diseară ?

Lucas tresări. Balul ! Uitase complet de el... Era ocazia vieții lui ! Brusc înveselit, îi spuse grăbit :

— Lilah, ocupă-te tu de restul. O șterg să mă pregătesc.

— Am înțeles. Și încearcă „s-o agăți" pe frumoasa roșcată.

— O să fac tot posibilul, îi promise el în timp ce ieșea deja pe ușă.

*
* *

În seara respectivă, stând nemișcată la marginea ringului improvizat de dans, Jenny privea cum evoluează perechile strâns înlănțuite. Organizatorii prevăzuseră ca balul să se desfășoare în interior, dar seara era atât de caldă încât, în ultimul minut, scoseseră bufetul și mesele afară. Ideea se dovedise excelentă. Încântați de inițiativă și hotărâți să profite de această seară frumoasă, oamenii soseau în număr din ce în ce mai mare și făceau donații generoase fundației.

Lucrurile se prezentau sub cele mai bune auspicii și Jenny asculta cu plăcere un vechi rock-and-roll. Încerca să recunoască figurile familiare în mulțime când simți că o mână i se așază pe umăr. Convinsă că e vorba de Orville cu care vorbise adineaori, se întoarse surâzând și se trezi nas în nas cu Lucas Lowrimore.

— Oh ! Dumneavoastră.

— Da, eu. Și nu-mi spuneți că vă simțiți deza-

măgită. Mi-am dat o groază de osteneală să vă găsesc în mijlocul acestei mulţimi.

Jenny era splendidă în rochia ei de tafta verde. De o mie de ori mai frumoasă decât în uniformă. Pielea ei sidefie de roşcată părea încă şi mai fină, aproape transparentă. Câteva şuviţe de păr mătăsos îi încadrau chipul şi o fundă din aceeaşi tafta ca rochia îi strângea părul pe ceafa delicată.

– Nu-mi spuneţi că pe mine mă căutaţi !

– Nu vă cunosc decât pe dumneavoastră aici !

– În acest caz, de ce aţi venit ?

– Ca toată lumea, ca să susţin cauza copiilor.

Jenny sperase în secret că-i va spune că venise pentru ea. În această ambianţă de sărbătoare, imaginaţia ei o luase puţin razna, iar Lucas Lowrimore era ultima persoană pe care se aşteptase s-o întâlnească la balul poliţiei. „Hai, fato, revino-ţi, nu mai inventa adevărate romane". Se pregătea să se convingă că prezenţa lui o lăsa indiferentă dar trebui repede să recunoască exact contrariul.

Bărbatul ăsta frumos stătea lângă ea de parcă ar fi fost vechi prieteni şi, dacă nu era atentă, o să-i sucească repede capul.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, declară ea plină de căldură.

– Sunt fericit că văd atâţia oameni împărtăşindu-mi convingerile, spuse el aruncând o privire de jur-împrejur. Serata pare să aibă un succes formidabil. Ce aţi zice de un pahar cu punci ?

Fără voia ei, Jenny dădu din cap aprobator. Lucas o luă de braţ şi căldura degetelor lui îi cuprinse întreg corpul. Temându-se că nu-şi va putea masca mult timp tulburarea, îşi trase puţin cam brutal braţul. Lucas îi ignoră gestul şi se îndreptă spre

bufet. Ce proastă fusese ! Se acoperea de ridicol ! Cum putea s-o dea peste cap o invitație atât de nevinovată ?

Un tête-à-tête cu un bărbat o speria întotdeauna. Pe vremuri aprecia compania prietenilor ei studenți, dar trista experiență a căsătoriei cu Marcus îi relevase un aspect nebănuit al psihologiei masculine. De atunci, de fiecare dată când un bărbat se interesa de ea, se întreba ce se ascunde în spatele măștii sociale pe care o afișa și privea cu reticență încercările pe care le făcea pentru a-i capta atenția.

Stând în expectativă, își examina interlocutorul în speranța de a-i descoperi adevărata personalitate. Trăsăturile lui erau departe de a fi perfecte. Avea nasul puțin cam lung și fața prea slabă. Dar nu vedeai din el decât surâsul cuceritor și părul des și negru care-i dădea un farmec nebun. Lucas era extrem de atrăgător.

— Colegul meu Orville mi-a spus că aveți o importantă firmă de transporturi. Așa e ?

Lucas puse pe masă carafa cu punci care răspândea o aromă plăcută și o privi malițios.

— Da. Dar spuneți-mi, dacă ați fi știut asta înainte să-mi dați amenda, ați mai fi „îndulcit" verdictul ?

— Pentru nimic în lume ! mărturisi ea râzând. Nu fac favoruri nimănui.

— Nici chiar pentru familie ?

— Nici nu se pune problema, fiindcă nu am familie. Cel puțin, nu aici. Dumneavoastră ?

Lucas rămase o clipă fără replică. Tristețea profundă care traversase ca un fulger privirea tinerei

femei îl lăsase fără grai. Ce suferință secretă trezise în ea fără să vrea ?

– Sunt singurul copil, continuă el. Şi nu mi-a mai rămas decât tatăl meu. E adevărat că e un personaj de roman ! Ştiţi unde trăieşte ? Singur-singurel, pe un vapor, undeva prin mlaştinile Floridei. Întreţine din fericire cele mai bune relaţii cu vecinii lui. Şerpii veninoşi şi aligatorii înfometaţi.

– E un tip foarte curajos !

– Remarca asta l-ar încânta. Fiindcă a fost privit întotdeauna ca un aventurier.

Râsul lui Lucas se făcu din nou auzit, vesel, spontan, tineresc. „S-ar zice că acest bărbat nu s-a confruntat niciodată cu necazurile sau cu doliul !", îşi spuse Jenny, puţin invidioasă pe nepăsarea lui. Interzicându-şi să se intereseze prea mult de el, nu se putu împiedica totuşi să-l întrebe :

– Şi dumneavoastră ? Sunteţi tot un aventurier ?

– Am fost, spuse el ridicând din umeri, decis să rămână la acest răspuns laconic.

Privirea întrebătoare a tinerei femei îl obliga să-i dea mai multe explicaţii. Ezita însă să-şi deschidă inima. Jenny făcea parte din poliţie şi el se temea să se ataşeze de ea. Nu voia să se angajeze pe un drum periculos, pe care il evita de la moartea violentă a prietenului său. Prea multă suferinţă, prea multă tristeţe... Totuşi, această tânără atrăgătoare care stătea în faţa lui cu ochii plini de întrebări nerostite făcea să-i bată inima nebuneşte. Cedă tentaţiei de a-i satisface această curiozitate mută.

– La optsprezece ani m-am angajat în marină. Acolo, pericolul a fost tovarăşul meu de drum timp de şapte ani de zile. Climatul insalubru, animalele

sălbatice, dușmanul întotdeauna necruțător nu ne dădea nici o clipă de răgaz. După această experiență dură, când am revenit la viața civilă, nu aveam nimic, nici bani, nici diplomă. M-am hotărât atunci să cumpăr pe credit un camion vechi cu remorcă și am început să muncesc. Urmarea o cunoașteți.

— Probabil că nu a fost deloc ușor să treceți de la un camion rablagit la o companie de talia celei pe care o conduceți acum.

— Hmm ! Nu m-am dat înapoi de la muncă dar am avut și noroc. În cele din urmă, lucrurile au luat o întorsătură fericită pentru mine.

Mulțimea se înghesuia în jurul lor.

Oamenii râdeau, se distrau într-o ambianță veselă. Unii dansau, alții discutau în grupuri, alții își satisfăceau încă lăcomia lângă bufetul bine asortat.

Orchestra atacă un tango și Lucas profită de ocazie ca să-i cuprindă talia.

— Gata cu vorba ! Să trecem la lucruri mai serioase !

— Dansez destul de prost ! se grăbi ea să precizeze, puțin speriată de propunerea lui.

Că îi oferise un pahar cu punci, mai treacă-meargă. Că flecăriseră câteva clipe bune, fie. Dar această invitație era suspectă. De ce prefera el să-și petreacă întreaga seară în compania unui obscur ofițer de poliție, în loc să se alăture bogătașilor de talia lui sau să se întoarcă în frumoasa lui reședință ?

El remarcă, surâzând malițios :

— V-am văzut adineaori pe ringul de dans !

— Oh ! Eram cu Orville, colegul meu. Cum și

ei dansează aproape la fel de prost ca şi mine, am reuşit să ne potrivim paşii.

Această bruscă timiditate făcu să i se îmbujoreze obrajii. Fără să-i lase timp să se eschiveze în vreun fel, Lucas o scăpă de paharul din mână şi o antrenă în mijlocul perechilor care evoluau în ritmul muzicii.

Prea surprinsă ca să reacţioneze în vreun fel, Jenny se lăsă în voia lui. Dansară un moment în tăcere şi un sentiment nedefinit de panică o cuprinse încetul cu încetul. Ea care era atât de bine antrenată să facă faţă la tot felul de situaţii periculoase, se simţea terorizată de un inofensiv tango argentinian în braţele unui bărbat încântător ! Ironia situaţiei o făcu aproape să zâmbească.

Misterul lui Lucas Lowrimore rămăsese de nedezlegat. Era tânăr, frumos, bogat şi în mod sigur curtat de toate femeile. Atunci ce căuta aici în seara asta, în compania ei ? Jenny se temea prea mult să afle răspunsul la această întrebare ca să împingă mai departe investigaţiile. Dar o dată balul terminat, din fericire totul va reintra în normal. El îşi va regăsi viaţa uşoară şi plină de privilegii, iar ea micul comisariat de cartier. Până atunci, era de ajuns să aducă discuţia pe un teren neutru.

— Ştiţi că asociaţia noastră nu se mulţumeşte doar cu organizarea acestui bal ?

— Da. Am auzit vorbindu-se deja despre bradul de Crăciun şi de petrecerea în comun a sărbătorilor de Paşti.

— Şi asta nu e tot. La începutul iernii vor împărţi o mulţime de haine groase.

— E un lucru grozav ! Nici nu-ţi vine să crezi

că, într-o țară ca a noastră, mai există atâția copii săraci.

Tonul vocii lui era sincer. Lucas Lowrimore părea într-adevăr sensibil la soarta acestor copii. Își aminti cu amărăciune că Marcus nu putea să-i sufere și că-i ascunsese cu ipocrizie acest fapt în timpul primilor ani de căsnicie. Spre marea ei disperare, ea își sacrificase dorința de a deveni mamă, de teamă că violența soțului ei se va întoarce mai târziu asupra ființei inocente și lipsite de apărare.

— Aveți copii, domnule Lowrimore ?

— Oh, hai să terminăm cu atâta ceremonie ! Spune-mi Lucas !

— De acord, Lucas, îl aprobă ea intimidată.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu am copii. Ceea ce nu mă împiedică să-i iubesc și să mă ocup de copiii altora. Mulți au nevoie de ajutor, te rog să mă crezi. Societatea noastră e atât de dură cu cei slabi.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Ei bine, în ziua de azi, pentru ca o familie să poată trăi, ambii părinți trebuie să lucreze. Rezultatul e că tinerii își petrec cea mai mare parte a timpului în fața televizorului sau a jocurilor video. În felul ăsta devin o pradă ușoară pentru droguri și crimă.

Orchestra trecuse acum la un slow. Jenny tresări când simți că Lucas o strânge și mai tare în brațe. Reuși de data asta să-și păstreze sângele rece și simți că-i face plăcere să se lase condusă în ritmul languros al muzicii. Ce naiba, nu era o mironosiță ! La treizeci și trei de ani, cunoștea destul de bine bărbații și știa încă să le aprecieze compania.

— Cine sunt adolescenții cu care jucai rugby în seara aceea ?

— Oh, e o poveste veche. Toți puștii ăia aveau obiceiul să-și piardă timpul pe străzi. În fiecare zi când mă întorceam acasă, eram obligat să mă opresc și să aștept ca să binevoiască să mă lase să trec. Manevrele lor au durat o lună și în cele din urmă m-am săturat. Am coborât din mașină, simțind că am ajuns la capătul răbdării, și i-am amenințat că le fac un raport la poliție. S-au speriat atât de rău încât le-am propus un târg : dacă acceptă să discute cu mine, o să dau totul uitării. Le-am dat întâlnire pentru a doua zi în parc. Nici unul nu lipsea la apel și, spre marea lor mirare, am adus cu mine o minge de rugby. Asta s-a întâmplat acum doi ani. De atunci, unii au plecat, dar au apărut alții în locul lor, și eu continuu să joc cu ei de două ori pe săptămână.

— Mai găsești timp și pentru asta ? îl întrebă Jenny plină de admirație.

— Bineînțeles. Să știi că esențialul e să le dovedești că cineva se interesează de ei și că își ține promisiunile. Sper să-i pot ajuta într-o bună zi să părăsească maidanul.

Continuară să danseze. Mâna lui îi strângea ușor degetele. O pereche trecu pe lângă ei și bărbatul îi strigă :

— La mulți ani, Jenny !

Era căpitanul Morgan, șeful ei de mai mulți ani.

— Ia te uită, e ziua ta astăzi ? De ce nu mi-ai spus nimic ?

Jenny percepu o undă de decepție în vocea lui. Curios ! De necrezut. Ea nu făcuse nimic, nu fusese deloc drăguță cu el, ba chiar îi trântise și o amen-

dă piperată ! Iar el îi vorbea ca unei prietene. Aproape jenată, ea îngăimă :

— Știi, la vârsta mea, nu e un lucru pe care ai chef să-l strigi în gura mare.

În dimineața asta primise totuși cu plăcere felicitările trimise de mulți dintre prietenii ei. De fapt, una singură lipsea la socoteală : cea de la Ruby. N-o felicita niciodată de ziua ei. Probabil că se temea să-și reamintească faptul că și ea îmbătrânea.

— Câți ani ai împlinit ?

Tânăra se crispă. Întrebarea era prea personală. Cum de îndrăznea să i-o pună ? Abia se cunoșteau.

— Știi că e nepoliticos să întrebi așa ceva o femeie ?

— Chiar crezi că-mi pasă de asemenea convenințe ?

Surâsul cu gropițe făcu să i se topească inima.

În fața turnurii prea personale pe care o lua conversația, Jenny avu dintr-o dată sentimentul că se angajează pe o pantă alunecoasă. Nu trebuia să cadă în această cursă și preferă să nu mai danseze înainte de a fi prea târziu.

— Iartă-mă, dar sunt prea obosită, spuse ea pe un ton sec. Cred că ar fi mai bine să mă duc să stau puțin jos.

Se smulse din brațele lui și părăsi ringul de dans fără să-i mai aștepte răspunsul.

Derutat de reacția ei brutală, Lucas o urmări prin mulțime, hotărât s-o prindă. Jenny nu aruncă nici o privire în urma ei. Cu pași mari și nervoși, se îndreptă spre o bancă pe care un sicomor mare o adăpostea de privirile indiscrete. Era refugiul ideal. Dădu cu palma la o parte frunzele uscate de pe

bancă şi se aşeză uşurată. Serata asta nu semăna deloc cu ceea ce-şi închipuise ea. Lucas ăsta era diabolic şi era furioasă că se lăsase tulburată în aşa hal de amabilitatea lui. Iar ea se comportase ca o liceană şi se pierdea de tot imediat ce el se afla prin preajma ei ! Se simţi şi mai încurcată când îşi dădu seama că în sinea ei îi spune „Lucas".

Ca şi cum îşi auzise numele, Lucas se opri în spatele ei. Vocea lui o făcu să tresară.

– De ce te-ai înfuriat ?

Îşi ridică ochii spre el şi simţi că inima îi bate din nou nebuneşte.

Ţinându-şi mâinile în buzunare, el stătea încruntat, încercând să priceapă ce se întâmplase.

Jenny înghiţi cu greutate. De ce o urmărise ? De ce îi căuta compania când cohorte de admiratoare se înghesuiau probabil în fiecare zi la uşa lui ? Trase aer în piept înainte să-i răspundă :

– Nu m-am înfuriat.

– Aha ! Atunci te-ai enervat un pic ?

Tonul lui ironic o scoase din fire. Prin întuneric îi zărea ochii zâmbitori.

– Numai că...

Lucas se aşeză lângă ea.

– Nu trebuie să fii aşa susceptibilă în privinţa vârstei.

– Termină cu prostiile ! Drept cine mă iei ? Află că am treizeci şi trei de ani şi nu sunt deloc susceptibilă în privinţa vârstei mele. Dar nu consider că acest lucru îl priveşte pe un...

– Străin ? termină el în locul ei.

Ea dădu încetişor din cap.

– Ei bine, eu nu mă simt deloc jenat să spun

unei frumoase străine ca tine că am împlinit treizeci și cinci de ani.

— Mai ales când știi că ea cunoaște pe dinafară tot ce scrie în actul tău de identitate !

Lucas își întinse picioarele lungi ca să stea mai comod, profitând de această mișcare ca să se mai apropie puțin de ea.

— Nu mă așteptam să-ți amintești asta. Nu credeam că am făcut asupra ta o asemenea impresie !

— Oh ! Nici nu știi ce bine ai nimerit ! replică ea, furioasă că nu poate să-și țină gura. Nonșalanța pe care o afișai era plină de obrăznicie și mi-ar fi făcut plăcere să te fac să plătești și mai mult ! Din păcate, nu este prevăzut în regulament...

Îi părea deja rău pentru tot ce spusese. Lucas nu era vinovat dacă ea avea nervii în pioneze.

— Îmi place că spui lucrurilor pe nume !

— Tu nu ?

— Ba da, bineînțeles !

— Atunci explică-mi de ce te afli aici în seara asta. Ai fi putut foarte bine să te mulțumești să trimiți un cec prin poștă și să te consacri altor distracții, mai plăcute decât balul poliției.

Și de data asta, el îi aprecie modul deschis de a vorbi.

— Voiam să te revăd.

Jenny se aștepta mai mult sau mai puțin la un răspuns de genul ăsta. El vorbise însă pe un ton atât de natural și derutant încât ea rămase o clipă fără glas. De ani de zile, nici un bărbat nu-i mai făcuse o asemenea declarație. Dar și ea se ferise cu grijă de toți bărbații care ar fi putut fi tentați să cadă în ispită.

— Ca să-mi împărtășești progresele pe care

le-ai făcut la volan ? încercă ea să glumească.

— Nu. Ca să te invit la cină.

— Şi dacă nu m-ai fi găsit ?

— Ei bine, aş fi făcut turul oraşului cu o sută la oră şi m-ai fi găsit tu în mod sigur ! Şi foarte repede, încă !

Impasibilă şi din nou plină de răceală, ea declară fără să clipească :

— Seara lucrez.

— În acest caz, te invit la prânz.

— Nu insista, Lucas. Nu merg nicăieri, pur şi simplu.

Lucas era vexat, dar nu lăsă să se vadă nimic. Începea s-o cunoască şi ştia că nu va ceda aşa uşor.

— Nu-ţi cer explicaţii, domnişoară Prescott. Şi nu mai face pe mironosiţa cu mine.

Tânăra sări în picioare. Ce obrăznicie ! Se îndepărtă, nu înainte de a i-o trânti mânioasă :

— Să ştii, domnule, că doar la comisariat sunt obligată să ascult pe indiferent cine. Ţine cont de asta ! La revedere, domnule Lowrimore.

Şi se îndepărtă în noapte, fără să mai întoarcă deloc capul.

Lucas o privi pierzându-se în mulţime. Nu făcu nici cel mai mic gest s-o reţină. Nu avea importanţă dacă ea credea că avusese ultimul cuvânt.

Mâine, Jenny va descoperi că Lucas Lowrimore nu abandona niciodată atât de repede o partidă.

CAPITOLUL III

A doua zi, împingând uşa biroului său, Jenny nu-şi putu reține un strigăt de surpriză. Pe masa ei de lucru trona un imens buchet de trandafiri roşii. Ridică uimită din sprâncene. Cine din anturajul ei putuse să-i facă un cadou atât de rafinat? Ruby? Poate căuta în acest mod extravagant să se facă iertată că uitase s-o felicite ieri. Ideea era surprinzătoare, dar cu o asemenea mamă totul era posibil...

Desfăcu micul plic alb ascuns printre trandafiri şi trebui să citească biletul de trei ori înainte de a pricepe ce i se întâmpla.

„Strălucitoare şi înţepătoare sunt aceste flori care-ţi seamănă, Jenny.

Sper că ele îţi vor face tot atâta plăcere câtă mi-a făcut şi mie compania ta aseară.

Lucas"

Crezu pentru o clipă că visează. Artistic aranjaţi într-un vas de cristal, trandafirii sângerii aduceau în încăpere o pată de culoare. Şi o notă neobişnuită de lux.

De necrezut ! Ce făcuse ea ca să merite un asemenea omagiu ? Şi mai ales, cum o să pună ea capăt unei asemenea nebunii ? Fiindcă nici nu se punea problema să-l lase să continue pe acest drum.

Secretara căpitanului Morgan intră grăbită în încăpere şi rămase trăsnită.

– Oh ! Ce flori frumoase ! De ziua ta ?

– Hm... da. Din partea... unui prieten. Ai nevoie de mine ? O întreba ea, dornică să încheie discuţia pe această temă, în timp ce îşi strecura cartea de vizită în buzunarul vestonului.

Nu avea rost ca adorabila Glenda să ştie mai mult. Nu-i tăcea gura o clipă şi discreţia nu făcea parte nici pe departe din calităţile ei. În scurt timp ar fi aflat tot comisariatul.

– Căpitanul vrea să-ţi vorbească înainte să-ţi începi serviciul.

Jenny se ridică oftând. Datoria înainte de toate. O să se gândească mai târziu ce atitudine trebuie să adopte faţă de Lucas.

Când intră în biroul căpitanului, Morgan vorbea la telefon. Îi făcu surâzând semn să se aşeze, mai spuse câteva vorbe şi apoi închise.

– Bună, Jenny. Am nevoie de ajutorul tău. Mi s-a cerut ieri să organizez o conferinţă despre siguranţa pe drumurile publice. Are loc vineri. Aş dori să te ocupi tu de asta.

– Eu ? întrebă tânăra stupefiată. Dar a trecut cel puţin un an de când n-am mai făcut aşa ceva. Cred că...

– Nu ţi se cere nimic complicat, Jenny. Doar să prezinţi nişte principii elementare unui grup de camionagii.

— Dar de ce eu ? Jim Everley e „conferenţiarul" nostru obişnuit, e foarte competent şi se exprimă cu o uşurinţă pentru care îl invidiez.

— Patronul firmei a insistat ca tu să fii cea care să expui datele problemei.

— Eşti sigur ?

— Absolut. Şi când e vorba despre cineva atât de important în oraş, nici nu se poate pune problema să-l refuzăm.

— Cine e ? se interesă ea maşinal.

Era sigură deja că ştie răspunsul şi se temea că va auzi numele de...

— Domnul Lowrimore. Se pare că i-ai „ars" o contravenţie însoţită de o mică lecţie de morală pe care n-o va da uitării atât de repede. De atunci e convins că trebuie să ai o mică discuţie cu oamenii lui. I s-a părut că eşti extrem de convingătoare şi competentă şi doreşte să-ţi folosească talentele.

Ce tupeu ! Jenny fierbea de mânie şi abia se stăpânea să nu izbucnească. Era convinsă că el pusese la cale această stratagemă doar cu scopul de a o obliga să se ducă la el şi nu-i plăceau deloc manierele astea golăneşti. Şi n-o să se jeneze să i-o spună verde în faţă. Dar până atunci, îi venea destul de greu să scape de această misiune.

— Înţeleg, rosti ea printre dinţi. Şi când are loc conferinţa ?

— Găseşti aici toate informaţiile necesare, îi răspunse comisarul întinzându-i un dosar. Secretara lui se numeşte Lilah şi e în întregime la dispoziţia ta. Bineînţeles că vei putea întrebuinţa tot materialul de care Jim se foloseşte în mod obişnuit. E pus în fişierul de la intrare.

Jenny era furioasă dar nu lăsă să se vadă nimic. Mai devreme sau mai târziu, Lucas Lowrimore va afla ce credea ea despre el ! Şi nu pierdea nimic aşteptând... Certitudinea asta o mai linişti puţin.

– Mulţumesc, căpitane, o să mă descurc.

– Nici nu m-am îndoit de asta, Jenny, declară el conducând-o până la uşa biroului.

*

* *

Jenny parcă pe alee, alături de maşina roşie. Îşi terminase tura, deci era cam nouă seara. Casa uriaşă nu era luminată şi avu o clipă de ezitare înainte de a coborî din maşină. Nu, era prea devreme ca Lucas să se fi culcat deja. Şi la urma urmei, dacă dormea, nu-şi făcea deloc scrupule că o să-l scoale din somn, fiindcă ceea ce avea să-i spună nu mai putea aştepta. Trebuia neapărat să-i spună în seara asta tot ce avea pe suflet.

Ridicându-şi gulerul vestonului, tânăra fugi prin ploaie până la uşa de la intrare. Se auzi soneria şi o lumină puternică se aprinse deasupra intrării. Lucas personal îi deschise ; era îmbrăcat în nişte pantaloni de catifea de culoare maro şi un pulovăr bej cu gulerul rulat pe gât.

– Dar e chiar ofiţerul Prescott ! exclamă el vesel. Ce surpriză plăcută !

Dar lui Jenny nu i se păru deloc surprins, ba din contră. O îndoială o cuprinse : dacă picase într-o cursă întinsă cu grijă ? Era prea târziu ca să dea înapoi şi el o va crede cel puţin nebună sau „originală" dacă va pleca fără nici o explicaţie. Pre-

feră să intre direct în subiect. „Nu lăsa niciodată adversarul să atace primul." Această mică frază extrasă din cursurile periodice ţinute cu întreaga brigadă îi reveni în minte.

— Trebuie să-ţi vorbesc, declară ea fără acolişuri.

— Intră, te rog. Tocmai îmi pregăteam ceva de ciugulit. Aş fi încântat să mâncăm amândoi.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, o conduse printr-o încăpere întunecoasă care era probabil salonul, până într-o bucătărie mare luminată puternic. Simţindu-se în largul lui, se apropie de masa de stejar şi continuă să taie felii dintr-un cârnat pe un fund de lemn.

— Vrei o bucăţică ?

— Nu, mulţumesc. Am cinat deja, minţi Jenny pe un ton rece.

Felul lui detaşat de a se purta o exasperase. Se părea că nici nu-şi închipuia că ea se află aici cu totul în alt scop decât de a lua o cină romantică la lumina lumânărilor ! La fel de calm, el ungea acum cu unt o felie de pâine graham.

— Ţi-ai terminat serviciul ?

— Da, adineaori.

Cu coada ochiului, el aruncă o privire spre uniforma tinerei femei, pe care ploaia o udase puţin.

— Nici n-ai avut timp să te schimbi. Erai aşa de grăbită să mă vezi ?

— Cred că n-ai înţeles prea bine ce mă aduce aici. Contrar a ceea ce pari să gândeşti, nu este o vizită de curtoazie.

— Doamne, doar n-ai venit până aici ca să-mi dai o amendă !

— Nu, şi mai rău încă ! Ţineam neapărat să-ţi

spun că ești un personaj oribil, un... un om de cea mai joasă speță.

Lucas se prefăcu neliniștit și arătă cu bărbia în direcția centironului tinerei femei.

– Aha ! Spune-mi, e încărcat ?

– La ce mi-ar folosi dacă nu ar fi ?

El ridică mâinile în sus, imitând un bandit prins în flagrant delict.

– În acest caz, oricare ar fi nelegiuirea pe care am comis-o, acceptă umilele mele scuze !

– Nu face pe inocentul. Știi prea bine ce-ți reproșez !

El făcu mutra unui copil ai cărui părinți l-au prins cu mâța în sac. Ce teatru mai juca !

– Te referi cumva la conferință ?

– Exact. Dar fără îndoială așa îți stă în obicei, să hărțuiești femeile care nu-ți apreciază compania ?

– Nu hărțuiesc pe nimeni. Și nici nu-mi închipui de ce femeile ar trebui să fugă de mine !

– Ești tipul cel mai arogant pe care l-am întâlnit vreodată ! explodă Jenny.

– Și nici eu n-am văzut niciodată o femeie căreia să-i sară atât de repede muștarul, așa cum ți se întâmplă ție !

Siguranta pe care o afișa Lucas o scotea din sărite și abia se stăpâni să nu-l pălmuiască. Imperturbabil, el pregătea acum niște sandvișuri cu brânză și îi întinse și ei unul.

– Mănâncă-l, o să te calmeze.

În mod sigur era nebun. Sau mai degrabă ea era probabil nebună, fiindcă-și imaginase că se va lăsa intimidat. Un tip de o asemenea anvergură nu se pierdea atât de repede.

— Nu vreau să mănânc ! Vreau să...

— Să mă omori ? De acord. Hai ! Testamentul meu e făcut. O să regret numai că ratez ceea ce vor scrie ziarele pe această temă. Ceva de genul „Un ofițer de poliție asasinează un magnat al transporturilor, fiindcă el i-a cerut să țină o conferință despre siguranța pe drumurile publice". Mă tem, dragă Jenny, că nimeni nu va crede această versiune a faptelor. Toată lumea se va gândi că ai comis o crimă pasională și fotografia ta va apărea pe prima pagină. Poate chiar alături de a mea !

După aceste cuvinte, începu să râdă în hohote.

Descumpănită de felul dezinvolt în care privea el situația, Jenny se simți mai puțin tare pe poziție. Tipul avea un umor nebun și abia se abținea să nu cedeze farmecului acestuia. Indiferent ce făcea ea, el se amuza. Faptul că o lua mereu în râs o enervase la început. Dar acum, veselia lui începuse s-o câștige puțin câte puțin.

— N-am nici un chef să te fac să râzi ! declară ea posomorâtă.

— Tocmai asta te face și simpatică ! Când mă gândesc că refuzam să cred ce se povestește pe seama roșcatelor și a caracterului lor exploziv... Tocmai mi-ai făcut o demonstrație perfectă ! Vezi, mulțumită ție progresez în cunoașterea psihologiei feminine.

Iar sarcasmele lui obișnuite...

Avansând un pas, el îndepărtă cu mâna șuvița de păr care-i căzuse peste ochi. Ea se înroși încurcată. Bărbatul ăsta era în mod clar un adevărat maestru în arta de a seduce o femeie...

— Sunt foarte calmă de obicei. Dar... nu suport să fiu manipulată, termină ea dintr-o răsuflare.

— Te înșeli, domnișoară, eu sunt de bună-credință. Secretara mea îți va confirma că această conferință era programată de multă vreme. Specialistul cu care aranjasem nu poate veni însă. Mi se pare că are o criză de apendicită. Așa că m-am gândit la tine să-l înlocuiești. Nu ți se pare firesc ?

— Firesc... repetă Jenny. Îți bați joc de mine !

— Te asigur că nu. Ceea ce nu mă împiedică să-ți mărturisesc că doream să te revăd și că asta era ocazia ideală. Și e absolut necesar ca această conferință să fie o reușită. Cine altul mi-ar putea garanta asta în afară de tine ?

Nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Totuși, dacă nu vrei să vii, n-o să te oblig. O să-i telefonez căpitanului tău ca să-i spun că oamenii mei nu sunt disponibili și că o amân pentru o altă dată, cu un alt specialist.

Jenny nu-și credea urechilor.

— Ai face asta ?

— Bineînțeles. Nu vreau să vii la mine din constrângere.

— Atunci de ce nu mi-ai cerut părerea înainte ?

— Iartă-mă, ar fi trebuit s-o fac.

Era sincer și Jenny aprecia asta.

— Jenny, mi-a fost teamă că o să mă refuzi și din cauza asta nu ți-am spus nimic. Dar acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea, fiindcă oricum tu nu vrei să lucrezi pentru mine.

Îi aruncă o privire tristă și se duse să deschidă frigiderul. Ca pentru a-i permite să reflecteze, el rămase câteva clipe cu spatele, prefăcându-se că scotocește printre proviziile care încărcau rafturile, înainte de a scoate un borcan cu măsline verzi și castraveciori.

Jenny nu știa ce să zică. Buna dispoziție și amabilitatea lui Lucas reușiseră să-i alunge supărarea.

— N-am spus încă nici da nici nu, rosti ea ca să câștige timp, în momentul când el se întoarse din nou cu fața spre ea.

Încercă să-și aranjeze agrafele care susțineau cocul greu strâns pe ceafă și, cu un gest neîndemânatic, lăsă să-i scape pe umeri o cascadă de bucle roșcate. Teribil de jenată, ea se înroși imediat.

— Nu există nici o regulă în casa asta care să interzică să-ți lași părul așa, declară el în speranța de a o vedea puțin mai destinsă.

Dar era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Jenny. Ar comite o greșeală imensă lăsându-l să creadă că se simțea bine în compania lui. Ce concluzie ar trage el din asta ?

— Eu... sunt încă în uniformă, îngăimă ea strângându-și repede părul rebel.

— Dar nu mai ești de serviciu. Și nu suntem decât noi doi în această încăpere.

— Nu are importanță ! Eu tot din poliție fac parte.

— Nu te teme, ofițer Prescott, continuă Lucas pe un ton confidențial. Îți promit să nu spun la nimeni că te-am văzut cu părul răsfirat pe epoleții uniformei...

— Îmi forțezi mâna !

— Oh ! Așa crezi ? N-aș îndrăzni niciodată să fac asta ! Vino mai degrabă să mănânci ceva în loc să cârtești tot timpul.

Așeză pe masă două farfurii frumoase din porțelan fin și turnă vin în două pahare de cristal.

— Nu-ți mai da atâta osteneală, gândul la conferință mi-a tăiat pofta de mâncare.

– Îmi pare rău, dar o să vezi că o să te simţi mai bine după ce o să guşti din preparatele mele.

Reticentă la început, tânăra femeie se aşeză în faţa farfuriei pline de bunătăţi. Totul era atât de apetisant şi prezentat cu atâta pricepere încât se lăsă până la urmă tentată. Îşi scoase centironul şi îl puse alături de ea.

Lucas o privea cu o evidentă satisfacţie.

– Ţi-ai folosit vreodată arma ? o întrebă el arătând spre revolver.

Jenny îşi ridică ochii spre el. Se aştepta să citească dispreţ pe chipul lui, dar nu descoperi decât curiozitate.

– L-am scos de mai multe ori, dar n-am tras niciodată. Te şochează fără îndoială să vezi o femeie înarmată ?

El luă un aer surprins.

– Nu, de ce ?

– Mulţi bărbaţi găsesc că e... un lucru dezagreabil, mărturisi ea cu un aer încurcat.

Se vedea că nu se simte în largul ei şi Lucas se temu că cea mai mică stângăcie din partea lui o va face s-o ia la goană. Îi surâse ca s-o încurajeze şi-i întinse coşul cu pâine.

– Nu e şi cazul meu. Din contră, îi admir pe toţi cei care asigură protecţia cetăţenilor cinstiţi. Indiferent dacă sunt bărbaţi sau femei.

– Eşti o excepţie !

Fraza rămase în suspensie, în timp ce gusta cu poftă, rând pe rând, din pateu, cârnaţi şi alte delicatese care proveneau în mod sigur de la băcănia franţuzească din oraş. Cea mai scumpă, după câte ştia ea.

Cu furculița în aer, el o privea pe furiș : mâinile fine cu unghiile scurt tăiate, care țineau cu delicatețe paharul de cristal, tenul aproape translucid, ochii verzi plini de o mișcătoare tristețe, ca și cum amintirea iluziilor pierdute urma să-i întunece pentru totdeauna privirea. I-ar fi plăcut atât de mult să știe cum să aducă din nou pe chipul ei bucuria.

– Ai uitat că grație ție și colegilor tăi, copiii sărmani din oraș primesc îmbrăcăminte și jucării.

– Vorbești deseori despre copii, remarcă Jenny cu voce tare.

– Îi ador. Ți-am spus că am fost singur la părinți și din cauza asta am visat întotdeauna să am o familie numeroasă.

Jenny nu-și credea din nou urechilor. O familie numeroasă ? Nu era deloc genul lui. Și-l imagina ducând o viață de burlac, lipsită de grijă și plină de distracții, aflată la antipodul aceleia unui cumsecade tată de familie. Acest discurs făcea parte în mod sigur din tactica lui de seducție. Redeveni bănuitoare și distantă, nu fără a-și reproșa singură cinismul. Influența distrugătoare a lui Marcus adăugată la deformatia profesională o făcea să nu se mai încreadă în nimeni și nimic. La treizeci și trei de ani își pierduse spontaneitatea pe care ți-o conferă tinerețea și se cufunda încetul cu încetul într-un abis de tristețe și plictiseală. Și dacă totuși Lucas era sincer ? Cu ce drept îi punea ea la îndoială vorbele ?

– Mi se pare greu de crezut, se hazardă ea să spună.

– Ce suspicioasă ești ! S-ar zice că te-ai supărat pe toți bărbații în bloc !

Jenny izbucni în râs.

— Vorbești exact ca prietena mea Savannah. Și ea îmi face aceleași reproșuri ! Dar se înșeală, ca și tine de altfel. Numai că eu nu fac parte din categoria aceea de femei care nu pot să trăiască fără un bărbat la picioarele lor, asta e totul.

Îl privi drept în ochi înainte de a continua.

— Trandafirii pe care mi i-ai trimis sunt splendizi. Dar să nu mai faci așa ceva, că-ți pierzi timpul de pomană.

— Dacă ți-au făcut plăcere, fie chiar și numai pentru o clipă doar, mie mi-e de ajuns.

— Ceea ce vreau să spun, continuă Jenny, e că... că n-am intenția să te autorizez să-mi faci curte.

— La ordinele tale, frumoasă Jenny ! Dar spune-mi, întotdeauna ești atât de serioasă ? o întrebă el fără să pară deloc descumpănit.

Și acum o lua peste picior. Fără răutate însă, ceea ce constituia cel mai bun mijloc să-și piardă cumpătul. Ea strălucea de obicei prin sângele ei rece, ceea ce stârnea admirația colegilor. Și fusese de ajuns ca Lucas Lowrimore să coboare din mașină cu aerul lui de licean ironic și nonșalant ca ea să comită cele mai necugetate acte. Să îndrăznească ea să vină acasă la un necunoscut ca să-i reproșeze că i-a trimis un buchet de trandafiri ! Ce nebunie ! Nu se mai recunoștea și nici nu știa de unde provine această jenă neobișnuită pe care o simțea.

— Seriozitatea e singurul mijloc de a realiza ceva în viață.

Sigură de efectul vorbelor ei, mușcă dintr-o tartină unsă cu unt.

Lucas fu frapat de fermitatea cu care se exprimase tânăra femeie. Regăsea cu bucurie personalitatea puternică care îl cucerise în ziua când îl

amendase, siguranța ei, autoritatea. Femeile — copii și vampele nu îi inspirau decât dispreț cu manierele lor fandosite și se ferise de ele ca de ciumă. Îi plăceau femeile cu cap, cele care știau ce vor și nu făceau concesii. Jenny Prescott făcea precis parte din această specie rară...

— De mult timp lucrezi în poliție ?

— De zece ani.

— Și cum ți-ai descoperit această vocație ? Probabil că ai vrut să mergi pe urmele tatălui tău ?

— Nu, deloc. Tatăl meu a părăsit-o pe mama cu mult înainte de nașterea mea.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu-mi lipsește, fiindcă nici nu l-am cunoscut. Nici măcar nu știu cum arată la față.

Apoi, cu o notă de provocare în voce, adăugă :

— Adevărul e că datorită uniformei am intrat în poliție. Albastrul e culoarea mea preferată !

— Acum tu îți bați joc de mine !

— N-ai de ce să te superi, fiindcă ți-am plătit cu aceeași monedă, nu-i așa ? De fapt, eu presupun că am vrut să fiu de folos celorialți. E o motivație atât de banală, că nici nu îndrăzneam s-o rostesc.

— Te înșeli. Avem nevoie de oameni ca tine. Și mie mi se pare că ești foarte simpatică, în ciuda eforturilor înverșunate pe care le faci pentru a-mi dovedi contrariul.

Tânăra își luă centironul și își strânse talia cu el. Prefera să plece înainte ca Lucas să pronunțe vorbele pe care ea nu era pregătită să le audă, vorbele care îi vor reaminti cât de tristă și singuratică era viața ei.

— Îţi mulţumesc pentru cină. Trebuie să plec, fiindcă s-a făcut târziu. Iar în privinţa conferinţei... accept să mă ocup de ea. Însă numai fiindcă sunt convinsă că este important să-i educi pe şoferi. Nu pentru...

— Nu pentru a-mi face plăcere, nu-i aşa ? termină Lucas în locul ei. De acord, am înţeles. Vrei să-ţi faci meseria, pur şi simplu. Eşti un adevărat poliţist, domnişoară Prescott !

Lui Jenny i-ar fi plăcut să se laude că e la fel de insensibilă precum părea el să creadă. Dacă ar fi putut măcar să scape de emoţia asta care o împiedica aproape să vorbească... şi mai ales să fie destul de puternică ca să-şi înfrâneze dorinţa asta necontrolabilă de a se apropia de acest bărbat seducător, de a-l atinge... de a-l săruta. O atrăgea ca prin farmec. Blândeţea lui o „domesticise" şi cedase tuturor dorinţelor lui fără să-şi dea măcar seama. Nu numai că o să se ocupe de conferinţă dar în plus, cinase în compania lui, exact aşa cum dorise el !

Se cam făcuse timpul să plece. Nu mai avea încredere în ea însăşi şi îi era teamă că nu va mai rezista mult timp farmecului diabolic al lui Lucas Lowrimore.

El o însoţi până la uşa de la intrare. Când ea vru să iasă, Lucas o reţinu cu blândeţe de mână.

— Îţi mulţumesc pentru vizită. Am fost foarte fericit să petrec aceste câteva clipe împreună cu tine.

— Nu cred că-ţi lipseşte compania, îi replică ea retrăgându-şi mâna. Te înşeli uşor asupra oamenilor pe care nu-i cunoşti încă.

Jenny se dădu înapoi. Clanța ușii îi intră în spate. Se îndepărtă repede și încercă s-o deschidă. Fugea ca o puștoaică.

– Ne vedem la conferință, îi spuse ea peste umăr în chip de la revedere.

Se îndrepta deja spre mașină când, cuprins de regrete, Lucas fugi după ea. O luă de braț și ea se întoarse imediat cu fața spre el, din nou în defensivă.

– Ce s-a întâmplat ?

– Eu...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Jenny avea privirea unui animal hăituit, ca și cum îi era frică de el, o frică îngrozitoare. Această descoperire îi făcu rău. Nu avusese deloc intenția s-o sperie și suferea s-o vadă atât de speriată. Tulburat, îi dădu imediat drumul și încercă să-și regăsească stăpânirea de sine. Cum să-i spună ce simțea ?

– Eu... voiam doar să-ți mulțumesc că ai acceptat să vorbești oamenilor mei.

Jenny era ea însăși surprinsă de violența reacției pe care o avusese. Niciodată nu se apărase cu atâta asprime de un contact cu sexul opus. Niciodată inima ei nu bătuse atât de repede în prezența unui bărbat.

Temându-se că o va șoca, el renunță să meargă mai departe. Reticența ei îl dezarma și el se simțea atât de neputincios... Aveau amândoi nevoie de timp și atunci se mulțumi să-i propună cu blândețe :

– N-am putea fi prieteni ?

Ea tresări. Prieteni ? Dar cum ar putea ea fi vreodată prietenă cu Lucas !? În seara asta, totul era încă prea confuz în mintea ei ca să-i poată explica ce o neliniștea. Va înțelege el singur fără în-

doială, mai târziu. Îi salută cu un mic semn din cap și urcă în mașină.

Gânditor, Lucas o privi îndepărtându-se. Deci, în spatele siguranței profesionale a ofițerului Prescott se ascundea o Jenny vulnerabilă și sensibilă. Fata asta era orgolioasă, dar în mod sigur nefericită din cauza singurătății pe care refuza cu încăpățânare s-o recunoască.

Îi ghicise secretul. Dar asta nu era de ajuns. Cum o să reușească el s-o facă să admită că era pe cale să-și strice viața cu o sârguință demnă de cauze mai bune și că el, Lucas Lowrimore, ar putea să-i ofere în sfârșit fericirea pe care o merita din plin ?

CAPITOLUL IV

De a doua zi, Jenny aranjă pe masa ei din sufragerie tot ce-i trebuia pentru pregătirea conferinței. Metodic și cu pricepere făcu o listă cuprinzând toate temele pe care trebuia să le abordeze și o mulțime de sfaturi practice care i se păreau importante. Convingerea ei era că esențialul pentru a trezi interesul oamenilor era de a le expune situații simple culese din viața de zi cu zi. Bineînțeles, dacă Lucas se aștepta la un expozeu sofisticat, risca să fie dezamăgit...

Nu-i prea convenea că îi pasă atât de mult de părerea lui. La urma urmei, el nu-și făcuse prea multe scrupule în privința ei și ea avea destulă experiență în meseria ei ca să știe ce avea de făcut.

Ce idioată fusese să accepte ! Fiindcă el o lăsase să hotărască singură. Delicatețea lui în această privință o uimise și nici măcar nu avusese îndrăzneală să-l refuze. Nici îndrăzneala, nici dorința...

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în ușă. Mica diversiune pica tocmai la țanc... Fericită, se repezi să deschidă și o descoperi pe palier pe Savannah, palidă ca moartea, apăsându-și gura cu mâna. Tenul ei livid o înspăimântă.

– Ce s-a întâmplat ? Nimic grav, sper !

— Nu... Mă simţeam foarte bine până când am inspirat parfumul cuiva care cobora scara. Şi asta îmi face greaţă în ultimul timp.

Jenny o ajută să se întindă pe canapea şi îi acoperi picioarele cu o cuvertură pufoasă viu colorată. Viitoarea mămică îşi recăpătă repede culorile în obraji şi-i surâse lui Jenny care stătea aplecată deasupra ei cu un chip desfigurat de îngrijorare.

— Ei, revino-ţi în fire ! N-am murit încă !

— Cum faci să-ţi păstrezi surâsul cu toate greţurile astea ?

Savannah izbucni în râs şi sări jos de pe canapea. Stând în profil în faţa lui Jenny, îşi mângâie cu duioşie burta.

— Priveşte ! Pentru patru luni, e destul de proeminentă, nu-i aşa ?

— Abia se bagă de seamă...

— Mincinoaso ! exclamă Savannah. Ştiu că m-am îngrăşat, chiar dacă tu nu vrei să recunoşti. Joe zice că, cu cât mă îngraş, cu atât sunt mai frumoasă.

— Joe e prea îndrăgostit de tine ca să fie obiectiv, dar are dreptate : sarcina îţi prieşte de minune.

Surâsul lui Savannah spunea multe despre dragostea cu care o înconjura soţul ei şi, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, Jenny se gândi cu amărăciune la propria ei experienţă. Ea nu va cunoaşte niciodată această fericire. Bineînţeles că trupul ei era încă destul de tânăr pentru a-i permite să aibă copii, numai că inima ei era prea obosită, prea plină de cicatrice... Ea nu mai avea puterea să iubească.

La fel ca toţi cei care au ales să sufere în tăcere, Jenny ştia perfect să-şi mascheze sentimentele. Astfel că, în bucuria ei, Savannah nu bănuia nici

măcar o singură clipă durerea pe care o ascundea prietena ei cea mai bună. Uitând că-i fusese puțin rău adineaori, aranjă pernițele multicolore de pe canapea și se instală confortabil.

— Și dacă ai veni prin oraș cu mine ? Trebuie neapărat să găsesc un cadou pentru Megan. I-am promis lui Joe că o s-o răsfățăm puțin pe fetița lui pentru că a intrat la colegiu. A avut emoții mari și simte nevoia să fie încurajată. E foarte cochetă și m-am gândit să-i ofer o pereche de cercei sau o brățară. Ai putea să mă ajuți să aleg, două păreri valorează întotdeauna mai mult decât una ! Ce-ai zice pe urmă de o ședință la salonul de cosmetică ? Ești invitata mea.

Jenny aruncă o privire încurcată spre halatul ei albastru cam scămoșat. Propunerea lui Savannah era foarte tentantă ! I-ar face bine să uite puțin de această conferință și să hoinărească prin oraș. Nu-și făcea niciodată timp să iasă și putea profita de ocazie să facă și ea cumpărături.

— Te-aș însoți cu plăcere, dar...

— Nu-mi zice că ai de lucru ! Nu accept o astfel de scuză. Nu uita că știu prea bine că lucrezi numai seara, fiindcă refuzi toate invitațiile pe care ți le fac la cină.

Jenny scutură din cap.

— Astăzi e altceva. Trebuie să expun regulile elementare de siguranță rutieră unui grup de șoferi care lucrează pe utilaje de transport greu. Știi, L.L.T., camioanele cu inițialele roșii de pe portieră ?

— Da, știu că e o firmă foarte importantă. La câți oameni trebuie să vorbești ?

Jenny ridică din umeri. Nici nu-și pusese această întrebare. Nu se gândise decât la un singur bărbat

a cărui prezenţă o dorea dar de care se şi temea totodată. O sută de camionagii o impresionau mai puţin decât Lucas Lowrimore în persoană.

– Habar n-am. Oricum, că sunt cinci sau cincizeci, pentru mine e acelaşi lucru. Ceea ce am de spus nu se schimbă în nici un fel.

– Ce bine că nu sunt eu cea care trebuie să fiu atât de performantă ! exclamă Savannah. Sunt incapabilă să vorbesc în public. Ţi-aduci aminte ce note proaste primeam când profesorii mă luau la întrebări ? Încercam să mă fac cât mai mică, în speranţa că mă vor da uitării.

– Să ştii că nici eu nu mă înnebunesc după astfel de chestii. Dar căpitanul Morgan m-a rugat şi îmi vine greu să-l refuz. Totuşi, de data asta, era cât pe-aci s-o fac...

– Şi de ce, mă rog ? o întrerupse Savannah invitând-o să se aşeze lângă ea. Jenny, tu îmi ascunzi ceva. Povesteşte-mi totul. Ai probleme la comisariat ?

Cunoscând impetuozitatea prietenei ei, Jenny ezita să-i spună mai mult. Se jurase să nu-şi trădeze secretul, dar avea nevoie de un sfat. Nevoia pe care o simţea de a-şi descărca sufletul birui.

Un mic râs forţat îi scăpă din gât. Ceea ce avea de spus va fi atât de surprinzător.

– Am probleme cu un bărbat...

– Cum ? E imposibil ! Refuzi în mod sistematic să te întâlneşti cu vreunul ! Sau... ai avut secrete faţă de mine.

– Niciodată !

Răspunsul ei ţâşnise cu atâta spontaneitate încât deveni suspect. Savannah o privi cu un aer bănuitor.

— Minți, sunt sigură de asta.

Jenny suspină resemnată. Trebuia să-i spună întreg adevărul curioasei sale prietene pentru a nu-l da frâu liber imaginației. Ar fi fost capabilă să inventeze orice pentru a-l compensa frustrarea.

— Nu mă întâlnesc cu nimeni, îți jur. Zilele trecute, Orville și cu mine am oprit o mașină pentru exces de viteză.

— Ce original ! o întrerupse cu ironie Savannah.

— Scutește-mă de comentariile tale și ascultă mai bine urmarea. Era Lucas Lowrimore, patronul de la L.L.T.

— Aha ! exclamă Savannah, brusc impresionată. Și de asta ai fost obligată să ții conferința asta ?

— Oarecum, da.

— Stai puțin. Ori spui prea multe, ori prea puține. Te deranjează că ai îndrăznit să-l arzi la buzunar pe unul din cei mai bogați oameni din oraș ?

— Deloc, îi explică Jenny împingând o perniță pentru a se așeza mai comod alături de prietena ei. Dar el e cel care nu-mi dă pace... În sfârșit, e un fel de a vorbi.

Savannah o privea cu ochii rotunjiți de uimire.

— Adevărat ? Spune-mi, e frumos ?

— E înalt, brunet, atletic, bogat și seducător !

— În ordinea asta ?

Jenny nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Savannah nu o să se schimbe niciodată !

— Seducător are prioritate, cred.

— Ei bine, îi ordonă Savannah, povestește-mi imediat urmarea !

— Nu există nici o urmare, o corectă Jenny. M-a invitat să ieșim împreună în oraș și am refuzat. Asta-i tot.

— Dar de ce ? Poate el e cel care ți-a fost hărăzit de soartă !

Jenny ridică din umeri, puțin enervată. Știa de mult timp că nici un bărbat de pe lumea asta nu-i va aduce fericirea. Visurile astea romantice o plictiseau. Savannah era atât de fericită încât își păstrase sufletul de adolescentă, dar Jenny știa în mod sigur după divorțul ei că ea nu mai avea ce spera în acest domeniu.

— Visezi. Viața nu e ca o poveste cu zâne.

— Fiindcă refuzi să privești în jurul tău, Jenny.

— Măcar așa nu depind de nimeni și n-am de dat nimănui socoteală. Și știi perfect de ce țin atât de mult să-mi păstrez independența. Așa că te rog, nu-mi mai vorbi de Lucas, fiindcă n-am deloc chef să mă lansez într-o aventură cu el.

Un surâs satisfăcut lumină chipul frumos al lui Savannah.

— Ia te uită ! Îi spui deja Lucas. După părerea mea, nu ești deloc insensibilă la farmecul lui !

— Și lui Orville îi spun pe nume și n-a fost niciodată nimic între noi.

— Atunci explică-mi de ce ochii tăi strălucesc când pronunți numele de Lucas. De mine nu te poți ascunde, Jenny, iar vestea asta mă umple de bucurie. El o să asiste la conferința ta ?

— Sper că nu !

— Ți-e teamă că o să-ți facă din nou avansuri ?

Era clar că nu-i putea ascunde nimic. Savannah o cunoștea prea bine pe Jenny, iar aceasta îi vorbise adesea despre frica pe care o simțea în fața bărbaților.

— Un pic, da.

— Ascultă-mi sfatul : acceptă să-l revezi. Poate

vei descoperi cu ocazia asta că e bărbatul visurilor tale !

„Dacă ar fi atât de simplu..." gândi tânăra femeie. În ciuda eforturilor ei de a lupta împotriva acestui sentiment, era obligată să-și mărturisească faptul că Lucas îi plăcea și ăsta era un motiv suficient ca să fie prudentă. Dacă nu va rezista în orice clipă a următoarelor zile, se temea că va fi destul de nebună ca să se îndrăgostească de el. Și atunci... atunci va fi pierdută. Încă o dată...

— Uită de asta, Savannah. Căsătoria ta e o reușită, dar asta nu mă obligă să-ți calc pe urme.

— Mai vedem noi, frumoasa mea. Așteaptă puțin și sunt sigură că-ți vei schimba părerea...

*
* *

Chiar în aceeași după-amiază, Jenny se duse la sediul societății L.L.T. Tânăra de la informații o trimise la cel de al treilea etaj, unde se găsea biroul patronului firmei.

Sperând că astfel se va destinde puțin, ocoli liftul și o luă pe scări. În fundul culoarului, pe o ușă din sticlă mată, se lăfăia cu litere aurite numele lui Lucas Lowrimore. Trase adânc aer în piept și se îndreptă spre ea. Înainte să bată la ușă, își mai repetă în gând pentru ultima oară cele două-trei fraze pe care și le pregătise și își pipăi cocul ca să vadă dacă agrafele îl strâng bine. Bătu ușor cu degetul ; bătăile inimii erau mai puternice decât felul cum ciocănise în ușă. Avea mâinile transpirate, ceea ce o exasperă. Cum se putea ca o persoană atât de calmă ca ea, confruntată în fiecare zi cu situații

periculoase, să se simtă atât de emoţionată acum ? Era ridicol... Ridicol, dar mai puternic decât ea.

Uşa se deschise brusc şi o femeie care nu mai era tânără, dar vioaie şi pusă la punct în taiorul ei roz, îşi făcu apariţia. Cu nişte ochi plini de agerime, o examină pe Jenny prin ochelarii extravaganţi cu ramele încrustate cu diamante false.

– Ah, iată-te ! Sunt Lilah, secretara domnului Lowrimore. Probabil că eşti ofiţerul Prescott ? Te aşteptam, te rog urmează-mă.

Jenny se luă după ea şi intră intr-o încăpere mare şi luminoasă, mobilată cu mult gust. Un birou imens din lemn de palisandru era aşezat în faţa unei ferestre mari, iar pe toţi pereţii erau prinse etajere pline de dosare. Lilah o invită să se aşeze pe o canapea luxoasă din piele de culoare maro.

– Tocmai mi s-a comunicat că nu s-au întors încă toţi şoferii din cursă. Aşa că ai timp să bei o ceaşcă de cafea, adineaori am preparat-o.

Jenny nu se deplasase pentru asemenea mondenităţi. Dar acceptă cu plăcere propunerea lui Lilah, gândindu-se că o cafea caldă i-ar permite să fie mai în formă.

– O să încep imediat ce va fi posibil, nu are rost să-l deranjaţi pe domnul Lowrimore.

– Oh ! Dar el nici nu este în birou. A fost chemat undeva de urgenţă. Nişte probleme cu racordurile electrice la căminul pe care-l construieşte în centrul oraşului. E tot timpul tracasat cu tot felul de probleme... Eu îi spun mereu că nu e bine să se implice în toate, dar nu face decât după capul lui.

După ultimele cuvinte, dispăru în încăperea vecină.

Deci Lucas era absent. Jenny ar fi trebuit să respire uşurată dar, în mod ciudat, era dezamăgită, ceea ce o făcea să se simtă consternată. Trăise toată săptămâna în aşteptarea momentului când îl va revedea. Gândul ăsta o îngrozea dar trebuia să recunoască faptul că ăsta era adevărul. Absența lui Lucas îi dădea brusc impresia unui vid pe care nu reuşea să-l depăşească.

Ținându-se de promisiunea făcută, Lilah reveni cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână. I-o întinse tinerei femei, apoi se aşeză cu nonşalanță pe brațul canapelei.

Văzând-o atât de elegantă şi feminină în ciuda vârstei ei, Jenny regretă că e nevoită să poarte şi acum eterna ei uniformă. O rochie la modă i-ar pune în valoare silueta zveltă şi simțea nevoia, în ultimul timp, să fie mai feminină. Era înaltă, subțire şi avea sânii rotunzi şi tari. Meseria ei o obliga să fie permanent într-o bună condiție fizică şi la treizeci şi trei de ani, pierduse rotunjimile dizgrațioase ale adolescenței, iar trupul ei respira senzualitate.

Secretara o studia plină de curiozitate.

– Este prima oară când am ocazia să vorbesc cu o femeie polițist, îi explică ea cu o spontaneitate care o făcea simpatică. Nu mă aşteptam să fii aşa de frumoasă ! Dar ar fi trebuit să-mi închipui... domnul Lowrimore este un cunoscător.

Şi-i zâmbi cu subînțeles.

Jenny nu mai ştia ce să creadă Deci Lucas îi vorbise despre ea. Se simțea încântată de asta, fără să îndrăznească însă să cedeze unui entuziasm prematur.

– Să ştiți că eu îl cunosc destul de puțin pe domnul Lowrimore, se grăbi s-o corecteze Jenny, în

căutarea unei scuze. Dumneavoastră lucrați de mult timp cu el ?

— Din ziua când s-a lansat în această afacere. E cel mai adorabil dintre patroni. Știe să fie și eficace în munca lui, și foarte uman în relațiile cu colaboratorii săi. Are o groază de proiecte în minte și-i place ca întreaga echipă să participe la elaborarea lor. Este un om formidabil ! L-am cunoscut pe vremea când lucram la vechiul meu patron, un celebru avocat, la care el venise să ceară niște consultații juridice.

Jenny asculta plină de admirație. Deci bucățica asta de femeie lucrase la un avocat de renume ?

— Și nu vă plăcea munca pe care o făceați acolo ?

— Ba da, dar mă săturasem să mă las exploatată de un bătrân ursuz, alergic la orice noutate. Îmi amintesc foarte bine prima zi în care l-am văzut pe Lucas Lowrimore. Aștepta pe un scaun pe culoar și am intrat imediat în vorbă. Era un tânăr ambițios, plin de idei originale. Nu m-am îndoit nici o clipă că, datorită îndrăznelii și inteligenței lui, va reuși să-și pună ideile în aplicare cu succes. Am simțit imediat că am încredere în el și când mi-a propus să devin secretara sa personală, am acceptat fără să ezit. Acum cunoști toată povestea.

— Și lucrați împreună de atunci ?

Lui Jenny îi venea greu să creadă. Lucas o angajase fără să stea deloc pe gânduri și Lilah își părăsise slujba ca să pornească împreună cu el într-o aventură fără nici o garanție de reușită. Ce persoane ciudate... Lucas Lowrimore avea în mod sigur o putere de seducție la care puțini oameni rezistau.

— Da, lucrăm împreună din prima zi. Am înțeles imediat că acest tânăr nu putea să eșueze. Poseda un farmec și o încăpățânare care-i deschideau toate porțile.

Jenny își dădu seama că și ea împărtășea această opinie și se simți îngrijorată. Ce se va întâmpla dacă Lucas va continua s-o solicite ? Îi va veni foarte greu să-i reziste.

— Și a reușit de minune, comentă tânăra femeie, trecând în revistă încăperea mare, de la mocheta de lână bej până la stampele elegante înrămate care decorau pereții îmbrăcați în tapet japonez.

— N-am întâlnit niciodată o persoană atât de muncitoare, reluă Lilah. Ani de zile a muncit optsprezece ore pe zi și și-a petrecut weekendurile ocupându-se împreună cu mine de hârțoage. Dar asta e o epocă de mult depășită. Acum poate s-o lase mai moale și să profite de viață. Îmi tot bat gura spunându-i că preocuparea față de copiii din oraș nu înlocuiește o familie, dar nu e nimic de făcut cu el ! Refuză cu încăpățânare să mă asculte.

Soneria telefonului le întrerupse conversația. Lilah fugi să răspundă și Jenny se apropie de geamul imens care dădea spre parcare. Zeci de mașini veneau să se alinieze aici, una lângă alta, ca o trupă de animale docile.

Cât curaj și câtă ingeniozitate îi trebuiseră ca să pună pe picioare singur o asemenea afacere ! Și mai găsea încă timp să se ocupe de copiii sărmani. Jenny simți că-l admiră sincer.

„Hai, își spuse ea. Gata cu divagațiile astea fără rost. Eu mă aflu aici ca să muncesc. Cu cât mă gândesc mai puțin la el, cu atât mai bine !".

Vocea secretarei o readuse la realitate.

— Am fost anunţată că şoferii au sosit. Dacă eşti gata, permite-mi să te conduc la sală.

Jenny îşi lăsă ceaşca de cafea pe un colţ al biroului şi o urmă pe Lilah. Într-o oră sau două o să scape de conferinţa asta. Şi cu aceeaşi ocazie, şi de Lucas Lowrimore...

*

* *

Telefonul sună din nou şi Lilah o părăsi. Îi arătă repede cu mâna o uşă dublă de la capătul culoarului şi se întoarse în biroul ei. Jenny intră singură într-o încăpere supraaglomerată, unde vreo douăzeci de camionagii o aşteptau. Zgomotul conversaţiilor încetă imediat ce o văzură. Impresionată de acest auditoriu, ea îşi aranjă repede materialul şi începu prin a le reaminti câteva reguli de bază pe care trebuiau să le respecte în manevrele elementare. Cu ajutorul unei serii de diapozitive alese cu grijă, începu apoi să enunţe precauţiile care trebuiau luate în cazul unei opriri bruşte sau a altor cazuri de excepţie.

Spre marea ei uşurare, erau foarte atenţi şi mulţi dintre ei chiar îşi notau. După ce termină ce avea de spus, îi invită să-i pună întrebări. Mai mulţi intervenită în mod spontan şi ea constată, plăcut impresionată, că expunerea ei îi interesase. Nu-i mai rămăsese decât să tragă concluziile, ceea ce făcu cu multă simplitate.

— Domnilor, amintiţi-vă că de prudenţa dumneavoastră depinde siguranţa noastră, a tuturor. Vă doresc o zi plăcută în continuare şi... drum bun !

Cineva aprinse lumina în sală și șoferii o aplaudară. Se pregătea să-și strângă materialele când un bărbat care stătea în picioare, sprijinit cu nonșalanță de peretele din fund, îi atrase atenția. Lucas ! Inima începu să-i bată cu putere în piept. De cât timp se găsea el acolo ? Asistase la expunerea ei ?

Cu un pas liniștit, se apropie de ea. Mai mulți șoferi făcură același lucru pentru a-i strânge mâna lui Jenny și a-i mulțumi. Ea spera că această diversiune îi va permite să-și vină în fire înainte să rămână singură cu Lucas. Un fior îi trecu pe șira spinării când el îi cuprinse mâna.

— Nu m-am înșelat. Ai fost perfectă ! îi declară cu vocea lui caldă.

Complimentul lui și intonația senzuală a vocii o făcură să vibreze de plăcere. Întregul ei trup tresări. Încercă în van să-și ignore tulburarea.

— Ai venit de mult timp ? se interesă ea pe un ton pe care și-l dorea cât mai detașat posibil.

Lucas surâse și gropița îi reapăru în obraz.

— Am sosit la câteva minute după ce ai început.

O îndoială neplăcută o cuprinse : oare el pusese la cale acest mic scenariu, ca să asiste nevăzut la prelegerea ei ? Avea sentimentul straniu că el se joacă de-a șoarecele și pisica cu ea și dintr-o dată avu chef să-l pălmuiască.

— Ce importanță are, la urma urmei ? Nu ție îți vorbeam și prezența ta n-a schimbat cu nimic lucrurile.

— Bravo ! Ar fi fost păcat să-ți modifici prelegerea care era pusă perfect la punct. Și pot să-ți afirm că oamenii mei au apreciat-o în mod deosebit. Ai făcut o treabă bună, Jenny.

Părea sincer şi ei îi fu încă o dată necaz că se îndoise de amabilitatea lui. Se gândi la ceea ce-i povestise Lilah şi fu tentată să-l creadă.

– Au mai asistat totuşi de zeci de ori la acest gen de conferinţe.

– Da. Tocmai de aceea şi ţineam să le vorbeşti. Eşti atât de convingătoare încât eram sigur că vei şti mai bine ca oricine să le captezi atenţia.

– Nu mi-am făcut decât meseria.

– Poate, dar cu brio.

Privirea lui călduroasă îi merse drept la inimă. Avea în fundul ochilor o blândeţe care inspira încredere şi dragoste.

Nişte gânduri nebuneşti începură să se învârtească în mintea tinerei femei. Se întreba acum dacă ea îi lipsise şi merse chiar până la a-şi imagina că simţea şi el acea ciudată nelinişte la ideea că se află atât de aproape unul de celălalt. Ea era atât de fericită şi această plăcere amestecată cu neliniştea o îngrozea. Recunoştea prea bine simptomele şi refuza categoric să cadă în cursă.

Bărbaţii plecaseră din nou la lucru şi ea rămăsese singură cu Lucas. În speranţa că va putea scăpa mai repede de această intimitate periculoasă, ea începu să-şi strângă diapozitivele rămase întinse pe masa de proiecţie. În acest timp, Lucas rulă ecranul portativ pe care-l puse într-un tub.

– Sper că Lilah ţi-a ţinut companie adineaori. Voiam să fac personal acest lucru, dar a trebuit să plec în ultimul moment.

– Fii liniştit, a fost nespus de drăguţă cu mine. Ei bine, se pare că am strâns totul. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun, fiindcă mă duc să-mi duc materialele la maşină.

Căminul despre care îi vorbise Lilah o intriga dar renunță să-l mai întrebe ceva despre asta. Se îndreptă spre ieșire cu aparatul de proiecție sub braț.

Lucas nu se formaliză câtuși de puțin de plecarea ei precipitată. Când ea îl zărise, el citise un fel de nerăbdare pe chipul ei. La oricare altă femeie această ostilitate l-ar fi descurajat. Dar ofițerul Prescott nu era o femeie obișnuită. Iar el pe ea o dorea. Pe ea și pe nimeni alta...

— Să te ajut.

— Nu e nevoie. Nu sunt deloc grele și sunt obișnuită să mă descurc singură.

— Nici gând, ripostă el. O să am și eu astfel ocazia să iau o gură de aer proaspăt.

Atunci Jenny luă resemnată cutia cu diapozitive și-l lăsă pe el să ducă ecranul și proiectorul. Părăsiră împreună sala și se îndreptară spre parcare. Lucas o urma îndeaproape și nu se putea împiedica să nu devoreze din priviri șoldurile frumos arcuite care se ondulau la fiecare pas. De la ultima lor întâlnire visase mereu la formele ei senzuale ascunse sub uniforma austeră și despletise de mii de ori în vis părul ei strălucitor. Totuși se resemnase să n-o mai revadă după conferință. Își promisese chiar asta. Dorea să-și întemeieze o familie și n-o să se însoare niciodată cu o femeie care își risca viața în fiecare zi și o punea poate în pericol și pe cea a copiilor ei. Hotărârea lui era deja luată. Cel puțin așa crezuse... Fiindcă astăzi tocmai descoperise că nu mai era așa de sigur că știe ce vrea. Jenny Prescott. Fata asta era un ciudat amestec de blândețe și pasiune care-l vrăjea, și murea de dorința de a o lua în brațe.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Jenny. Ştiu cât te-a costat să vii aici şi îţi sunt foarte recunoscător că ai dus totul la bun sfârşit.

Tânăra femeie se încordă.

— N-am avut decât de câştigat. Pentru asta, căpitanul Morgan îmi dă o după-amiază liberă.

— Sunt încântat să aud asta. Fiindcă astfel o să ai timp să reflectezi la propunerea mea.

— Poftim ?!

— Ei bine, da. Voiam să te rog să prezinţi aceeaşi prelegere şi unui alt grup de şoferi.

Jenny nu reuşea să-şi revină din uimire. Deci el dispunea de atât de mult personal ? Rămase o clipă fără glas şi Lucas îi interpretă tăcerea drept refuz. Imediat, retractă :

— Vreau să spun... numai dacă doreşti. De data asta îţi promit să nu te pun în faţa faptului împlinit.

Ridică o mână în chip de jurământ şi Jenny nu se putu împiedica să surâdă. Se părea că el înţelesese că ea nu se lăsa uşor manipulată şi această certitudine o ajută să se destindă puţin.

— Vrei să zici că azi nu erau acolo decât jumătate dintre şoferii tăi ?

Chipul lui Lucas se lumină.

— Da. L.L.T. este o companie mare. Asigurăm transportul a tot felul de mărfuri de pe Coasta de Est pe Coasta de Vest. Ţin să folosesc suficient personal pentru ca să-i pot roti în aşa fel încât fiecare să aibă zile de repaos. Dar pe de altă parte, dacă vrem să satisfacem exigenţele clientelei, avem nevoie întotdeauna de cineva gata de plecare.

Visătoare, Jenny şi-l închipuia la începutul activităţii, sărac şi lipsit de experienţă, singur la volanul unui camion de tonaj mare. Ce de kilometri

parcursese probabil ! Dar la urma urmei și ea se schimbase în acești ultimi ani. Dintr-o femeie maltratată devenise o polițistă independentă, experimentată și stimată de colegii ei. Meseria ei era cea mai mare reușită a vieții ei. Niciodată n-ar mai face drumul înapoi spre o viață care ar însemna să depindă de un bărbat. Niciodată ! Nici chiar pentru bărbatul ăsta pe care-l dorea fără voia ei.

— Bine, acum te las, spuse ea deschizând portiera.

— Jenny !

— Da.

Lasă-mă să te invit la cină...

Ea se așezase deja la volan.

— Lucas... domnule Lowrimore, știi că...

— Da, știu. Îmi amintesc perfect fiecare din vorbele tale. Dar aș vrea să-ți mulțumesc pentru conferință. Țin neapărat.

Privirea lui o ruga și Jenny fu tentată să cedeze. Continuă totuși să-i reziste.

— Orașul mă plătește pentru munca mea, tu nu-mi datorezi nimic.

— Atunci să zicem că e o invitație pur amicală, insistă el surâzând.

Iar surâsul ăsta ! Generos, deschis, de o inocență irezistibilă. O armă de temut împotriva căreia ea nu putea lupta.

— Privit din acest unghi de vedere, ar fi urât din partea mea să te refuz !

— Adevărat ? Accepți ?

Era clar că nu se așteptase la asta. Dar cea mai surprinsă dintre ei doi fu fără îndoială Jenny. Spusese da fără să-și dea măcar seama.

— Da, și sper că n-o să am de ce regreta.

Lucas o devora din ochi. Îi făcea impresia ciudată că e atât de fericit încât, timp de o clipă, ei îi fu foarte frică. Foarte frică, dar și dorind foarte mult să fie sărutată. Dar el nu făcu nimic ci se mulțumi să precizeze :

– O să trec să te iau la șapte și jumătate. Unde locuiești ?

Cu capul golit de orice idee, Jenny îi dădu adresa și demară în grabă.

Realiza cu groază ceea ce se întâmplase. Nu mai putea da înapoi și fu cuprinsă de panică la ideea că va rămâne singură o seară întreagă cu Lucas Lowrimore. Iar ea nu era în stare să-i vorbească nici zece minute fără să se înroșească la fel ca o puștoaică, și avu dintr-o dată neplăcuta senzație că a căzut într-o cursă de unde îi va fi foarte greu să scape.

CAPITOLUL V

În fața oglinzii din baie, Jenny își peria furioasă buclele roșcate. Era o nebună, asta era ! Cum îndrăznea să-și riște o libertate atât de greu cucerită ? Nici un bărbat în viața ei, asta fusese deviza ei după divorț. Și nu avusese până acum decât să se felicite pentru asta. Fără ieșiri între patru ochi, dar și fără ghimpi în inimă. Atunci de ce naiba acceptase invitația lui Lucas ?

Dacă ar fi avut măcar chef să iasă cu el, dar nu era cazul ! N-o interesa deloc persoana lui ! El reprezenta tot ceea ce detesta ea : un bărbat sigur pe el, bogat, prea răsfățat de viață și meșter mare la vorbe dulci. Pe scurt, nu avea nici un chef să știe mai multe despre el. Dar uite că era un șmecher și jucase cartea întâlnirii amicale. Luată pe neașteptate, ea nu găsise cuvintele care i-ar fi permis să-l refuze fără să-l supere.

„Ipocrito ! îi șopti o voce la ureche. Ești încântată de această întâlnire, dar prea orgolioasă pentru a recunoaște !".

Era adevărat. Trezită la realitate, puse peria pe toaletă și-și trecu mâna prin păr. Ascultătoare de data asta, buclele se așezară așa cum dorise ea și-i încadrară chipul cu o aureolă mătăsoasă. Aceas-

tă mărturisire o liniştise ca prin minune. Cu ajutorul unui pieptene mic auriu, îşi prinse în spatele urechii bucla rebelă care-i cădea mereu în ochi Bun ! Strălucirea pieptenelui era de ajuns ca să lumineze rochia neagră. O alesese pentru sobrietatea ei elegantă şi decolteul rotund care îi scotea în evidenţă cu discreţie pieptul. Nu voia însă ca Lucas să-şi imagineze că se făcuse frumoasă cu scopul de a-l seduce.

Puse în poşetuţa de seară o batistă brodată pe care i-o făcuse cadou Savannah anul trecut de Crăciun, şi un ruj de buze. Avu grijă să facă toate aceste gesturi banale cu încetinitorul, în speranţa că se va calma şi se va simţi mai destinsă.

Când se făcu auzită soneria de la intrare, inima îi făcu un salt. Trase adânc aer în piept şi se duse să deschidă. Superb şi nonşalant în costumul său din catifea gri, Lucas stătea în faţa ei surâzător.

– Bună, Jenny. Eşti gata ?

– Da, intră o clipă. Îmi iau mantoul şi vin.

El o urmă pe culoar, cu ochii fixaţi pe picioarele ei lungi şi frumoase, supărat în gândul lui că uniforma i le ascunsese până acum.

– Să-ţi iei ceva de ploaie. E o vreme cam rece şi închisă.

– O să-mi iau ce trebuie, îi răspunse Jenny dispărând în camera ei.

Rămas singur, Lucas studie încăperea din priviri. Mică şi frumos decorată, corespundea exact cu ceea ce îşi imaginase el. O canapea comodă şi nişte perniţe albastre contribuiau la atmosfera călduroasă şi primitoare. Recunoscu reproduceri după nişte tablouri impresioniste şi se opri în faţa unei frumoase şi vechi comode pe care erau aranjate o mulţime

de obiecte minuscule din porţelan. Perdeaua groasă îl despărţea de frigul de afară şi de privirile indiscrete. Un refugiu împotriva durităţii lumii exterioare, o oază de pace unde ea uita de asprimea meseriei pe care şi-o alesese. Se întrebă neîncrezător dacă acest confort plin de feminitate o proteja pe Jenny în aşa fel încât să nu mai sufere de singurătate ?

Ea rostise nişte vorbe cu rezonanţe definitive pe această temă, dar el nu reuşea să creadă că o femeie atât de seducătoare poate renunţa în mod irevocabil la ideea de a-şi întemeia o familie şi la bucuria de a avea într-o bună zi copii. Nişte lucruri îi scăpau, exista un mister pe care nu reuşea încă să-l pătrundă, dar pe care îşi promitea că-l va elucida în curând. Era atât de sălbatică şi mândră încât îi va trebui un timp s-o îmblânzească.

Jenny reveni ţinând pe braţ un mantou gros de culoare verde. Această culoare îi punea şi mai mult în evidenţă limpezimea privirii. Călduros şi confortabil, el îi va permite să nu tremure în rochia din jerse fin. În timp ce se apropia de Lucas, această încăpere familiară în care ea era obişnuită să se mişte cu uşurinţă i se păru dintr-o dată ciudat de strâmtă. Statura impunătoare a vizitatorului ei şi prezenţa lui tulburătoare nu erau fără îndoială străine de această senzaţie derutantă...

— Crezi că o să ningă ? îl întrebă ea în timp ce Lucas o ajuta să-şi îmbrace mantoul.

Cu o deosebită grijă, el îi ridică buclele roşcate pe care i le aranjă pe gulerul mantoului.

— Nu ştiu. Mie personal îmi place grozav zăpada, dar mă tem întotdeauna la gândul că şoferii mei vor fi obligaţi să conducă pe drumuri pline de

polei. În sfârşit... de când le-ai reamintit precauţiile pe care trebuie să le ia în caz de timp urât, sunt mai bine pregătiţi fără îndoială, ca să facă faţă acestui gen de situaţii.

– Sper. Ştiu în orice caz că dispun în fiecare camion de materialul necesar să curețe zăpada şi să se încălzească la nevoie. Oh, iartă-mă. Parcă ţi-aş ţine o lecţie ! Hai să mergem, mor de foame.

Câteva clipe mai târziu intrară într-un restaurant cu un interior plin de rafinament. Jenny se simţi imediat bine acolo. Acest gen de local nu se întâlnea des pe aici, fiindcă nu era pe gustul majorităţii locuitorilor din Oklahoma City. Dar ea aprecia faţa de masă din damasc brodat, luminile difuze şi muzica discretă de ambianţă care crea o atmosferă elegantă şi simplă totodată, foarte departe de luxul de prost-gust pe care nu-l putea suferi.

Jenny se simţea acum foarte destinsă. Cina, pregătită de un bucătar francez, era excelentă, şi ea se simţea minunat. Ce proastă fusese să-şi facă atâtea griji apropo de seara asta ! La vârsta ei să se teamă de a cina în tète-à-tète cu un bărbat era ceva ridicol ! În seara asta Lucas fu încântător şi spiritual şi conversaţia pe care o purtară i se păru lui Jenny foarte plăcută şi amuzantă. Pur şi simplu petrecea nişte clipe minunate.

– Mai doreşti şi altceva ? o întrebă Lucas în momentul când li se aduse şi cea de a doua cafea.

– Nu, mulţumesc. A fost perfect.

– Atunci, vă rog să-mi aduceţi nota, adăugă el adresându-se chelnerului.

Aruncă o privire spre ceas, apoi i se adresă din nou lui Jenny :

— Sper că nu ești prea grăbită să te întorci acasă. Mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

Senzația de bine care o cuprinsese adineaori pe Jenny dispăru imediat. Sistemul ei intim de alarmă se declanșă imediat, cu precizia unui radar bine reglat. Își îndreptă spatele și se sprijini de spătarul scaunului.

— Da ?!

Amuzându-se de privirea bănuitoare pe care i-o aruncase, Lucas îi zâmbi.

— Nu-ți mai face probleme, îți promit că n-o să fac o pană de benzină ! O să ajungi acasă teafără și la o oră decentă.

Cu sprâncenele încruntate, ea continua să-l privească intens. Chiar dacă propunerea lui era inocentă, n-ar fi fost deloc rezonabil să-l lase pe Lucas să se angajeze pe acest drum. El își va imagina că ea e în căutare de distracții ușoare și își va reînnoi propunerile. Preferă să i-o ia înainte ca să evite orice neînțelegere.

— Nu-mi place să dansez, îi spuse ea. Și singurele filme care valorează ceva în ochii mei datează din anii '40...

El o privi uimit.

— Cine ți-a vorbit despre bal sau cinema ? E vorba de cu totul altceva, cu totul personal. M-am gândit că te-ar interesa, asta-i tot. Doar n-o să mă refuzi dacă o să te invit la o mică plimbare ?

— De acord. Dar promite-mi că n-o să ne întoarcem târziu.

— Îți promit !

Lucas înconjură masa ca s-o ajute să se ridice.

Simțindu-se dintr-o dată obosită, Jenny îl urmă fără să scoată nici un cuvânt. La ce bun să mai

discute-? De ce să strice seara asta minunată ? O cină aleasă într-un restaurant șic, în compania unui bărbat elegant și amabil, era o plăcere de apreciat, mai ales prin neobișnuitul ei...

Nu abordaseră până acum nici un subiect personal, mărginindu-se la vreme, la politică, la situația economică a țării, sau la locul tinerilor în societate. Asemenea subiecte făcuseră asupra ei efectul unei adieri de aer proaspăt. Aproape că uitase de contravenții, de delicte minore sau de colegii ei din poliție ! Respectând un acord tacit, avuseseră grijă și unul și celălalt să evite ca situația jenantă din cealaltă seară să se repete. Jenny, liniștită oarecum asupra intențiilor lui Lucas, se decisese în fine să aibă încredere în el.

Fără să opună nici cea mai mică rezistență, se urcă în mașina lui. Încălzirea era reglată la maximum și extrem de repede o căldură plăcută îi învălui. Lucas nu-i spusese unde se duc dar ea remarcă faptul că se angajase pe autostrada care ieșea din oraș, în direcția sud.

Când se întoarse să-și pună mantoul pe bancheta din spate, Lucas îi inspiră cu deliciu parfumul. Cu simțurile treze, el se lăsă amețit de mirosul ca de floare sălbatică care se potrivea atât de bine cu buclele mătăsoase și răzvrătite ale invitatei lui. Dorința de a opri motorul și a o lua în brațe îl chinuia, dar știa că dacă și-ar permite o asemenea copilărie, nu și-ar mai revedea niciodată neîmblânzita pasageră. Și nici nu-i trecea prin gând să riste. Pentru prima oară în viața lui se decisese să aibă răbdare. Nu-și putu totuși reține complimentul care-i ardea buzele de la începutul cinei :

— Ești foarte frumoasă în seara asta, Jenny.

Cuvintele rupseră tăcerea care se instalase între ei de când părăsiseră restaurantul.

— Păstrează-ți amabilitățile pentru altele, îi replică ea violent. Îți pierzi timpul, nu sunt deloc sensibilă la astfel de chestii.

Surprins și un pic vexat, el se concentră asupra drumului, tăcând câteva momente.

— Jenny, de unde atâta amărăciune și dezamăgire ?

Tânăra se foi pe locul ei, fără a îndrăzni să-l privească. Probabil că îl rănise. Un sentiment neplăcut de vinovăție o cuprinse. Fără să vrea se arătase nedreaptă .ață de un om care se purtase atât de corect și discret.

— Îmi pare rău, Lucas. Probabil că ți-am părut cam dură, dar a trecut mult timp de când n-am mai ieșit cu un bărbat, și nu mai știu cum să mă port. Am pierdut bunul obicei de a spune lucruri plăcute...

În depărtare, luminile din Oklahoma City străluceau în noaptea rece. Tristețea vocii ei îl făcu să i se strângă inima. Ce se întâmplase de era atât de decepționată ? Ce răni încerca să ascundă sub uniforma ei bărbătească ? Lucas voia s-o înțeleagă, indiferent cât timp i-ar fi trebuit ca să afle secretul ascuns în profunzimile ochilor ei de culoarea jadului.

— Nu-i nimic, Jenny, îi răspunse el calm.

Apoi, în dorința lui de a o liniști, îi cuprinse cu blândețe mâna.

Jenny simți lacrimi neașteptate arzându-i pleoapele. De data asta nu încerca să fie seducător, era sigură de asta. Nu, era pur și simplu el însuși. Lucas, un bărbat tandru și sensibil. Ea era cea care

devenise bănuitoare, exagerat de suspicioasă, incapabilă să aprecieze un cuvânt amabil fără să-şi imagineze imediat cine ştie ce intenţie machiavelică. Ridicase încetul cu încetul un zid în jurul ei şi, crezând că se protejează, se priva de bucuriile dragostei. Această constatare o înspăimântă. Cum să trăiască aşa, cu o inimă de piatră ?

Ca pentru a o smulge din caruselul ideilor ei negre, Lucas o strânse şi mai tare de mână.

– Sunt sincer, Jenny.

Învinsă, tânăra femeie încercă să-şi ascundă faţa în umbră. Unde era Jenny cea plină de siguranţă care, cu revolverul la centiron, împărţea amenzi plină de aroganţă ?

Faptul că încerca cu disperare să-şi ascundă tulburarea, îl emoţionă.

– Se pare că ai uitat că eu sunt un marinar bătrân cu pielea tăbăcită, blindat împotriva pişcăturilor de ţânţari şi a afronturilor aduse amorului propriu !

Asocierea neobişnuită de idei o făcu să râdă ca un copil.

Lui Lucas îi plăcea mai mult decât orice acest râs în hohote, atât de rar şi cu atât mai preţios ! Se jură s-o facă să râdă mai mult. Până când va înţelege că şi ea are dreptul să fie fericită.

Luminile oraşului rămăseseră departe în urma lor, dar ei continuau să meargă. Jenny încercă să recunoască satele care defilau cu repeziciune prin faţa ochilor ei, dar noaptea fără lună era atât de întunecoasă încât nu vedea decât drumul luminat de farurile maşinii.

– Unde mă duci ? La capătul lumii ?

– De ce nu ? Nu-ţi pierde răbdarea. Aproape

că am ajuns şi sunt sigur că-ţi va plăcea ce o să-ţi arăt.

Câteva clipe mai târziu, Lucas vira pe un drum de ţară. Cu ochii larg deschişi, Jenny scruta împrejurimile. Zărea petele luminoase care însemnau tot atâtea case izolate în mijlocul câmpului, şi ghicea ici şi colo, în întuneric, turmele adunate pentru înnoptat. În bătaia farurilor văzu că pământul fusese arat, în aşteptarea semănăturilor de toamnă.

– Ai mai venit pe aici ?

– Nu, nu cred. Ies destul de rar din Oklahoma City.

– Dar nu ţi se întâmplă totuşi să pleci în concediu sau să-ţi vizitezi familia ? insistă Lucas, surprins de tonul ei tranşant.

Tânăra se crispă, nesimţindu-se deloc în largul ei.

– Toţi prietenii mei trăiesc în oraş... iar familie nu am. Mă duc în Texas de două ori pe an, dar sunt întotdeauna mulţumită când mă întorc.

Lucas o asculta plin de emoţie. Auzindu-i mărturisirea, realiză cât e de singură.

Iar ea ghici că Lucas îşi punea nişte întrebări la care ea nu avea nici un chef să răspundă, aşa că-l întrebă ea prima :

– Dar tu nu îţi iei concediu ?

– Îmi place să mă duc în Florida să-mi văd tatăl. E un loc încântător.

– Plin de păsări, şerpi şi crocodili ! îl tachină ea.

– E adevărat, ţi-am mai spus asta ! Iartă-mă dacă insist, dar e o regiune fascinantă.

Încetini şi o luă pe o alee largă care ducea spre o construcţie veche înconjurată de grădini.

— Unde ne aflăm ? îl întrebă ea făcând ochii mari.

— La mine ! Urmează-mă, o să te duc să-mi vizitezi casa.

Vorbise pe un ton pe care ea nu i-l cunoştea, plin de o mândrie amestecată cu dragoste. Nu se aşteptase la un asemenea gen de surpriză şi cu atât mai puţin să descopere un bărbat atât de diferit de seducătorul plin de el pe care credea că-l întâlnise.

Lucas o luă de mână şi o trase după el spre casă. Un şicomor enorm străjuia intrarea. Urcară împreună scările de lemn şi Jenny se gândi cât vor fi de fericiţi viitorii locatari. Ce plăcut va fi ca, în mijlocul verilor toride, să bea o limonadă rece sau să legene un copilaş la umbra răcoroasă a sicomorului... Îi invidia deja !

Lucas se grăbise să deschidă uşa de la intrare.

— Intră repede, e foarte plăcut înăuntru. Las întotdeauna instalaţia de încălzire în funcţiune, pentru a evita îngheţarea ţevilor.

Aprinse lumina. Uimită, Jenny clipi de câteva ori, înainte să descopere o încăpere spaţioasă, cu ferestre mari. Probabil că pe vremuri, aici fusese marea sală de recepţii. Femei frumoase îmbrăcate în crinoline elegante valsaseră sub lustrele veneţiene la braţul ofiţerilor ieşiţi direct de pe băncile West Point-ului. Muzica divină a lui Strauss răsuna încă între pereţii aceştia încărcaţi de istorie. Dar pentru moment, spectacolul era cu totul altul. Nişte saci de ciment erau depozitaţi într-un colţ şi un banc de lucru, un ferăstrău electric şi o trusă de scule completau acest decor ciudat.

Lucas nu părea deloc deranjat de materialele care zăceau pe pardoseală. El evolua cu o asemenea ușurință în mijlocul acestei harababuri, imaginându-și parcă de pe acum că întreaga casă era pusă la punct.

— Iată sufrageria, o anunță el trecând în încăperea vecină.

Și acolo, rulouri de tapet erau răspândite cam peste tot, șipci de lemn stăteau stivuite pe dușumea, și pensule de toate mărimile așteptau sprijinite de perete.

— De când ai început lucrările ?

— Cam de vreo trei luni. Bineînțeles că ar avansa mai repede dacă m-ar ajuta cineva, dar îmi place să fac totul cu propriile mele mâini.

— Vrei să spui că lucrezi singur ?

— Restaurarea acestei case vechi reprezintă pentru mine mai mult decât un mod de a-mi petrece timpul. E o adevărată pasiune. Vino pe aici, mai vreau să-ți arăt ceva.

Ajunsese lângă fereastră. Intrigată, Jenny își lipi nasul de geam și scrută întunericul.

— Mi se pare că zăresc un bazin cu o stâncă mică în preajma lui.

— Așa e. Vreau să cumpăr pești și să plantez de jur-împrejur flori sălbatice. Visez la o grădină în gen englezesc, cu multe culori și miresme de caprifoi, trandafiri și liliac. Nu știu dacă o să mă pricep și la asta, dar o să găsesc eu un suflet să mă ajute.

— O să fie splendid !

Jenny încercă să alunge valul de melancolie care o cuprinsese. Visase de multe ori să trăiască într-un mic paradis ca acesta, înconjurată de copii care ar umple grădina de strigătele și râsetele lor.

Şi-ar lua micul dejun la umbra teiului, alături de bărbatul pe care l-ar iubi şi ar iubi-o la rândul lui. Dar astăzi nu mai spera să i se întâmple vreodată aşa ceva...

— Să nu exagerăm, dar iubesc natura. Tu nu ?

— Să ştii că eu m-am născut în sudul Texasului, unde nu cresc decât mărăcini şi cactuşi. Îmi amintesc că un râuleţ trecea nu departe de casa noastră, dar Ruby n-a plantat niciodată vreo floare.

— Ruby ?

— Mama mea.

După tonul rece al vocii ei, Lucas înţelese că nu avea chef să vorbească despre ea şi schimbă imediat subiectul. Nu voia s-o bruscheze şi aştepta ca să pornească de la ea confidenţele... dacă i le va face vreodată. Esenţialul era să păstreze încrederea lui Jenny.

Ieşiră pe culoar.

— Acestea sunt camerele. Sunt patru, ceea ce cred că este arhisuficient.

— Ai intenţia să deschizi vreo pensiune de familie, sau te gândeşti să locuieşti aici ?

— Să locuiesc eu aici, evident. Mi-au trebuit luni de zile să găsesc o casă care să aibă un suflet. Ceea ce e mai important decât luxul, în ochii mei ! Această casă corespunde exact visurilor mele de copil şi ţin s-o restaurez cu propriile mele mâini. Ţi-am zis adineaori : între mine şi ea există o adevărată pasiune !

— Va arăta splendid !

— Puţin cam mare la început...

— Te gândeşti să te instalezi aici singur ?

El îşi cufundă încet privirea în ochii ei mari, verzi, care-l priveau cu o tulburătoare intensitate.

— Nu. Sper ca foarte repede aceste încăperi să răsune de râsetele soției mele și ciondănelile copiilor mei.

Ceva se frânse în sufletul lui Jenny. Aveau aproape aceeași vârstă și el își imagina încă o viață plină de dragoste, în timp ce ea renunțase de mult timp să-și mai întemeieze o familie. Viitorul ei era deja stabilit. Încă vreo câțiva ani în poliție, apoi se va consacra femeilor maltratate. Până în seara asta planul acesta i se păruse ireproșabil. Dar auzindu-l pe Lucas, proiectele ei i se părură brusc de o banalitate îngrozitoare.

Se gândi la femeia care se va trezi în fiecare dimineață în această reședință splendidă alături de Lucas. Gândul ăsta i se părea insuportabil. Nu-i știa chipul și totuși o invidia, fără voia ei. Melancolia îi cuprinsese inima, când un alt gând, mai sumbru chiar, îi trecu prin minte. Simpla idee că o alta decât ea va cunoaște fericirea de a trăi în această casă plină de dragoste, va respira aerul curat al grădinii și se va juca cu niște copii încântători o tulbură profund.

— Ai deci intenția să te căsătorești ?

— Te surprinde asta ?

— N-aș fi crezut așa ceva despre tine.

— Și de ce nu ?

Domnea o liniște impresionantă. În jurul lor, în această încăpere mare care va deveni poate camera tinerilor căsătoriți, buchetele de trandafiri de pe tapetul proaspăt lipit încântau privirea. Se auzea doar mugetul vântului afară și trosnetul lemnăriei. Jenny își dădu deodată seama de zgomotul răsuflărilor lor amestecate, a ei ușoară și rapidă, a lui

Lucas, mai lentă dar mai profundă. O teamă de neînțeles îi strânse inima.

– Mă gândeam că, dacă asta îți era dorința, ți-ai fi găsit deja sufletul pereche.

O șuviță rebelă de păr îi mângâia obrazul și Lucas nu putu rezista tentației de a o atinge. Obrazul ei era catifelat și cald. Viu. Abia se abținu să n-o sărute și Jenny nici nu bănuia cât îl tulburase această simplă atingere.

– Sunt cam dificil, Jenny. În ziua când voi spune da, va fi pentru toată viața. Dar n-am întâlnit încă acea perlă rară. Poate că în curând...

Învârtea mașinal pe deget bucla mătăsoasă și ea nu făcea nimic ca să se îndepărteze de el, să rupă intimitatea care se crease între ei. Prizonieră a farmecului lui, era incapabilă să facă cel mai mic gest.

– Poate că ești prea pretențios ?

– E ceva ce mi-am reproșat mult timp. Totuși eu nu caut femeia ideală. Nu, voi fi în mod sigur mult mai fericit cu o femeie blândă și tandră care va ști pur și simplu să mă iubească și...

Făcu un pas înainte. Imediat, Jenny se dădu înapoi până la perete.

Lucas își sprijini mâinile de perete, de o parte și de alta a capului ei, țintuind-o locului. Fără s-o atingă. Fără să-i facă nici cel mai mic rău, el o împiedica să fugă. Ea era prinsă acolo ca un fluture în vitrina unui colecționar.

„Hai, revino-ți, își spuse ea. Nu am de ce să intru în panică. Nici nu mă atinge. De ce m-aș speria ?" Încerca să evite privirea ochilor negri care trezeau în ea dorința.

– ... Mi-ar plăcea să fie curajoasă și puternică,

dar cinstită şi dreaptă. Aştept de la ea să mă susţină în toate încercările vieţii, să mă ajute să-mi recunosc greşelile când acest lucru va fi necesar. Îmi doresc să mă iubească la fel de mult cum o voi iubi şi eu şi să dorească, la fel ca şi mine, copii...

Jenny îl asculta. Ar fi vrut să plece dar, în acelaşi timp, se temea de clipa când va trebui să se despartă de Lucas.

— Probabil gândeşti că sunt prea pretenţios! Dar am motivele mele. Motive foarte serioase chiar. Să ştii, Jenny, că am crescut fără mamă şi ăsta e cel mai trist lucru care i se poate întâmpla cuiva. Nu vreau ca şi copiii mei să cunoască durerea şi disperarea pe care o simţeam seara, când aşteptam în van ca să mă ia cineva în braţe şi să mă legene uşor ca să adorm.

O cută amară i se săpă la colţul gurii. Toată tristeţea lumii era cuprinsă în ea. Ce şoc pentru tânăra femeie! Plină de nişte prejudecăţi ridicole, ea îşi imaginase că Lucas crescuse într-o familie model, plină de dragoste. Simţi o imensă compasiune pentru acest bărbat dintr-o dată atât de fragil şi dori să-i dăruiască acea tandreţe de care fusese atâta timp lipsit.

— Adevărat? Nu ai fost crescut de mama ta?

Fugitiv, o strâmbătură de durere crispă chipul frumos al lui Lucas. Reveni la fereastră şi lăsă privirea să-i rătăcească .n depărtare.

— Ea s-a ocupat mai mult sau mai puţin de mine timp de doi ani. Apoi părinţii mei au divorţat. Mama mea era prea tânără, mult mai tânără decât tatăl meu şi această diferenţă de vârstă le-a fost fatală. În momentul despărţirii lor ea a fost considerată prea „instabilă" ca să se ocupe în mod co-

rect de un copil, şi tatăl meu a obţinut custodia băieţelului care eram pe atunci.

Jenny se apropie instinctiv de acest bărbat care-şi mărturisea astfel o rană secretă, ascunsă în adâncul sufletului său.

— El provenea dintr-un mediu modest şi nu avea mare lucru să-mi ofere. A fost formidabil însă şi îi sunt recunoscător. Ce aş fi devenit dacă el n-ar fi avut grijă de mine ?

— Şi mama ta ?

— A murit. La puţin timp după ce l-a părăsit pe tata. A căzut în mâinile unor oameni de joasă speţă şi a început să bea, fără îndoială pentru a uita de eşecul mariajului ei. La o petrecere organizată noaptea pe plajă, când toţi erau beţi, a făcut pariu că o să plonjeze în mare de pe înălţimea unei stânci. Şi-a rupt gâtul până să ajungă în mare, cu trupul sfârtecat de stâncile aflate mai jos.

Jenny nu-şi putu reprima un fior de spaimă.

— E îngrozitor !

— Da. Dar am cunoscut-o atât de puţin...

Deci, gândi Jenny, amândoi erau orfani şi amândoi fuseseră destul de mândri ca să suporte în tăcere această durere obsedantă şi înăbuşită care le otrăvea viaţa ca un venin secret.

— O urăşti fiindcă te-a abandonat ?

— Nu, chiar dacă n-o iert fiindcă a refuzat să privească viaţa în faţă.

„Nu toată lumea poate fi atât de curajoasă..." gândi Jenny. Dacă Lucas ar fi ştiut cât de laşă era şi ea câteodată. Era capabilă să ţină piept unui hoţ cu arma în mână, fără să-şi piardă sângele rece şi se îngrozea la simpla idee de a trăi din nou cu un bărbat.

Lucas tăcu o clipă și o conduse spre bucătărie. Aici lucrările erau practic terminate. Un perete întreg era acoperit cu dulapuri din lemn de culoare deschisă, iar pardoseala era din gresie albă și verde, aranjată ca un joc de șah, asortată cu chiuveta și faianța.

Jenny se surprinse imaginându-și cum ar fi pregătit ea aici mâncarea copiilor. Trebui să facă un efort violent pentru a-și interzice asemenea gânduri, zadarnice și utopice.

Lucas își făcea de lucru în fața aragazului.

— O ceașcă de cafea fierbinte ne-ar prinde bine înainte de a continua mica noastră vizită !

Jenny îl privea fără să scoată vreun cuvânt. Niciodată nu și-ar fi închipuit că o să cineze în compania lui Lucas și cu atât mai puțin să se găsească singură cu el în această locuință de un farmec aparte. Totuși, ea se găsea aici, cu acest bărbat de care se temuse și care își deschisese inima în fața ei. Nu mai era acum arogantul patron al L.L.T. care o enervase la prima lor întâlnire. Descoperea încetul cu încetul un personaj simpatic, integător și modest. Ar fi avut chef să-i vorbească și ea despre Ruby. El își dezvăluise secretele și ea nu mai avea nici un motiv să-i fie rușine să facă la fel.

— Lucas, adineaori ți-am spus că mă duc din când în când să vizitez pe cineva în Texas.

El o aprobă printr-un semn al capului.

— Probabil că te referi la mama ta ?

— Ruby. Ea m-a adus pe lume și asta e cam tot ce a făcut pentru mine. Când eram mică îmi petreceam cea mai mare parte a timpului prin vecini.

La cei care erau destul de drăguți ca să mă primească.

Lucas o asculta în tăcere. Deci în afară de un tată fugar, Jenny mai avusese parte și de o mamă care nu merita acest nume.

— Cred că viața ta n-a prea fost ușoară.

— Oh, de fapt, mă simțeam mai bine la vecinii noștri decât în spatele barului, așteptând-o să-și termine serviciul. Mirosul de bere amestecat cu cel de țigări era oribil. Și acum când mă gândesc mi se pare un coșmar. Nu aveam decât șase ani...

Cafeaua era gata și Lucas profită de ocazie ca să pună capăt acestor dureroase confidențe. Descoperi pe undeva două cești ciobite și o servi pe Jenny. Acest interval de timp îi permise să încerce să se debaraseze de imaginile dureroase care-i dansau în fața ochilor. Săraca Jenny ! Îi înțelegea acum violența reacțiilor și neîncrederea față de bărbați. Ce copilărie sinistră avusese ! Abandonată de tată și lăsată în voia soartei de mamă, de unde ar fi putut ea ști ce însemna cuvântul dragoste, pe care să spere s-o întâlnească într-o bună zi ?

Dacă nu cumva...

O întrebare îi ardea buzele.

— Jenny, ai fost măritată ?

CAPITOLUL VI

Sângele îi îngheță în vine.

— De ce mă întrebi asta ?

— Iartă-mă dacă am fost prea curios. Nu ești obligată să-mi răspunzi.

Jenny reflectă o clipă. Să-i vorbească despre Ruby nu fusese deloc ușor, dar să-i mărturisească faptul că soțul ei o bătea i se părea insuportabil. De altfel, se îndoia că Lucas ar fi putut înțelege asta. El era atât de diferit de Marcus ! Sau și mai rău încă, îi era teamă că el și-ar fi putut imagina, ca atâția alții înaintea lui, că ea fusese o soție rea, neglijentă, acră, infidelă chiar. Acest aspect al vieții ei trebuia să rămână pentru totdeauna în umbră, jurase asta. Pentru a-i da totuși un răspuns, se hotărî să nu-i dezvăluie decât o parte din adevăr, partea banală pe care toată lumea o accepta fără probleme.

— Am fost căsătorită timp de cinci ani.

Surprins de sinceritatea ei, Lucas ridică din sprâncene. Jenny era frumoasă, atrăgătoare, plină de temperament, așa că această mărturisire n-ar fi trebuit să-l mire. Îi venea însă greu să creadă că lăsase pe cineva să-i pună verigheta pe deget. Era atât de rebelă, de independentă... Se simțea puțin

gelos pe cel care reuşise acest lucru şi îl dispreţuia totodată că îşi ratase atât de repede şansa. Cinci ani... Jenny nu era femeia care să ia uşor lucrurile, căsătoria mai puţin decât orice altceva. Atunci de ce divorţase ?

— Lucrurile n-au mers bine între voi ?

Văzu că buzele ei frumoase se crispează şi un rictus amar apăru în colţul lor. Regretă că mersese atât de departe. Ea articulă cu o voce lipsită de intonaţie :

— Am descoperit repede că nu ne aşteptam la aceleaşi lucruri de la viaţă. Din păcate era prea târziu. Şi apoi, meseria mea nu mi-a uşurat deloc lucrurile. Marcus era genul de bărbat care ar fi preferat să duc o existenţă mai calmă.

— Ah ! Erai deja în poliţie când v-aţi căsătorit ?

— Aveam douăzeci şi trei de ani şi tocmai îmi începusem pregătirea în acest domeniu. Marcus a insistat foarte mult ca să continuu dar, la câteva luni după căsătoria noastră, a început să-mi reproşeze relaţiile pe care le aveam cu colegii mei, toţi bărbaţi, programul de lucru, ca şi cum nu ştiuse de la început că toate astea vor face parte din viaţa mea.

— Nu s-a gândit la loviturile de cuţit, la gloanţele rătăcite ?

Loviturile de cuţit ? Gloanţele rătăcite ? Marcus nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la pericolele la care era expusă... Dar fusese vreodată conştient de ele ? Crize de gelozie, iată ce ştiuse el să-i ofere, cuvinte jignitoare şi reproşuri neîncetate. La început mai ales, fiindcă, o dată cu trecerea timpului, cuvintele nu-i mai fuseseră de ajuns. Devenise violent, aruncând în ea cu tot ce-i cădea

în mâini. În ultimul an o lovea, însoțindu-și pumnii cu amenințări din cele mai grele. Da, cunoscuse infernul, dar Lucas nu va afla niciodată asta...

Jenny reluă cu o voce liniștită și voit detașată :

— Cred că, la fel ca majoritatea bărbaților, Marcus era egoist. Asta explică totul. Sunt aproape sigură că nici tu nu ți-ai făcut griji.

Îl provoca puțin, în speranța nebună că o va contrazice.

— Permite-mi să te contrazic, ofițer Prescott! Cel mai bun prieten al meu era polițist. Îl iubeam ca pe fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. Am făcut o mulțime de năzdrăvănii amândoi, am crescut împreună. El m-a învățat să lucrez, era pasionat de lemn și sculpta adevărate minunății. De fiecare dată când văd un arbore, mă apropii ca să-l mângâi și mă gândesc la el și la dragostea lui pentru această materie primă vie pe care o transforma în opere de artă. M-am întrebat întotdeauna de ce a vrut să se facă polițist. Era un vis din copilărie pe care a ținut morțiș să și-l realizeze, fiindcă nedreptatea i se părea intolerabilă. Într-o zi de decembrie a murit prostește, de mâna unui delincvent minor care nici nu avea dreptul să poarte armă. Avea treizeci de ani.

Jenny cuprinse mâna lui Lucas.

— Îmi pare rău. Din păcate, moartea face parte din riscurile zilnice ale profesiei noastre și mă gândesc la ea în fiecare zi când mă îmbrac în uniformă. Dar când ajung pe teren uit de ea, fiindcă trebuie să acționez. Ceilalți își fac griji în locul nostru. Pentru un soț e probabil destul de greu să suporte asta. E prea mult pericol, prea multă violență, prea multă nebunie în jurul nostru.

Lucas admira curajul acestei femei hotărâte, lucide, pe care nimic n-o făcuse să renunţe la vocaţia ei. Îl fascina.

— Dacă ai fi soţia mea, spuse el luând-o uşor de bărbie, aş prefera să te văd murind de bătrâneţe alături de mine decât în mod glorios în serviciul poliţiei.

Apoi se dădu înapoi şi Jenny simţi că i s-a pus un nod în gât. Măcar fusese cinstit : femeile poliţist nu erau pe placul lui. Îşi aranjă gânditoare pieptenele auriu care-i ţinea buclele şi, cu un gest maşinal, îşi dădu o şuviţă după ureche. „Ei şi ?" îşi spuse ea. Dacă lui Lucas nu-i plăceau poliţistele, asta îl privea pe el, nu pe ea. De ce trebuia să se întristeze ? N-avea în nici un caz intenţia să continue o relaţie sortită eşecului.

— Vezi, chiar dacă am vrea, ne-ar veni greu să fim prieteni. Aparţinem unor lumi diferite.

— Crezi ? Voiam doar să spun că nu mi-ar plăcea ca soţia mea să lucreze în poliţie. Dar aş fi în stare să accept asta dacă ea s-ar simţi fericită exercitând această meserie.

Jenny se încruntă. La ce făcea el oare aluzie ? Modul ăsta întortocheat de a prezenta lucrurile o enerva. Refuzând să se mai gândească la asta, ea replică un pic ofensată :

— Îţi doresc să te îndrăgosteşti de o funcţionară de birou. Este un vis pentru un bărbat de genul tău. Condiţiile de lucru şi programul vor fi pe placul tău.

Lucas ridică din umeri şi simţi că-i vine să pufnească în râs. De când tânăra femeie cu coama de leoaică îl obseda zi şi noapte, nu se mai putea gândi la o altă tovarăşă de viaţă.

— Nu toți bărbații sunt ca fostul tău soț, geloși și ranchiunoși. De ce fugi astfel de ei ?

Jenny tresări.

— Dar nu fug deloc ! Nu sunt eu acum singură cu tine, la miezul nopții, atât de departe de Oklahoma ?

— E adevărat, admise el. Cât curaj ți-a trebuit să te lansezi într-o aventură atât de periculoasă !

— Oh ! Iar ești sarcastic ! N-o să încetezi niciodată să-ți bați joc de mine ?

— Nu atâta timp cât te înverșunezi să refuzi fericirea.

O luase de umeri și o trăgea spre el. Cu răsuflarea întretăiată, ea își sprijini amândouă mâinile de pieptul lui puternic, ca pentru a se apăra. Rezistă dorinței de a-și încolăci brațele în jurul gâtului lui Lucas și de a-și lipi buzele de gropița copilărească din obraz. I-ar fi plăcut să-și lipească obrazul de al lui și să-și apropie încetul cu încetul buzele de gura lui ironică dar nespus de atrăgătoare...

Lucas îi dădu drumul și deschise ușa bucătăriei.

— Hai să facem pace și să terminăm cu discuțiile. Vino să-ți arăt dependințele înainte să te conduc la tine acasă.

Jenny își ridică gulerul și-l urmă în grădină. Un hambar vechi se ridica la câteva zeci de metri de casă.

Probabil că înainte fusese folosit drept grajd, fiindcă pe pământ erau așternute încă paie. Într-un colț zăcea o căruță ruginită și un tractor vechi care dezvăluiau trecutul acestei construcții, acum părăsite. Nu i se păru nimic interesant aici, unde pereții șubreziți erau departe de a poseda farmecul casei.

— Ai intenţia să te lansezi în creşterea vitelor ?

El se sprijini râzând de un stâlp.

— Dacă aş putea, mi-ar plăcea. Există destul teren în jurul proprietăţii ca să pot creşte doi-trei cai pur-sânge pe care să-i antrenez pentru curse. Mă vezi cu binoclul la ochi, urmărind evoluţiile favoriţilor mei ? De fapt, cred că prefer să amenajez hambarul ăsta ca loc de vacanţă pentru copiii de care mă ocup în oraş.

— Minunat !

Ideea o entuziasma.

— Există atâţia copii care nu şi-au părăsit niciodată casa. Am angajat deja doi maiştri pricepuţi şi o să încep lucrările de amenajare chiar săptămâna asta. Am găsit şi o echipă excelentă de lucrători care s-au angajat să termine lucrările înainte de venirea verii. O să pot primi deci prima grupă de puşti în luna iunie.

— Cam la câţi te-ai gândit ?

— La vreo cincisprezece maximum. Vreau să dau o dimensiune familială acestui proiect. Hambarul va fi restaurat ţinând seama de acest gând al meu. De exemplu o să construiesc dormitoare mici doar pentru trei persoane, o sală de lectură şi de muzică, o sală de jocuri unde ei se vor putea izola sau regrupa după bunul lor plac. Bucătăria va fi un loc primitor cu o masă mare de fermă şi un şemineu. Nu pot să sufăr decorurile acelea reci cu care sunt obişnuiţi la liceu şi mi-ar place să se simtă repede în largul lor în casa mea.

Jenny îşi imagina foarte bine atmosfera acestei cabane de vacanţă care, puţin câte puţin, prindea viaţă în mintea ei. Se mira totuşi de cât suflet pu-

nea Lucas în realizarea acestui proiect. De ce ținea așa de mult la el ?

— De ce îți dai atâta osteneală ? Ai bani și cu ei ai putea ajuta o asociație deja existentă.

— Nu. Ceea ce vreau e să-i văd pe acești tineri, râsetele lor, chipurile lor strălucind de bucurie și părul lor decolorat de soare... Și pe urmă, e o poveste lungă. Am fost un băiețel protejat de un tată admirabil după cum ți-am mai zis. Dar din cauza asta, mi-a fost teamă că o să devin un tânăr egoist și cam tăntălău și, fără să mă gândesc prea mult, m-am înrolat în marină. Am fost trimis în Guatemala și acolo, disperarea copiilor abandonați, bolnavi, lipsiți de orice mijloace de existență m-a dat peste cap. Am realizat atunci cât noroc am avut să trăiesc în pace, să mă duc la școală, să mănânc după pofta inimii. M-am jurat atunci că, o dată întors în țară, o să fac ceva pentru copii. Acum am bani și consider că nu am dreptul să-i privez de o mică bucurie pe cei sărmani.

Jenny îl dădu uitării pe acel playboy plin de el, indiferent la soarta celorlalți, grijuliu numai față de mașina lui de lux. Bunătatea lui Lucas îi redădea încrederea și speranța în viață și în bărbați și îi mulțumi în gând pentru asta.

— Ești atât de diferit de cum te credeam !

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Îl regreți deja fără îndoială pe bogatul Don Juan care îți promitea atâtea pasionante aventuri ?

— Nu, eu...

Jenny tresări. Această casă, această grădină frumoasă, acest hambar destinat bucuriei copiilor dezmoșteniți de soartă, tot acest univers o puneau în pericol. Pentru liniștea ei și-ar fi dorit să-și păs-

treze în minte imaginea unui Lucas superficial şi frivol. Închise ochii şi reluă acea expresie dură şi impasibilă pe care o arbora în mod obişnuit.

— S-a făcut târziu şi ar cam fi timpul să mă conduci acasă. Dacă nu dorm puţin, mâine voi fi prost dispusă şi săracul Orville va trebui să-mi suporte toanele toată ziua.

Lucas îşi regăsi aerul lui batjocoritor.

— Îl plâng din toată inima! Ce destin îngrozitor să fie condamnat s-o însoţească o zi întreagă pe seducătoarea Jenny Prescott...

— Nu mă cunoşti. Pot să fiu imposibilă.

Lucas surâse. Cum putea el s-o creadă imposibilă? Cu gura asta ar fi putut să-l scoată din minţi şi pe un sfânt, cu părul ăsta în flăcări, cu ochii ăştia splendizi ca lacurile de munte după topirea zăpezilor?

O dorinţă nebunească de a o lua în braţe începu să-l chinuiască. Dar rezistă. Ea nu era o iubită de o seară şi el vroia să trăiască alături de ea, fiindcă Jenny merita cu mult mai mult... Ridică din umeri şi îşi alungă din minte imaginile tulburătoare care îl asaltaseră.

— Sunt convins... Hai, vino, Jenny. Ai dreptate, e timpul să mergem acasă.

— Mănâncă, Jenny. Ţi se răceşte friptura în farfurie, şi nici măcar nu te-ai atins de ea.

Cu privirea în gol, Jenny se juca cu furculiţa.

— Dar ce ai de câtva timp? Mereu eşti cu gân-

dul aiurea. Am impresia că vorbesc cu pereții. Ești bolnavă ?

Bolnavă ? Într-un anumit sens, da. Nu mai dormea, nu mai mânca și se îmbolnăvise încercând să-l dea uitării pe Lucas. Dar în zadar. El nu mai dăduse nici un semn de viață din seara pe care o petrecuseră împreună cu o săptămână în urmă. Lucru care ar fi trebuit s-o bucure și s-o facă să regăsească satisfăcută rutina fără nici un viitor pe care și-o dorise atât. Dar fără voia ei, era nefericită și simțea în inimă un vid inexplicabil. Și dacă el o uitase, o ștersese pur și simplu din viața lui ? Gândul ăsta o înnebunea.

— Nu mi-e foame, Orville, asta-i tot. Hai să mergem, nu pot să înghit nimic.

Se întoarseră la mașină și Orville trecu la volan.

— Nu-mi place să te văd așa de nerovasă. Nu-ți stă în obicei. Ești sigură că nu trebuie să te vadă un doctor ?

Enervată de solicitudinea lui care o obliga să se gândească la cauza răului ei, ea îl repezi :

— Mi-e foarte bine ! Vezi-ți de treaba ta și nu te mai ocupa de mine.

Tonul ei enervat nu-l descurajă pe prietenul și colegul ei, care nu se lăsă deloc bătut.

— Jenny, nu te mai recunosc. Te enervezi imediat și nu mai ești nici pe departe atât de eficace cum erai de obicei. S-ar zice că munca ta nu te mai interesează... și asta e grav ! Știi bine că un polițist nu-și poate permite să fie distrat, Jenny.

Lucas o tulbura încă. Nu, nu mai trebuia să se lase vrăjită de acea voce caldă pe care o mai auzea în urechi. Trebuia să-l dea uitării, și asta imediat.

— Ai dreptate, Orville, iartă-mă. Am avut de curând niște probleme, dar n-a fost nimic grav. Fii sigur că, la nevoie, n-o să te dezamăgesc.

Apoi întorcându-se spre el, îi adresă un zâmbet care nu-l liniști decât pe jumătate.

*
* *

În acea seară, Jenny își scoase uniforma la comisariat și se duse direct la Savannah. Săptămâna i se păruse interminabilă și perspectiva unei noi seri petrecută de una singură în micul ei apartament o deprima.

Joe îi deschise ușa. Un miros delicios o luă de nas din prag. Ce pregăteau oare amândoi ?

— Salut, Jenny ! Ce mai faci ? O găsești pe Savannah în bucătărie, tocmai vrea să guste puțin chili cu carne.

— Doamne ! La ora asta ?

— Închipuie-ți că nu mai poate de poftă.

— Ei bine, în locul tău m-aș teme că o să te trimită la ora trei dimineața după un hamburger cu cartofi prăjiți.

— Hmm, nu prea îmi fac griji în privința asta, fiindcă în general e ora preferată pentru biscuiți cu ciocolată. M-am obișnuit s-o aud ronțăind noaptea. Dar face firimituri în pat...

— Ești un soț model ! N-o să uit să-i reamintesc asta lui Savannah.

Ajungând în pragul bucătăriei, pe Jenny o pufni râsul . Instalată în fața unei impresionante farfurii cu chili, Savannah consulta o carte cu renume pe

care o ţinea deschisă în faţa ei. Îşi ridică nasul din ea, vizibil încântată că-şi vede prietena.

– Ce surpriză plăcută, Jenny ! Vino să mănânci şi tu ceva cu mine !

– Doamne fereşte ! N-am aceleaşi scuze ca tine ca să-mi permit asemenea fantezii. Am auzit că-ţi petreci nopţile chinuindu-l pe Joe.

– Eu ?!

– Da, ronţăind biscuiţi cu ciocolată !

– Oh ! Exagerează. Nici măcar nu aprind lumina !

– Te mulţumeşti doar să faci firimituri în pat. Un supliciu rafinat, ce mai !

– Hai, Jenny, nu mai fi rea cu mine ! exclamă Savannah.

Apoi, redevenind serioasă, o privi cu mai multă atenţie pe Jenny. Ochii ei încercănaţi şi figura obosită o îngrijorau.

– Dar ţie cum îţi merge ? Mi se pare mie sau ai slăbit ? Ai fost bolnavă ?

– Stop ! Vorbeşti ca Orville. Nu prea dorm bine, asta-i tot.

– Ai deci probleme ? O fi din întâmplare de vină frumosul patron de la L.L.T. ?

Jenny exclamă imediat :

– Nici gând ! Nu l-am mai văzut de opt zile şi nici nu-mi pasă !

În loc s-o potolească, acest răspuns nu făcu decât să aţâţe şi mai mult curiozitatea lui Savannah.

– Opt zile ! Asta înseamnă că în cele din urmă te-ai hotărât să ieşi cu el ! E super ! Şi unde v-aţi dus ? Povesteşte-mi...

Să-i povestească ce ? Nimic. Nu se petrecuse nimic. Şi totuşi Lucas îi dezvăluise proiectele lui şi

o făcuse să-şi întrevadă propriul viitor. Trist, singuratic, deprimant.

Se grăbi să-i povestească despre acea seară cu cât mai multă vervă, ca să evite să izbucnească în lacrimi. Îi descrise în amănunţime cina plăcută, vizita la casa veche, grădina... Prietena ei îi sorbea cuvintele de pe buze.

— Ţi-a zis că vrea să se căsătorească şi să aibă copii ? E mai mult decât încurajator.

— Fabulezi, Savannah. Nu mai vreau să mă mărit... chiar dacă regele Angliei în persoana mi-ar cere mâna. Niciodată ! Şi tu ştii prea bine asta. Oricum, Lucas nu vrea să mai aibă de-a face cu poliţişti de când şi-a pierdut cel mai bun prieten, care era tot poliţist.

— Ia te uită ! Ţi-a povestit şi asta ?

— Da, printre altele. Dar nu e nimic între noi. Absolut nimic.

— Mare proastă mai eşti !

Se ridică să pregătească ceaiul.

— Din contră, sunt plină de bun-simţ. Ce aş avea de câştigat începând să flirtez cu el ? Mai bine singură, îţi spun eu. Şi de altfel, nu a mai dat nici un semn de viaţă de atunci. Asta dovedeşte ce mult îl interesez !

— Oh, văd că eşti teribil de dezamăgită din cauza asta.

Jenny deschise gura s-o contrazică, dar nu găsi nimic de spus. Îngrozită, trebui să-şi mărturisească faptul că se minţise singură toată săptămâna, cu o încăpăţânare şi o consecvenţă derutante. Îşi reamintea acum că tresărise de fiecare dată când suna telefonul şi că pândise fără voia ei cel mai mic zgomot de paşi pe scară.

— Dacă aşa crezi... Bine... să zicem că un pic. Înțelegi, a făcut atâtea chestii ca să mă întâlnească din nou încât... Şi pe urmă nimic ! Viața ar fi atât de simplă dacă nu ar exista bărbații !

— Vorbeşte doar în numele tău ! i-o tăie Savannah. Nu sunt deloc de părerea ta.

— Bineînțeles. Soțul tău te adoră !

— Atunci cine te împiedică să-ți găseşti şi tu unul la fel ?

— Mi-am stricat viața cu Marcus. Nu-mi pot reveni din cauza trecutului. Dacă l-aş fi întâlnit pe Lucas mai de mult...

— Ascultă, Jenny, nu conta pe mine ca să ne smiorcăim împreună. Mă îngrozeşti când te văd aşa. Fă ceva în loc să te plângi ! Eşti tânără, frumoasă, inteligentă. Cine te împiedică să-ți refaci viața ?

— Dar am treizeci şi trei de ani ! Nimeni nu pleacă de la zero atât de târziu.

— Există cumva vreo lege care interzice asta ? E scris cumva în codul rutier ?

— Înțelege-mă ! Am o viață calmă, un viitor liniştit. Nu am nevoie de nimic altceva.

Savannah îşi roti ochii exasperată şi turnă ceai în două ceşti.

— Atunci, frumoasa mea, dă-l uitării cât mai repede posibil pe Lucas Lowrimore !

Jenny aruncă două bucățele de zahăr în ceaşca ei şi învârti lingurița atât de neatentă încât lichidul se vărsă în farfurioara de porțelan fin.

— Dar asta şi am intenția să fac !

„În orice caz, imediat ce voi şti şi cum s-o fac", adăugă în sinea ei.

CAPITOLUL VII

In ziua următoare, Jenny şi Orville patrulau în lungul lui May Avenue, când un apel radio îi trimise de urgenţă să intervină într-o ceartă de familie a cărei violenţă îngrijora vecinii.

Chipul tinerei femei se întunecă. Ca de fiecare dată, în ciuda tuturor eforturilor de a se nu implica emoţional, amintirile penibile ieşeau la suprafaţă. Marcus apărea în faţa ei, ameninţător, periculos. Coşmarul reîncepea.

Se aşeză mai bine pe scaun, verifică dacă arma era la locul ei şi se forţă să respire calm în timp ce se îndreptau spre adresa indicată. Orville se afla la volan dar nu pierdea nici o clipă din vedere reacţiile colegei lui.

— Nu-ţi plac asemenea misiuni, nu-i aşa ?

— Ţie ţi se par plăcute ?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Din fericire, se pare că nu este înarmat, suspină Jenny cu privirea înceţoşată.

— E un lucru bun, dar câteodată loviturile de pumn produc la fel de multă durere ca şi împuşcăturile...

— Ştiu...

Da, știa asta mai bine ca oricine. Trecuseră cinci ani de atunci și carnea ei nu uitase încă loviturile lui Marcus, iar urechile ei urletele care o terorizau. Fiecare misiune care o ducea lângă o femeie bătută o obliga să-și retrăiască în tăcere calvarul.

Într-un mic apartament, situat într-un cartier popular, descoperiră câteva clipe mai târziu un spectacol dezolant. Le trebuiră mai multe minute și toată priceperea lor de a proceda în asemenea ocazii ca să pună cătușele soțului și s-o liniștească pe femeia care plângea în hohote. Era plină de echimoze pe față și gât, iar hainele îi erau sfâșiate. O mulțime de lucruri zăceau aruncate pe jos, unele sparte, în mijlocul unei dezordini de nedescris, a perdelelor smulse și a mobilelor răsturnate. După ce își redactă raportul, Jenny se întoarse acasă, confuză și cu genunchii moi.

„Dar ce e cu mine ?" se întreba ea uimită, deschizând ușa. Era oarecum obișnuită cu acest tip de intervenții și învățase să fie eficace fără să se emoționeze prea mult. De obicei, reușea destul de repede să dea uitării imaginile teribile cu care se confruntase fără să clipească. Dar această mamă de familie, cu lacrimile și sângele șiroindu-i pe față, cu buza spartă, o mișcase până în adâncul sufletului. Se simțise atât de neputincioasă în fața unei asemenea suferințe...

Își scoase centironul și îl aruncă pe jos, la picioarele patului. Așezată pe scăunelul din fața toaletei începu să se privească fără nici un pic de îngăduință. Oglinda îi arăta un chip tras, niște ochi încercănați. Semăna mai degrabă cu un cadavru ambulant decât cu atrăgătoarea Jenny Prescott de altădată.

„Uite că s-au împlinit zece ani de când fug în ajutorul femeilor bătute, șopti ea. Și ce s-a schimbat de atunci ? Nimic. Absolut nimic. Lovituri, țipete, câte o arestare. Și totul reîncepe... Munca mea nu folosește la nimic".

Cu un gest obosit își masă fruntea îndurerată. Ce mult se schimbase ea în ultimele trei săptămâni ! Ce devenise tânăra entuziastă, încrezătoare în forțele ei și plină de eficacitate ? Astăzi se simțea dezamăgită și derutată. Mult timp crezuse că poate să aducă puțină alinare prin munca ei, dar în seara asta se întreba dacă nu cumva încercase să-și vindece propria ei dezamăgire. Meseria ei nu fusese de fapt decât un mijloc mai ocolit de a fugi de problemele pe care nu avusese forța să le înfrunte.

Se sprijini descurajată cu coatele de măsuța de toaletă, deranjând fără să vrea periile de cap și pieptenii care se găseau pe ea. Inutilitatea acestor accesorii de frumusețe o făcu să zâmbească. La ce bun să se facă frumoasă când nu avea pe nimeni căruia să-i placă ? Se gândi brusc că în mod sigur cauza stării ei proaste de spirit nu era alta decât frumosul Lucas, și se certă singură. Trebuia să acționeze, nu să se lase copleșită de deprimare. Își strânse imediat părul și se îndreptă spre baie. Un duș fierbinte era exact ceea ce îi trebuia.

Jetul de apă îi masă cu blândețe corpul încordat și-i relaxă mușchii. Se frecă zdravăn cu buretele. Da, înainte să-l cunoască, era fericită. Singură, dar fericită. Și dacă singurătatea era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru o găsi puțină mulțumire, consimțea bucuroasă la asta. Era de preferat în locul chinurilor pe care le îndura de când imaginea lui Lucas îi dădea fără încetare târcoale.

Renunţă la vechiul halat albastru de baie, martor la insomniile şi crizele ei de lacrimi, şi se îmbrăcă într-o pijama elegantă vernil pe care o cumpărase cu Savannah acum câteva luni şi n-o purtase niciodată. În bucătărie mâncă nişte fructe cu brânză şi, după ce înghiţi această cină frugală, simţi că a mai prins puţină forţă. Moralul ei era deja mai bun acum.

Se instală pe canapea şi dădu drumul la televizor. Era decisă să se ducă la culoare numai în momentul când o să pice de somn şi se gândea că nenorocirile fictive care li se întâmplau personajelor de la televizor o s-o reconforteze. De atâtea ori până acum petrecuse ore în şir zvârcolindu-se în pat fără să-şi găsească somnul, şi prefera să urmărească un serial decât să îndure o nouă noapte de insomnie.

O usoară bătaie în uşă o făcu să tresară.

— Cine e ? întrebă ea, aranjându-şi cu mâna părul despletit.

— Lucas.

Lucas ! Se ridică repede, cu inima bătându-i nebuneşte. Lucas. Ce căuta la ea atât de târziu ?

— Ce faci ? îşi pierdu răbdarea musafirul ei aflat tot pe palier. Sunt condamnat să rămân toată noaptea pe culoar ?

Degetele îi tremurau şi nu reuşea să învârtească cheia în broască. Murea de necaz. În sfârşit, uşa se deschise. Cu mâinile în buzunare, cu părul lui negru ciufulit de vânt, Lucas o privea din prag cu un zâmbet jenat pe buze.

— Ştiu, e târziu...

— Târziu ? Glumeşti ! A trecut de ora unsprezece.

El își plecă privirea.

— Iartă-mă. Dar nu mai puteam aștepta până mâine fără să te văd.

Jenny repetă ca un automat :

— Nu mai puteai aștepta ! Adevărat ? Și ți-au trebuit opt zile ca să-ți dai seama de asta ? Ți se pare normal să dai buzna aici, la miezul nopții, fără să mă anunți ?.

Surd la reproșurile care i se adresa, Lucas mângâia din priviri chipul ei luminos și cascada de bucle roșcate. Încet, foarte încet, privirea lui cobori spre pijamaua de mătase sub care se ghiceau formele senzuale ale tinerei femei. Cât era de frumoasă ! Toată săptămâna se perpelise cu gândul la ea. Se gândise bine și știa acum că nu mai poate trăi fără ea. Nimic mai simplu. Lucra în poliție ? Ei bine, asta era și gata ! O să se obișnuiască el și cu asta.

— Dar, Jenny, exclamă el, e o neînțelegere ! De luni am fost plecat la Chicago.

— Și îmi închipui că pe acolo nu există încă telefon ?

După aceste cuvinte, Jenny văzu gropița asasină apărând pe obrazul lui stâng. Ah, nu ! N-o să cedeze ! Ar fi prea ușor : pleca, venea, fără să spună nimănui nimic. Și ea ce era ? Drept cine o lua ? Doar nu credea că o să-și petreacă timpul așteptându-l și plictisindu-se de moarte ! Chiar dacă asa se întâmplase, nu era obligată să-i spună lui așa ceva.

Încurajat de ironia ei, Lucas se apropie de ea.

— Te așteptai să-ți telefonez ? Dacă aș fi știut...

— Te rog... nu râde de mine.

El vru s-o ia de mână, dar ea îi ghici intenția și își încrucișă brațele pe piept, cu un aer ofensat.

Lucas nu insistă. Era conștient că trebuie să se facă iertat pentru niște lucruri.

— E adevărat că n-am telefonat. Nu din neglijență, dar am avut totuși un motiv foarte serios să n-o fac. Mi s-a părut că un timp de gândire ne va prinde bine la amândoi.

Jenny simți că-i sare țandăra. Deci așa stăteau lucrurile ? Când o să înceteze să-și închipuie că el avea dreptul să decidă și pentru ceilalți ? Ea nu avea nevoie de nimeni ca să-i dicteze comportarea.

— Aha ! Ei bine, află atunci că vizita ta nu-mi face nici cea mai mică plăcere.

— Minți ! Sunt sigur că ți-am lipsit la fel de mult cum mi-ai lipsit tu mie.

Să-și mărturisească ea slăbiciunile ? Doamne ferește ! Totuși, când Lucas îi cuprinse umărul cu mâna lui mare și caldă, un val de fericire o străbătu din cap până în picioare. Abia reuși să-și ascundă emoția.

— Lucas, eu...

— Sst ! Cred că preferi faptele în locul vorbelor.

Ca hipnotizată de ochii lui negri și strălucitori, ea îl văzu aplecându-se spre ea. Știa ce urmează să se întâmple, dar nu era în stare să facă nici cel mai mic gest ca să-l oprească. Simți buzele lui Lucas punând stăpânire pe gura ei, fierbinți, dulci, voluptuoase. Își dădu seama cu disperare că e pierdută. Iremediabil pierdută.

Lăsând la o parte câteva pupături amicale pe obraji, nici un bărbat n-o mai sărutase de ani de zile. Și nici înainte, când era cu Marcus, nu se simțise niciodată atât de tulburată. Pradă unei plăcute amețeli, uită pentru o clipă de toate promisiunile ei,

de toate temerile ei. Buzele i se întredeschiseră fără voie. Pentru ea nu mai conta acum decât această răsuflare lacomă care se amesteca cu a ei, mâinile acestea nerăbdătoare care-i mângâiau şoldurile, parfumul acesta viril care o îmbăta mai mult decât cea mai tare băutură.

Când, după câteva clipe, Lucas se îndepărtă de ea, lăsând-o ameţită şi cu genunchii moi, ea trebui să se sprijine de spătarul canapelei ca să-şi vină în fire.

– De ce ? De ce, Lucas ?

– Fiindcă asta am dorit din prima zi. E un motiv valabil, nu-i aşa ? Şi cred că nu ţi-a displăcut...

– Întotdeauna rămâi sigur pe tine, nu-i aşa ?

– Nu, Jenny. Tot timpul ăsta petrecut departe de tine m-a înnebunit pur şi simplu.

– Glumeşti, probabil ? Eram nişte simpli prieteni când ne-am despărţit zilele trecute. Aşa că nu înţeleg ce s-a putut schimba între timp.

– Nu eram prieteni în ziua contravenţiei.

– Ai dreptate ! Duşmani !

El râse uşor înainte de a redeveni grav.

– Jenny, sunt îndrăgostit de tine.

Un amestec de bucurie şi de teamă o lovi ca un pumnal în inimă pe tânăra femeie.

– Ce spui ? Se pare că ai uitat că lucrez în poliţie. Aşa că nu mă poţi iubi. Amintirea morţii nedrepte de care a avut parte prietenul tău te împiedică să faci asta, singur ai spus-o.

– M-am schimbat, Jenny. Şi dacă vrei nişte dovezi suplimentare, iată-le...

Înainte ca tânăra femeie să fi putut schiţa cel mai mic gest, Lucas o sărută din nou cu o patimă care făcu să i se aprindă sângele în ea. Îi încolăci

gâtul cu brațele, lipindu-se de el. Simțind-o atât de pasionată, el o sărută acum pe gât, pe bucle, pe pieptul dezvăluit de decolteul îndrăzneț al pijamalei. I se părea că niciodată nu se va putea sătura de mirosul trupului ei care îl excita.

— Jenny, te iubesc. O să te iubesc mereu.

— Spui asta acum, dar...

Câtă tristețe în vocea ei ! O rănise cumva fără să vrea ? Răspunsese însă cu patimă la sărutările lui. N-o mai înțelegea.

— Jenny, ce s-a întâmplat ?

— E... e imposibil.

Ridică niște ochi neliniștiți spre ea.

— Vrei să spui că nu mă iubești ?

— Am încercat prin toate mijloacele să te descurajez. Ți-am spus de nenumărate ori că nu există loc pentru un bărbat în viața mea, fie că e vorba de tine sau de altcineva. De ce refuzi să înțelegi asta ?

— Nu e nimic de înțeles, Jenny. Te iubesc. Va trebui să te obișnuiești cu gândul ăsta. Eu îți accept meseria. Și crede-mă că nu voi deveni niciodată ca fostul tău soț.

La aceste cuvinte, ochii ei verzi căpătară duritatea a două pietre de jad. Privirea i se stinse și, cu o voce abia auzită, Jenny suspină ascunzându-și fața în mâini.

— Taci !' Nici nu știi despre ce vorbești.

— Nimic pe lume nu mă va face să mă răzgândesc. Ce-a fost a fost, uită-l ! Eu te iubesc și voi face totul ca să fii fericită.

— Oprește-te, te rog ! Nu pot să te cred.

Își simți picioarele moi și, cu ochii pierduți în gol, își dădu drumul pe canapea. Lucas o privea fix, uluit. Un gând teribil îi trecu prin minte.

— Era... rău cu tine ?

— Da.

— Te bătea ?

— Da.

— Şi de ce ai aşteptat cinci ani ca să-l părăseşti ?

Pe Jenny o trecu un fior. Mereu aceeaşi întrebare... mereu aceeaşi neînţelegere. Şi de data asta ea era considerată cea vinovată. Ca şi cum îşi acceptase soarta fără să reacţioneze în nici un fel.

— E mult mai complicat decât crezi tu, Lucas. La început eram foarte îndrăgostiţi unul de celălalt şi el se purta foarte drăguţ cu mine. Dar, destul de repede, agenţia imobiliară la care lucra a început să aibă dificultăţi şi clienţii s-au făcut tot mai rari, aşa încât responsabilităţile profesionale ale lui Marcus s-au diminuat. I-a venit greu să accepte asta, fiindcă i se părea că însăşi valoarea lui profesională e pusă sub semnul întrebării. Bineînţeles că nu avea dreptate să creadă aşa ceva, dar eu nu reuşeam să-l conving de contrariu. A început să-şi compenseze frustrarea profesională răzbunându-se pe mine. A început să mă urmărească, a devenit bănuitor şi mă hărţuia continuu. Sufeream, dar îl iubeam atât de mult...

— Şi te-a bătut cinci ani de zile ?

— Nu. La început, se mulţumea să-mi facă nişte scene oribile. După două minute, îşi cerea iertare şi plângea la picioarele mele. Lucrurile s-au înrăutăţit încetul cu încetul şi în ultimul an ajunsese să nu se mai poată controla. Era îngrozitor. În calitate de poliţist, eu trebuia să arestez oameni ca el. Dar el era soţul meu... şi ce puteam să fac ? Să-l duc eu

personal la închisoare? Câtă umilință. Eram singură, rușinată, disperată.

Lucas o asculta uluit, frângându-și cu nervozitate degetele.

— Și ce te-a determinat să ceri totuși divorțul?

— M-am hotărât atunci când am văzut că, cu cât făceam eu mai multe eforturi, cu atât devenea el mai înverșunat împotriva mea și mai violent. Într-o zi, când era calm, i-am dat un ultimatum. Ori accepta să se lase tratat și vindecat, ori îl părăseam.

— Și?

— Atunci și-a pierdut complet stăpânirea de sine. Mi-a spus că eu sunt nebună. M-a lovit cu și mai multă violență ca de obicei și m-a amenințat că o să mă omoare dacă-l părăsesc. Am înțeles în acea zi că nu mai era nimic de făcut și că nu mai simțeam pentru el decât dispreț și ură.

— Și ai îndrăznit să-l părăsești?

— Da. Am văzut suficiente cazuri asemănătoare ca să știu că, destul de des, bărbații sfârșesc prin a crede că singura soluție pentru „a-și salva onoarea" după cum se exprimă ei, este de a trece la fapte. Așa că trebuia să plec ca să mă protejez.

— Nu ți-a fost frică?

— Sincer vorbind, nu atâta cât aș fi crezut. Am suferit așa de mult din cauza lui încât totul îmi devenise indiferent, inclusiv propria mea soartă. Eram urmărită de o singură idee: să-l părăsesc. Mai departe nu mă puteam gândi.

— L-ai reclamat?

— Nu. Mi-era prea rușine. Dar câteodată regret că n-am făcut-o fiindcă mi-e teamă că obligă o altă femeie să suporte același infern. În fiecare zi acest gând îmi otrăvește existența.

— Ştii unde este ?

— Nu. N-am nici o veste despre el de ani de zile.

Jenny tăcu o clipă şi strânse în braţe în mod maşinal pernuţa de pe canapea.

— Nu voiam să-ţi povestesc lucrurile astea murdare, Lucas. Dar acum ştii de ce am jurat că n-o să mă mai recăsătoresc niciodată.

Lucas îi cuprinse mâinile. Erau îngheţate. Ghemuită între pernuţele viu colorate a căror veselie părea brusc deplasată, ea îşi întoarse spre el privirea strălucind de lacrimi. Cât de mult o costase probabil această confesiune ! Era mândru că Jenny avusese încredere în el şi îi dezvăluise puţin din suferinţa ei.

Tânăra îşi ridică plină de mândrie capul, hotărâtă să termine odată. După ce Lucas va afla totul, îi va fi mai uşor să scape de el.

— Marcus ştia foarte bine să ducă pe toţi de nas. Chiar când căsnicia noastră mergea atât de rău, el păstra nişte relaţii excelente cu prietenii şi cu vecinii noştri. Surâzător, serviabil, el avea câte un cuvânt amabil pentru fiecare şi toţi îl iubeau. În aşa fel încât mult timp am crezut că eu sunt cauza neînţelegerilor noastre ! Nu îndrăzneam să-mi deschid sufletul în faţa nimănui. Cine m-ar fi crezut ? În ochii celorlalţi el era cel mai bun soţ din lume !

— Săraca Jenny, şopti Lucas. Cât de nefericită ai fost. Sper că nu-ţi imaginezi nici o clipă că m-aş comporta astfel ?

Cu ochii dilataţi de sinistrele amintiri, Jenny privi chipul neliniştit al lui Lucas.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ceea ce nu ai înţeles încă, Lucas, e că inima mea a murit. Fiindcă

mi-am pierdut toate iluziile. În ea nu mai există decât îndoieli, amărăciune și ură. Nu mai pot iubi.

— Te înșeli. L..ă-mi puțin timp și o să-ți dovedesc asta.

Se apleca spre ea ca să-i usuce cu ajutorul sărutărilor lacrimile sărate care i se rostogoleau pe obraji. Apoi, tot încet, se ridică și ieși fără zgomot. Jenny îl auzi închizând ușa în urma lui.

Nemaiputându-se stăpâni, Jenny se prăbuși pe canapea și începu să plângă în hohote, până ce somnul îi aduse în cele din urmă uitarea.

A doua zi, când ajunse la serviciu, găsi un mesaj de la Lilah pe biroul ei. O ruga să-i telefoneze cât mai repede posibil. Simți că inima i se strânge de îngrijorare. Ce se petrecuse ? I se întâmplase o nenorocire lui Lucas ?

Fără să mai piardă o clipă, ridică receptorul și vocea vioaie și veselă a bătrânei doamne o liniști. Ca fond sonor, Jenny recunoscu o melodie ritmată de jazz și se amuză, dar cu duioșie, imaginându-și privirea malițioasă ascunsă în spatele ramelor pretențioase, cu montura în strasuri, pe care le purta Lilah.

Eficace cum era de obicei, Lilah nu se încurcă deloc cu formulele de politețe și merse drept la țintă.

— Jenny, te-aș ruga să-mi faci un serviciu.

— Cu plăcere, dacă este posibil.

— Ce planuri ai pentru Ziua Recunoștinței ?

Jenny se încruntă. Ziua Recunoștinței ? Era adevărat că erau deja la jumătatea lui noiembrie și că sfârșitul anului se apropia cu pași mari. Uitase complet de ea, resemnându-se să suporte frigul, zăpada, vântul pe care le aduce totdeauna cu el acest sezon posomorât.

— Nu știu încă, Lilah. Trebuie să verific dacă nu

sunt de serviciu în acea zi. Fiindcă eu nu am familie, în general pe mine mă pun să asigur gărzile în zilele de sărbătoare. Colegii mei sunt mulțumiți, iar în ceea ce mă privește n-am de ce mă plânge.

– Nu și anul acesta ! decretă pe un ton vioi interlocutoarea ei. Trebuie să vii la masă la mine împreună cu Lucas.

– Ah... și Lucas e invitat ? îngăimă Jenny.

– Bineînțeles ! răspunse Lilah pufnind în râs, atât i se păruse de ciudată întrebarea. Ți-am zis, îi țin loc de mamă oarecum și petrecem această sărbătoare împreună de mai mult de zece ani.

O bănuială îi trecu prin minte tinerei femei. Se simțea jenată să pună o asemenea întrebare, dar era singurul mijloc prin care putea să afle.

– Spune-mi cinstit, Lilah. El ți-a cerut să mă inviți ?

– Nu, prostuțo. Mi-ai zis că nu ai familie. Doar nu era să te las singură într-o asemenea zi.

Jenny se simți mișcată de intenția ei. Ca în fiecare an, Savannah va fi absentă, fiindcă petrecea invariabil Ziua Recunoștinței împreună cu părinții ei la New Orleans. Așa că lui Jenny nu-i rămânea decât perspectiva de a cina în compania televizorului, sau și mai rău la comisariat. Ce program !

Nu prea voia însă să accepte, de teamă că Lucas va crede că încerca cu tot dinadinsul să-l revadă. Apoi se gândi la discuția lor și își spuse că, la urma urmei, fusese destul de explicită cu el. Ea nu dorea să-și refacă viața și el nu avea decât să-și caute o altă femeie, dornică de așa ceva. Era un bărbat seducător și bogat și n-o să-i vină deloc greu să găsească o femeie demnă de dragostea lui. Gândul ăsta îi făcu rău.

La celălalt capăt al firului, vocea veselă a lui Lilah se făcu din nou auzită :

— Hai, micuța mea, verifică-ți agenda și dă-mi răspunsul. Mi-ar plăcea să știu totul cât mai repede.

Imposibil să reziste unui ordin atât de binevoitor.

Jenny se duse până în fundul biroului să consulte planificarea generală și constată, dezamăgită, că într-adevăr era de serviciu de Ziua Recunoștinței. Fugi la telefon să dea răspunsul.

— Îmi pare rău dar lucrez până la opt seara în ziua respectivă. N-o să pot veni.

Dar Lilah făcea parte din persoanele care nu abandonează așa ușor. Imediat ripostă.

— Și care-i problema ? O să mâncăm mai târziu, asta-i tot. Pofta va fi cu atât mai mare.

— Dar nu vreau să...

— Am hotărât ! o întrerupse impetuoasa secretară. Grație ție o să am timp să trag un pui de somn înainte. Ceea ce îmi convine de minune ! Te aștept joi, nu uita !

Jenny rămase nemișcată, puțin năucită, în mijlocul biroului ei, cu receptorul în mână. Reușea cu greutate să priceapă ce i se întâmplase și părea să fi dat uitării toate frumoasele ei hotărâri. Dar Lilah se arătase diabolic de convingătoare...

„Și la urma urmei, de ce nu ? își spuse ea punând receptorul în furcă. O să petrec în mod sigur o seară plăcută, așa că de ce fac atâtea mofturi ?"

*

* *

În joia respectivă, după serviciu, Jenny trecu pe acasă să se schimbe şi plecă imediat spre Lilah. Era hotărâtă să profite de acest moment de destindere şi se bucura s-o revadă pe simpatica doamnă. Lilah locuia într-un frumos cartier rezidenţial şi Jenny nu se putu împiedica să admire casele de pe marginea şoselei străjuită de arbori bătrâni. Toate datau din anii '50 şi aveau un aer desuet dar plin de farmec.

Maşina neagră a bătrânei doamne era parcată pe o mică alee pavată. Jenny se opri exact în spatele ei, având grijă să lase suficient loc pentru următorul sosit. Verifică motorul şi înaintă spre uşa din lemn lăcuit. Locuinţa lui Lilah te făcea să te gândeşti la o adevărată casă de păpuşi. Ferestrele rotunde şi geamurile colorate îi dădeau o notă de eleganţă şi un aer primitor.

Când se pregătea să sune, vântul îi ridică fusta, descoperindu-i impudic picioarele lungi. Părul, pe care hotărâse să-l lase liber pe umeri, îi zbură în toate părţile, orbind-o cu buclele lui rebele. Învăluită în fustă şi cu părul în ochi, nu reuşea să vadă la doi paşi. În acel moment o voce ironică se făcu auzită în spatele ei.

— Salut, Jenny ! Vrei să-ţi dau o mică mână de ajutor ca să pui totul în ordine ?

Doamne ! gândi ea înroşindu-se. Lucas îşi alesese foarte bine momentul să sosească ! Purta nişte ciorapi de mătase de culoarea pielii care făceau ca picioarele ei să pară şi mai indecente decât dacă ar fi fost goale. Lucas le văzuse cu siguranţă şi avea impresia că n-o să-l mai poată privi niciodată în ochi. Se hotărî să facă pe ofensata, un mijloc excelent de-a păstra distanţa.

— În locul tău, un gentleman ar fi întors capul !

— Oh, Jenny ! Ca și cum eu aș fi un gentleman...

Înainte să-și poată aranja fusta, Lucas își lipi buzele de ale ei, într-un sărut violent, aproape brutal, parcă pentru a o pedepsi că se purtase atât de rece cu el. Jenny, tulburată și cu răsuflarea tăiată, căuta cu disperare un mijloc de a-și arăta nemulțumirea. Părea și mai în largul lui decât se temuse !

— Tu... Tu crezi că pentru asta am venit ! reuși ea să îngaime în cele din urmă.

— Nu ! Doar curcanul lui Lilah te-a atras aici, cu sosul lui de afine...

Și îi zâmbi. Acel zâmbet care o dezarma întotdeauna. Îl fulgeră din priviri, ceea ce nu-l făcu deloc să-și piardă buna dispoziție. Văzând că ea își păstra același aer sever, el se decise să se amuze puțin și făcu mutra îmbufnată a unui copil care dorește să fie iertat pentru o poznă.

— Hai, nu merit să mi se taie capul doar fiindcă o pală de vânt m-a lăsat să-ți zăresc picioarele. Și încă ce picioare ! Uniforma ta oribilă reușește să le ascundă destul de bine.

Fără să mai aștepte replica usturătoare pe care se pregătea Jenny să i-o servească, îi cuprinse umerii și o conduse înăuntru. O aromă delicioasă de curcan fript îi luă imediat de nas. Lilah nu era acolo.

— Unde este gazda noastră ? întrebă Jenny un pic surprinsă că nu este primită de stăpâna casei.

— Fii liniștită. Visez de mult la o cină în tête-à-tête cu tine, dar n-am sechestrat-o totuși într-un dulap ! Probabil că mai are de făcut ultimele pregătiri pentru ospăț.

— N-ar trebui s-o ajutăm ?

— S-o ajutăm ? Nu suportă pe nimeni în jurul

ei când face treabă, fie la birou, fie la bucătărie.

În aceeaşi clipă, Lilah apăru în sufragerie cu un platou plin de aperitive. O sticlă de şampanie şi cupele de cristal aşteptau deja pe o măsuţă joasă.

— Serviţi-vă, vin şi eu într-o clipă.

Şi dispăru din nou.

Lucas făcu să sară dopul şi vărsă lichidul auriu şi spumos în pahare. Nerăbdător, ciuguli câteva bunătăţi de pe platou.

— Mama ta nu te invită niciodată de sărbători ?

— Nu i-a venit niciodată ideea ! Îi e groază să gătească şi îşi iubeşte independenţa mai mult decât orice pe lume. Nu ştiu niciodată dacă vizitele mele îi fac cu adevărat plăcere. Câteodată mă întreb dacă nu mă primeşte mai mult ca să mă lase să-mi joc rolul de fiică decât pentru propria ei mulţumire.

— Şi îi porţi pică pentru asta ?

— Nu. Reprezintă fără îndoială modul ei de a fi amabilă cu mine. Şi la urma urmei, ar fi putut nici să nu mă aducă pe lume ! Îi sunt recunoscătoare pentru curajul şi pentru încrederea ei în viaţă. Sunt nişte calităţi pe care le apreciez şi pe care le regăsesc de altfel la Lilah. Dovedeşte o bucurie de a trăi pentru care o invidiez.

— Deci pentru a petrece un moment cu secretara mea ai acceptat această cină ?

— Exact. Tu ce credeai ?

— Nu te bucurai la ideea că o să mă revezi ?

— Pentru nimic în lume !

Lucas se apropie de tânăra femeie şi, cu un gest tandru, îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Minţi întotdeauna cu atâta aplomb ?

— Nu mint deloc !

— De ce nu vrei să mă iubeşti ? De ce nu ai în-

credere în mine, Jenny? Îţi promit că voi şti să te fac să uiţi coşmarul care nu-ţi dă pace. Gândeşte-te la asta, Jenny. Eu te aştept.

Jenny muşcă fără să răspundă nimic dintr-un sandvici cu somon pe care îl mestecă îndelung ca să câştige timp. Lucas nu înţelesese că infernalul carusel al amintirilor nu putea fi oprit de nişte promisiuni generoase. Vorbele şi sărutările lui nu erau de ajuns ca să trezească în ea ceva ce murise de mult timp. Şi dacă el credea că ea o să se răzgândească, îşi pierdea timpul.

Şi ea ştia să aştepte.

CAPITOLUL VIII

Când totul fu gata, Lilah se alătură oaspeţilor ei şi le propuse să se aşeze la masă. Pusă la patru ace, ea avea aerul că ieşise de la un salon de înfrumuseţare nu din bucătărie, şi totuşi, de la prima înghiţitură, Jenny îşi dădu seama că avea de-a face cu o gospodină de primă mână.

— Antreurile sunt un adevărat deliciu, Lilah. Unde ai învăţat să găteşti aşa ?

— Să zicem... într-o viaţă anterioară ! Pe timpul când tinerele fete erau învăţate cum să devină nişte perfecte stăpâne ale casei şi nişte soţii exemplare. Erau instruite să treacă prin viaţă având drept bagaj câteva reţete şi modele de croşetat ! Niciodată acum patruzeci de ani nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să lucrez, şi mai ales cu un om de afaceri. A trebuit să mă adaptez societăţii noastre în care este de neconceput ca o femeie să nu aibă o activitate profesională.

— Ai fost căsătorită ?

— Da, cu un bărbat minunat. Aveam douăzeci de ani şi eram teribil de îndrăgostită.

Lucas tuşi discret ca să-i atragă atenţia lui Jenny.

— Vezi fotografia de pe pian ? Sunt Lilah și soțul ei. Era aviator militar.

— Din păcate, continuă Lilih, cu vocea tulburată de emoție. Trei ani de căsătorie, trei ani de dragoste nebună, după care a fost omorât în misiune în timpul războiului cu Germania. Abia împlinise douăzeci și cinci de ani.

Emoționată de această mărturisire tragică, Jenny își plecă privirea.

— Ce poveste tristă !

— Să știi că acești trei ani de fericire continuă să-mi lumineze fiecare zi a vieții mele. Oh, bineînțeles că am avut câteva aventuri de atunci, dar nici una nu m-a făcut să-l uit pe John.

Jenny îi admiră noblețea sentimentelor. Decât să se lamenteze asupra sorții pe care o avusese, Lilah trecuse la acțiune și își recăpătase pofta de viață. Simți brusc o strângere de inimă, gândindu-se la propria ei viață care nu fusese nici pe departe atât de „glorioasă". Ea trăia ca o călugăriță și nu reușea deloc să-l dea uitării pe soțul ei, care nici nu murise și pe care nici nu-l mai iubea. De ce era atât de lașă ? Chiar Ruby, deși atât de tânără, fusese destul de curajoasă să-și depășească decepția, ca să trăiască și s-o aducă și pe ea pe lume, un copil pe care nimeni nu avusese timp să-l dorească.

Se juca gânditoare cu paharul în care scânteia un vin bun de Bordeaux. Jenny se întrebă pentru prima oară dacă nu avea totuși ceva de învățat de la mama ei și avu teribila senzație că o judecase cu prea multă duritate. Fiecare ființă purta în ea o suferință care îi aparținea și era nedrept s-o condamni pentru asta.

Lucas și Lilah, fericiți să sporovăiască în voie, nu remarcaseră că Jenny se retrăsese într-o altă lume și că rămăsese străină de veselia lor. Dar vorbeau cu un asemenea antren, încât Jenny se simți în cele din urmă câștigată. Căldura discuției lor o ameți mai mult decât vinul și participă la ea cu vervă și spirit.

Ca desert, Lilah pregătise o tartă cu fructe roșii, demnă de cei mai iscusiți cofetari, și care se bucură de toate elogiile pe care le merita. Lucas își înghiți la repezeală porția și Jenny îl imită, apoi o complimentă pe Lilah pentru priceperea ei. La sfârșitul acestei mese delicioase, băură câte o ceașcă de cafea italienească, împreună cu o bomboană de ciocolată ca să-i mai taie din amăreală. Jenny o privea pe Lilah cu admirație. Era extrem de plăcută din toate punctele de vedere și înțelegea acum de ce Lucas și-o dorise imediat drept colaboratoare. Întorcându-se spre el, Jenny îl surprinse privind-o cu atenție.

După o clipă de ezitare, el îi spuse zâmbind :

— Jenny, dacă Lilah nu vede nici un inconvenient în faptul că plecăm atât de repede, mi-ar plăcea foarte mult să te duc să vezi căminul pe care l-am amenajat în oraș.

— E o idee excelentă ! se arătă imediat de acord Lilah. Vizita merită deplasarea, îți garantez. O să vezi ce a putut să facă talentul lui Lucas dintr-un depozit vechi dezafectat.

Lucas jubila ca și cum repurtase o victorie, ceea ce avu darul s-o enerveze pe tânăra femeie. Nici măcar nu-i ceruse părerea și nu părea că are de gând s-o facă nici de acum încolo. Dacă ea refuza ?

Din nou imaginea lui Ruby îi apăru în minte. Adineaori, gândindu-se la mama ei, se jurase să înfrunte viaţa fără să dea înapoi. Venise acum momentul să-şi ţină cuvântul.

Trase aer în piept şi pe buze îi apăru un zâmbet enigmatic. Da, îşi va ţine promisiunile, îl va urma pe Lucas. Mai mult ca o provocare la adresa ei decât din ascultare faţă de autoritatea acestui bărbat care o manevra după bunul lui plac şi credea că totul îi este permis.

Ridică bărbia şi îl sfidă din priviri. Apoi spuse, întorcându-se spre Lilah.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru ospăţul ăsta Lilah şi pentru modul călduros în care m-ai primit. Următoarea dată vă invit la mine. Cu condiţia să te arăţi indulgentă faţă de modestele mele talente culinare !

— Fără falsă modestie, micuţa mea Jenny. Sunt sigură că o să te descurci foarte bine şi îţi aştept cu bucurie invitaţia.

Lucas şi Jenny se îndreptară fiecare spre maşina lui. Jenny câştiga timp ducându-se apoi direct acasă decât întorcându-se la Lilah ca să-şi ia maşina.

Îl urmă pe Lucas care verifica din timp în timp prin oglinda retrovizoare dacă ea se mai află în spatele lui. Străzile erau pustii şi ajunseră repede la clădirea pe care o restaurase.

Jenny fu surprinsă să descopere un edificiu superb ce data probabil de prin anii '20. Îşi imaginase că o să găsească un depozit la care se făcuseră câteva amenajări, nu un imobil impunător din piatră.

— Dar e splendid ! exclamă ea.

— Am făcut o mulţime de transformări. Clădirea

era prea bine situată ca să continui s-o folosesc pentru depozitarea materialelor. Am preferat s-o dăruiesc copiilor. Ce părere ai ? Dar te plictisesc cu problemele mele...

– Deloc.

– Atunci de ce te-ai arătat atât de reticentă când te-am invitat să mă însoţeşti până aici ? Dacă Lilah nu te-ar fi împins din spate, cred că n-ai fi venit. Nu-ţi place compania mea ?

– N-am zis niciodată aşa ceva ! Sunt doar grăbită să mă întorc la mine acasă, asta-i tot.

– Slavă Domnului, m-ai liniştit. Ştiu cel puţin că n-am sărutat o femeie care nu mă place.

Se apropie de ea şi-i cuprinse mâinile care s-o tragă spre el. Jenny rezistă o clipă şi sfârşi prin a se lăsa luată în braţe. Respira repede şi Lucas îi mângâie părul ca s-o liniştească. Apoi îşi slăbi strânsoarea braţelor, şoptindu-i la ureche cuvintele de care se temea atât.

– Jenny, căsătoreşte-te cu mine !

– Să mă căsătoresc ? Pe cuvântul meu, ţi-ai pierdut capul. Îţi confunzi dorinţele cu realitatea, mă simt nevoită să-ţi atrag atenţia asupra acestui fapt.

Insensibil la atac, Lucas arboră un surâs irezistibil.

– Fii liniştită, Jenny. Nu mi-am pierdut deloc capul şi nici bunul simţ. Când împrejurările o cer, pot fi extrem de convingător şi răbdător, ţi-am mai spus asta.

Timp de câteva clipe, ochii lor se căutară până când Jenny capitulă şi întoarse capul, cu obrajii în flăcări.

– De acord, Lucas, ai făcut multe lucruri în viaţă. Ai fost marinar, şofer pe camioane, om de

afaceri, dar nu ai nici o experiență în privința căsătoriei.

— Nu ține decât de tine să mă ajuți să depășesc acest impediment !

Jenny preferă să nu răspundă nimic. O tăcere jenantă se instală între ei în timp ce își continuară vizita în clădire. Traversară o imensă sală de joc și intrară într-una din camerele destinate viitorilor ocupanți ai căminului. Dorind ca lucrurile să fie clare între ei, Jenny adăugă.

— Ești de mult timp celibatar, Lucas. Te asigur că îți va veni destul de greu să te acomodezi cu prezența permanentă a unei femei.

— Din contră, eu cred că va fi foarte ușor, iar acea femeie vei fi tu.

Privirea lui insistentă o tulbură. Își ridică gulerul jachetei și se sprijini de marginea de lemn a unui pat.

— Te înșeli. Programul meu este foarte încărcat și plin de neprevăzut. Câteodată mi se telefonează și în toiul nopții. Și pari să uiți pericolul la care mă expun în fiecare zi. Nu, nici nu îți imaginezi toate obligațiile meseriei mele.

— Le cunosc pe dinafară. Atât timp cât o să le suporți tu, o să le accept și eu. Te iubesc, Jenny. Te rog să mă crezi.

Era imposibil. Abia se cunoscuseră și ea nu mai voia să audă vorbindu-se nici de căsătorie nici de dragoste. Îi spusese doar asta ! Dar el continua să se poarte ca un copil răsfățat și nu ținea cont de ceea ce nu corespundea planurilor lui. Certitudinea lui Lucas că nimeni și nimic nu-i putea rezista o deranja cel mai mult.

— N-am venit aici ca să vorbesc despre căsătorie.

Cu un gest teatral, el ridică braţele spre cer.

— Bine. Atunci să vorbim despre ceea ce vrei tu ! Despre ploaie, despre timp frumos, despre regina Angliei ! Îmi este indiferent.

Făcu un pas spre ea şi o luă cu violenţă în braţe. Vocea lui devenise răguşită şi Jenny simţi o căldură plăcută străbătându-i tot corpul.

— O să facem o mulţime de lucruri împreună, Jenny. Tot felul de lucruri. Dar mai întâi o să facem dragoste şi asta chiar imediat. Nu mai vreau să aştept.

Felul lui direct de a aborda lucrurile îi tăie răsuflarea. Trebuia să reacţioneze, să se supere, să-i dovedească faptul că nu putea dispune de ea după bunul lui plac. Încercă să se degajeze şi, cu o mână lipsită de putere, vru să-l respingă. Sângele îi vâjâia în urechi şi era gata să leşine. Căută o frază usturătoare care ar putea să o scoată din această situaţie jenantă. Fără voia ei însă, propria ei dorinţă devenea din ce în ce mai puternică.

— Propunerea ta nu e deloc romantică, reuşi ea în sfârşit să şoptească.

Ochii lui Lucas o chemau şi, încă o dată, căzu pradă farmecului lui. Simţi că bătăile inimii i se accelerează şi fu cuprinsă brusc de o dorinţă nebunească să-l sărute, să-l mângâie, să-i ofere trupul ei plin de nerăbdare.

— De ce ţi-e frică de cuvinte ? Nu mai suntem nişte copii, Jenny. Te doresc atât de mult.

Ca pentru a o convinge, Lucas îi cuprinse chipul între palme şi urmări cu vârful degetului linia nasului, curba graţioasă a obrazului, buzele roşii care

se întredeschiseră ca prin farmec sub apăsarea degetului său.

— Eu...

Dar gura îi fu închisă de un sărut pasionat. Tânăra cedă voluptății și plăcerii, neputându-și reține un geamăt ușor. Se abandonă încetul cu încetul senzualității îmbrățișării lor și se simți amețită de mirosul viril al pielii lui. Lucas îi cuprinsese șoldurile între palmele largi și o lipise strâns de el, iar ea se agățase de umerii lui lați ca de un ultim refugiu. Gura lui Jenny răspundea fără nici o reținere sărutului plin de senzualitate, luând-o câteodată înaintea dorințelor lui.

Lucas se dădu înapoi și o privi cu o intensitate care o sperie.

— Spune-mi, dacă îndrăznești, că nu ți-a plăcut acest sărut.

Timp de o fracțiune de secundă, ea ezită. Nu. Nu voia să-l mintă.

— A fost minunat, Lucas. Dar ar fi mai bine să rămânem aici. Refuz să te nenorocesc.

Drept orice răspuns, el o ridică în brațele puternice și o așeză pe patul îngust. Încet, foarte încet, o acoperi cu trupul lui și își lipi buzele de ale ei. Jenny nu protestă. Trecuse atât de mult timp de când nu o mai dorise un bărbat... Și chiar și mai mult timp încă de când simțurile nu-i mai fuseseră astfel răscolite. Nu mai era în stare să gândească. Trupurile lor încă timide se căutau într-un limbaj mut care îi făcea pe amândoi să vibreze cu o nerăbdare de nestăpânit.

Cu o încetineală deliberată, el desfăcu unul după altul nasturii de sidef care încheiau jacheta de angora, apoi cei ai bluzei de mătase verde și desco-

peri innebunit că o purta direct pe piele. Ghicise bine : sub alura ei rezervată, Jenny era o femeie pătimaşă care nu cerea decât să fie trezită la viaţă. Refuza cu încăpăţânare să-şi arate adevărata fire, dar el o va învăţa să facă asta. Da ! Îi va dovedi că nu e femeia rece care se credea ea.

Îşi strecură o mână sub bluză şi degetele lui rătăciră pe pielea mătăsoasă şi fierbinte. Cu chipul ascuns la pieptul ei, prinse între buzele umede sfârcul intărit al unui sân.

Jenny tresări şi răspunse cu patimă dorinţei lui violente. Uitase de orice ca să consimtă să facă dragoste cu amantul ei. Amantul ei ? Tresări. Dintr-o dată cuvântul o lovi dureros în tâmple, ca o albină de geam. Nici amant, nici soţ, doar jurase asta. Îşi pierduse oare minţile ?

Lucas nu bănuia nimic, transportat de fericirea asta cu totul nouă.

— Jenny, o să ne căsătorim şi o să avem copii. O să trăim fericiţi amândoi.

Fericiţi !? Fericirea nu era pentru ea. Ea era marcată pentru totdeauna de nefericire şi ar fi incorect din partea ei să-l facă nefericit şi pe Lucas, lăsându-l să creadă într-un vis imposibil.

Se smulse brusc din braţele lui şi îşi strânse bluza pe pieptul gol.

— Nu, Lucas. Nu pot.

— Dar de ce ? Eu...

— Să nu mergem mai departe. Te rog.

Neîncrezător, el o privea cu o privire rătăcită, fără să înţeleagă.

— Dar atunci oare este viaţa ta ? Să amendezi contravenienţii ? Să-i arestezi pe escroci ? Asta ajunge să te facă fericită ?

— Îți interzic să-mi vorbești pe acest ton !

Rănită, doborâtă de suferință, ea îi întoarse spatele plângând. Ca și ceilalți bărbați, Lucas îi disprețuia meseria și se servea de ea doar ca să-și satisfacă plăcerile.

— Lasă-mă să plec ! hohoti ea disperată. Nu sunt femeia care îți trebuie.

Îl împinse și plecă în fugă. Lucas nici nu fu măcar în stare să se miște și o auzi demarând în trombă. Înainte să cotească la capătul aleii, Jenny aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Nimeni. Lucas Lowrimore nici măcar nu-și dăduse osteneala s-o prindă din urmă...

Ciudat, dar această constatare făcu să-i revină curajul. Cu un gest furios, își șterse lacrimile de umilință care îi ardeau ochii și apăsă pe accelerator. O lăsase să plece fără să încerce măcar s-o rețină. Perfect ! La urma urmei, nu asta dorea ea, să-l gonească din viața ei ? Ei bine, reușise să-l descurajeze.

Decât să se smiorcăie ca o puștoaică, trebuia să se bucure. Câștigase partida !

CAPITOLUL IX

În acea noapte, Jenny nu putu închide ochii nici măcar o clipă. Imaginea lui Lucas nu-i dădea pace. Cu noaptea în cap, epuizată și cu ochii încă umflați de lacrimi, fugi să se refugieze în baie unde făcu un duș cald care o destinse puțin.

Scoase un oftat de descurajare când își zări în oglindă chipul cu ochii înroșiți și cearcănele vinete. Cum o să se ducă la lucru cu o asemenea mutră ? Dar își reaminti imediat de felul cum proceda pe vremuri când era cu Marcus și își aplică pe pleoape comprese cu apă rece în speranța să șteargă, măcar parțial, urmările lacrimilor. Constată cu amărăciune că urmele durerii erau la fel de greu de disimulat ca și cele de lovituri. Nimeni nu făcu totuși la comisariat vreun comentariu asupra figurii ei răvășite, când își făcu în cele din urmă apariția acolo.

Împinse ușa biroului ei, nerăbdătoare de a rămâne singură pentru a se cufunda în rapoarturile primite, la adăpost de privirile celorlalți. Ca și pe vremuri, munca era cel mai bun remediu pentru tristețe ! Dar o surpriză o aștepta, tăcută și strălucitoare. Provocator prin culoarea lui, un buchet de floarea-soarelui lumina toată încăperea. Lucas ! Cine

altul ? Sub surpriza șocului, se trânti pe scaun cu ochii ațintiți spre florile luminoase.

După scena din ajun, credea că Lucas înțelesese că ea nu mai voia să-l vadă. Era un bărbat inteligent și sensibil, de ce se încăpățâna în zadar ?

Secretara căpitanului Morgan îi aduse dosarul unui recidivist. Rămase nemișcată, privind uluită spre buchetul imens.

— Iar flori ! Și din ce în ce mai frumoase... L-ai vrăjit, pe cuvântul meu ! Nu-mi spui și mie secretul ?

— Dacă l-aș ști... șopti Jenny desfăcând pliculețul prins de celofan.

„Ai încredere în mine. Lucas"

Jenny nu știa exact ce se așteptase să citească pe bilețelul respectiv. Poate pur și simplu „Te iubesc" sau „Îmi lipsești", niște banalități care nu i se potriveau lui Lucas. Lucas era un mister și el o implora să aibă încredere în el. Aceste patru cuvinte îi merseră drept la inimă și simți din nou cum lacrimile îi ard pleoapele.

„Ah, nu ! își reveni ea imediat. Gata cu smiorcăiala ! Nu mai sunt o puștoaică ! Lucrez la poliție și sunt o femeie puternică. Ar fi bine să-mi amintesc asta de acum înainte."

*

* *

Zilele următoare se scurseră fără alte noutăți de la Lucas. Oare înțelesese el în cele din urmă ? Ar fi vrut să se bucure pentru asta dar, în mod ciudat, se simțea deprimată. Bineînțeles că nu mai trebuia să facă față încercărilor de a o cuceri și se felicita

pentru asta. O bătălie mai dificilă stătea însă în fața ei... lupta împotriva amintirii lui.

Într-o dimineață, Savannah trecu pe neanunțate s-o ia la cumpărături. Fiindcă se rotunjea din ce în ce, trebuia să-și completeze garderoba pentru noile ei dimensiuni și Jenny nu se lăsă rugată ca s-o însoțească în oraș. Orice era mai bine decât să stea acasă încercând să-l uite pe Lucas ! Își luă mantoul și o urmă pe Savannah spre mașină.

— Șederea ta la New Orleans a fost plăcută ?

— Super ! Părinții mei sunt în mare formă și extrem de încântați de faptul că sunt gravidă. Mama a început chiar să tricoteze. Dar tu ce-ai făcut de Ziua Recunoștinței ?

— Mi-am petrecut seara cu Lucas și secretara lui.

— Ah ! Mi se pare că lucrurile se precipită !

Nesimțindu-se deloc în largul ei, Jenny începu să-și lege centura de siguranță cu mai multă atenție decât era necesar. Cum să-i vorbească despre ruptura lor ? Dacă nu cumva termenul acesta era prea pompos pentru a marca sfârșitul unei relații pe cât de superficiale pe atât de efemere...

Fără să bănuiască ce se întâmplase între ei, Savannah arătă cu degetul spre ziarul așezat pe bordul mașinii.

— L-ai văzut fotografia în ziarul de dimineață ?

Jenny păli.

— Doamne, nu ! A avut un accident ?

— Nu, nici gând ! Ce optimistă poți să fii câteodată ! E vorba de gala de caritate. Se pare că este principalul sponsor.

— Asta nu mă miră.

— E tot ce găsești de spus ? Ești cam rezervată

în dimineața asta. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

— Savannah, ne-am hotărât să facem împreună niște cumpărături, nu să discutăm despre Lucas Lawrimore. Și cu atât mai puțin despre sentimentele mele la adresa lui.

— Păcat, declară viitoarea mămică pe un ton ce nu admitea replică. Fiindcă totuși o să discutăm despre asta.

Jenny capitulă. O cunoștea prea bine pe prietena ei ca să nu știe că nu va renunța fără să-și satisfacă curiozitatea.

— Nu e nimic de spus. Nu e deloc genul de bărbat care îmi trebuie, asta e totul. Și pe urmă știi bine că nu mai vreau să mă căsătoresc. Asta nu e o noutate pentru tine.

— Jenny, cască bine ochii, ce naiba! S-ar zice că te încăpățânezi să lași să treacă pe lângă tine toate șansele de fericire. De parcă a rămâne fată bătrână ar fi paradisul pe pământ!

— Fiecare cu soarta lui.

— Vrei să zici că ți-e teamă că un bărbat atât de altruist și devotat cauzei altora ca Lucas se va transforma într-o brută josnică? Nu ține, scumpa! El nu visează decât liniște și pace.

Liniște... pace... Imagini ale vechii locuințe începură să-i danseze în fața ochilor. Sicomorul uriaș, lemnăria veche, tapetul delicat. Da, el va reuși să-și realizeze visul, această casă va deveni un adevărat cămin unde femeia care va trăi cu el se va simți nespus de fericită.

Dar acea femeie nu va fi ea, trecutul ei o va împiedica să fie vreodată fericită. Singura ei bucurie va fi să nu strice viața bărbatului pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume.

O admira pe Savannah, întotdeauna pusă la punct şi veselă. Aşa cum ea nu va fi niciodată. O invidia puţin şi iubea la ea această aptitudine de a fi fericită, lucru pe care viaţa i-l refuzase ei cu cruzime.

— Ai dreptate, Lucas e bun şi cinstit. Dar încă o dată îţi spun, eu nu sunt făcută pentru căsătorie. Meseria mă absoarbe prea mult, nici un bărbat n-ar suporta să trăiască împreună cu o femeie care işi petrece cea mai mare parte a timpului alergând după răufăcători înarmaţi şi periculoşi.

— Şi dacă n-ai mai lucra ?

— Cum ? Dar meseria e însăşi viaţa mea ! Nu ştiu să fac nimic altceva ! De ce vrei să renunţ la ea ?

— Pentru că eu cred că Lucas merită asta. Au trecut mai mult de zece ani de când lucrezi în poliţie, nu simţi nevoia să-ţi întemeiezi o familie căreia să i te consacri ?

Jenny se sufoca. Simţea nevoia, da, şi asta mai ales în ultimul timp. Dar îi lipsea esenţialul ca să reuşească : acel optimism şi acea încredere care scăldau în lumină chipurile oamenilor fericiţi şi pe care ea era incapabilă sa le simtă.

— Vezi viaţa prin nişte ochelari roz, Savannah. E normal, tu ai o familie adorabilă.

— Şi cine te împiedică să-ai şi tu una la fel ? Ar fi de ajuns să te hotărăşti, încăpăţânato !

Cuprinsă brusc de un val de tristeţe, Jenny nu încercă nici măcar să se apere. Şi dacă Savannah avea dreptate...

Spre ora patru dimineaţa, Jenny termina de redactat ultimele rapoarte. Noaptea fusese lungă. Secondată de Orville, făcuse mai multe arestări şi găsiseră o maşină furată. Colegul ei strălucea de bucurie. Îşi iubea meseria şi ştia să se bucure de satisfacţiile pe care i le oferea. În mod normal, şi ea s-ar fi simţit încântată de succesul lor, dar astăzi era epuizată, indiferentă la eficacitatea de care dăduseră dovadă.

Cuvintele lui Savannah nu-i dădeau pace, ca o tentaţie diabolică pe care nu reuşea s-o alunge „Şi dacă n-ai mai lucra ?" Poate asta era cheia fericirii ei : să părăsească poliţia şi să se mărite cu Lucas.

Când era căsătorită cu Marcus, munca era singurul punct stabil în acel univers nesigur. Câteva ore pe zi, graţie serviciului ei era o persoană respectată nu doar o biată femeie bătută. În muncă îşi găsise puterea de a continua să trăiască. Niciodată nu va putea renunţa la siguranţa pe care i-o oferea ea şi să rişte să rămână singură şi lipsită de ocupaţie. Nici pentru Lucas nici pentru altcineva. Era pur şi simplu imposibil.

Reflecta la asta, apăsând pe tastele calculatorului în căutarea informaţiilor asupra suspectului pe care-l arestaseră în timpul nopţii. Ce maşinărie minunată ! În câteva secunde ea îţi aducea pe ecran viaţa oricărei persoane în cele mai mici detalii. Jenny era încântată de el.

Dintr-o dată, avu o idee genială. Marcus ! Dacă voia, putea să afle... Şi asta chiar imediat ! Ar fi de ajuns să facă să apară pe micul ecran luminos numele lui, să apese pe câteva clape şi îl va găsi. Sim-

ţind că i s-a uscat gura de emoţie, se lansă în căutarea lui.

În mai puţin de un minut, viaţa fostului ei soţ se afişă în toate amănuntele. După cum se temuse, el avusese probleme cu legea. Atac armat, lovirea şi rănirea unor nevinovaţi. Fusese închis la penitenciarul McAlester timp de zece ani.

Deci bănuielile ei se confirmaseră. Copleşită la început de această veste tristă, se sprijini obosită de spătarul scaunului. Dar îşi reveni foarte repede. În fond, el nu primise decât ceea ce meritase şi ea putea să se considere satisfăcută că-l părăsise la timp, înainte să se întâmple ce era mai rău. N-o să mai facă nici unei femei rău de acum înainte... Acest gând o linişti. Îşi reproşase adesea că nu-l dăduse pe mâna poliţiei şi fu fericită să ştie că el nu mai reprezenta pentru nimeni o primejdie. Ce uşurare !

Îşi aranjă lucrurile şi îşi închise biroul cu inima uşoară. Peste vreo două ore se va face zi şi se grăbea să tragă un pui de somn. Încurajată de ceea ce aflase, poate se va bucura în sfârşit de un somn adânc şi odihnitor ! Ar fi fost pentru prima oară, de mult timp. Era frig şi se grăbi în direcţia maşinii ei, aflată în parcarea comisariatului.

— Salut, Jenny.

Cheile îi scăpară din mână din cauza surprizei, făcând un zgomot înfundat. Lucas le adună de pe jos şi i le întinse surâzând. Tânăra femeie simţi că-i vine să leşine.

— Ai fi putut să mă anunţi că vii ! Am tras o spaimă ! exclamă ea furioasă.

— Trebuia să mă descurc într-un fel ca să te întâlnesc, fiindcă nu-mi răspunzi niciodată la telefon. Ţi-am lăsat şase mesaje în patru zile. Se pare

că ofiţerul Prescott nu are timp de pierdut cu foştii contravenienţi, aşa că iată-mă în carne şi oase !

— Nu mi-am ascultat robotul, Lucas, şi cred că e mai bine să rămânem aici.

— E mai bine pentru cine ? Pentru tine sau pentru mine ? Jenny, te-ai pus în locul meu măcar o singură dată ? Te-ai gândit măcar o singură clipă că aş putea suferi din cauza indiferenţei tale ?

Jenny îşi plecă jenată capul. Într-adevăr, nu se gândise la aşa ceva.

— Iartă-mă dacă ţi-am făcut rău. Dar sunt mai lucidă decât tine şi ştiu că nu te pot iubi.

— Atunci de ce mi-ai răspuns atunci la sărutări cu atâta pasiune ? Ne simţeam atât de bine amândoi. De ce să stricăm totul ?

Jenny tresări la amintirea acelor clipe. Ridică brusc capul, arogantă.

— Şi îmi porţi pică fiindcă micul tău număr de seducţie n-a mers conform planului ?

Ochii lui Lucas scânteiară prin întuneric. Cu un gest mecanic deschise portiera şi o împinse fără menajamente pe Jenny în interiorul maşinii. Puţin speriată, ea nu îi înţelese gestul.

— Dar... ce faci ?

El o înconjură cu braţele lui puternice, închizând-o într-un cerc magic care o făcu să-şi piardă imediat orice chef de a încerca să-i scape.

— Spune, Jenny, îi şopti el cu o voce răguşită. Spune-mi că mă iubeşti.

Dar n-o lăsă să-i răspundă. O sufoca cu sărutările lui, îi mângâia ceafa fină, îi desfăcea cu o mână nepricepută cocul greu care îi ţinea părul prizonier.

Pierdută, cucerită, Jenny nu-şi putu reţine cuvintele pe care simţea de mult timp nevoia să le rostească :

— Da, Lucas, te iubesc.

Chipul lui Lucas se lumină şi ea îşi regretă imediat mărturisirea.

— Draga mea ! Ce fericit sunt !

— Dar nu ţi-am spus că o să mă căsătoresc cu tine.

Cu o infinită tristeţe se smulse din strânsoarea braţelor lui. Ştia că va fi pentru totdeauna pierdută dacă nu pleca acum. Cu preţul unui imens efort, reuşi să articuleze :

— Nu pot să te mai văd, Lucas. Niciodată. Nici aici nici în altă parte. Nu-mi mai telefona, nu-mi scrie şi nu-mi mai trimite flori, te rog.

— Şi dacă nu te ascult ?

Jenny se simţi cuprinsă de panică. Dacă el insista, ea nu-i va mai putea rezista. Va sfârşi prin a se căsători cu el, lucru pe care îl vor regreta în curând amândoi.

— Dacă nu asculţi, voi emite un mandat de arestare împotriva ta.

— Ai face tu aşa ceva ?

— Fără să ezit ! minţi ea cu o voce care-i trăda emoţia.

Lucas scutură îngrozit din cap.

— Acum ştiu ce eşti : o femeie comisar.

— Te vezi, Lucas, legat pe viaţă de o femeie comisar ?

Lucas avu un râs care semăna cu un geamăt.

— Deci, fericirea pentru tine e de a nu mă mai vedea niciodată ?

Nespus de obosită, Jenny îşi trecu mâna peste faţă. Cât de rău îi făceau aceste cuvinte ! Un sentiment periculos nu-i dădea pace. Trebuia ca Lucas să plece imediat. Şi totul să se termine definitiv între ei. Simţea că nu mai poate.

— Fericirea a plecat din viaţa mea, Lucas.

— Refuz să te înţeleg. Vrei să mă faci pe mine să plătesc pentru un altul, pentru cel care te-a făcut nefericită, cel care te-a lovit. Te rog, Jenny, priveşte-mă ! Îţi ofer dragostea mea, o viaţă fericită alături de mine, nu te mai ascunde în spatele unor gânduri morbide şi nu mai fugi de viaţă.

Obosită şi la capătul nervilor, Jenny explodă.

— Nu-ţi cer nimic, Lucas, doar să mă laşi în pace ! Pleacă la tine acasă şi uită-mă. Eram fericită până să te cunosc. Şi tu la fel...

Lucas se îndepărtă ofensat de ea.

— În acest caz, ofiţer Prescott, nu-ţi mai face probleme. N-o să te mai deranjez niciodată.

Apoi, întorcându-i hotărât spatele, trânti portiera.

Jenny îşi sprijini capul de volan şi închise ochii. Când maşina lui Lucas demară, avu impresia că i s-a frânt inima de durere.

CAPITOLUL X

— Pot să vă transport marfa la Sacramento în trei zile. Nici mai mult nici mai puţin. Normele de securitate rutieră pe care le impun şoferilor mei nu-mi permit s-o fac mai repede. Dacă doriţi un serviciu mai rapid, puteţi să vă adresaţi unei alte companii.

Lucas trânti telefonul în nas interlocutorului său, închise ochiul stâng ca pentru a ochi şi aruncă stiloul în direcţia cutiei în care-şi ţinea creioanele. „Am ratat !" bombăni el.

Stând în picioare în pragul uşii, Lilah aştepta sfârşitul convorbirii pentru a intra. Îi aruncă o privire dezaprobatoare şi luă stiloul care aterizase pe machetă.

— Voiam să-ţi arăt ceva, domnule Lowrimore, spuse ea adoptând un ton oficial, dar mă tem că momentul este prost ales.

Lucas oftă obosit.

— Dacă e vorba de schimbarea camionului 43, spune-le să o facă. Şi asta cât mai repede.

— Nu are nimic de-a face cu asta. De altfel, problema s-a şi rezolvat. Domnule Lowrimore, continuă ea la fel de oficial, nu e simplu să conduci de unul singur o afacere ca L.L.T., ştiam amândoi asta de la bun început. Dar niciodată nu te-am văzut

atât de încordat şi contrariat ca acum. Ce ţi s-a întâmplat în ultimul timp ?

Adună păhărelele de plastic care zăceau pe birou, mai mult de şase, pe jumătate pline cu cafea rece. Ce dezordine ! Asta nu-i stătea în obicei lui Lucas.

Puţin jenat, el o privea fără să scoată nici un cuvânt.

— Lasă, Lilah, o să fac eu ordine imediat. Ce se întâmplă cu mine ? Ei bine, după cum ţi-am mai spus, îmbătrânesc.

— Nu cred nici un cuvânt. Când o să ai vârsta mea, o să poţi invoca asta drept circumstanţă atenuantă într-o zi de proastă dispoziţie, dar eşti tânăr şi nimeni nu-mi va scoate din cap că ai nişte necazuri pe care te încăpăţânezi să le ţii ascunse. E ceva legat de Jenny Prescott ?

— N-o mai văd pe Jenny Prescott.

— Ce s-a întâmplat ?

— E o persoană prea complicată. S-ar zice că îi face o plăcere răutăcioasă să complice lucrurile în loc să le rezolve.

— Ei şi ? Este exact ceea ce bărbaţii reproşează femeilor de secole întregi ! E un motiv suficient ca să n-o mai vezi ? Jenny este o persoană încântătoare şi nu merită s-o părăseşti aşa.

Lucas întoarse o mutră dezolată spre secretara lui.

— Ştiu, Lilah, ştiu. Numai că ea refuză să se mărite cu mine.

Derutat, Lucas nu mai ştiu cum să continue. Aşa că preferă să-i mărturisească totul.

— A mai fost căsătorită şi a trăit un adevărat calvar. Soţul ei o bătea. S-a jurat să nu mai treacă

niciodată prin aşa ceva.

— Săraca Jenny !

— Şi-a băgat în cap că e incapabilă să trăiască împreună cu un bărbat. E încăpăţânată şi mândră. N-am reuşit s-o fac să se răzgândească. Oh, Lilah, cred că o sperii.

Bătrâna doamnă ridică din umeri.

— Te înşeli. În locul ei, oricare femeie ar simţi aceleaşi temeri. Ai încercat măcar să-ţi imaginezi prin ce a trecut ?

— Tot ce înţeleg e că nu face nici o diferenţă între fostul ei soţ şi mine. Fuge de mine ca şi cum semăn cu el şi mă pregătesc şi eu s-o maltratez.

— Poate ai încercat să sari peste nişte etape ? În fond, o cunoşti de destul de puţină vreme. Fără îndoială are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu tine şi să-şi recapete încrederea în viaţă.

O luminiţă de speranţă se aprinse în ochii negri ai lui Lucas. Dar după o clipă dispăru.

— Nu. Nu mai vrea să mă vadă. Şi de altfel, şi eu cred că e mai bine aşa. Sunt încântat chiar că pot să-i dau ascultare.

— Ah ! Nici nu mă îndoiesc, îi replică Lilah ironică. După mina abătută pe care o ai şi ochii încercănaţi, cred că nu mai poţi de fericire !

— Perfect ! Sunt încântat şi uşurat, dacă vrei să ştii. Graţie ei, nu voi face aceeaşi prostie ca tatăl meu. N-o să mă însor cu o femeie fragilă care o să cedeze la prima dificultate. Are dreptate într-o privinţă : e mai lucidă decât mine şi îi mulţumesc pentru asta !

— Dacă o consideri pe Jenny o femeie fragilă e mai bine, într-adevăr, să n-o mai vezi. Va fi de altfel mai fericită singură decât cu un bărbat care n-o înţelege.

Fără să mai adauge nici un cuvânt, Lilah își adună hârtiile și ieși.

„Mai fericită singură", bombăni el. Începea să creadă asta și gândul îl chinuia. Avea nevoie de ea, o nevoie teribilă, și toate amenințările pe care le rostise Jenny nu aveau nici o importanță. Își dădu seama în acea clipă că dragostea lui era atât de puternică încât nu va renunța la frumoasa și rebela Jenny Prescott. Nu, cum să se lipsească de o asemenea femeie ?

*

* *

Cu răsuflarea tăiată, Jenny își băgă bicicleta în holul imobilului. Ce rușine ! Doar zece kilometri și era deja moartă de oboseală. Ea care se lăuda că face plimbări lungi fără să obosească ! Azi își simțea însă picioarele moi și abia mai răsufla. Își scutură buclele ciufulite de cursă și trebui să se așeze pe scări ca să-și masese mușchii gambelor. De fapt, nu mai făcuse exerciții de câteva săptămâni. De când Lucas...

Petrecuse puțin timp în compania lui, dar se lăsase de sport după ruptura lor. Preferase să citească sau să se uite la televizor și rămânea ore întregi cu privirea în gol, gândindu-se la el. Era momentul să-și schimbe atitudinea. Ce naiba ! Dacă mai stătea mult timp închisă în casă, o să devină obeză și nebună pe deasupra !

Se scurseseră zece zile de când îl gonise și fuseseră cele mai nenorocite din viața ei. Nu trecea nici o zi fără să regrete ce se petrecuse între ei.

Nimic n-o consola. Meseria ei, care până acum îi umpluse atât de bine existența, devenise o muncă de rutină. Trăise în ultima săptămână ca într-un fel

de sclavie. Ea, atât de entuziastă de obicei, funcționase ca o mașină, încrezându-se în automatismele dobândite de-a lungul întregii sale cariere, ca să facă față sarcinilor de zi cu zi. Dar inima ei nu fusese acolo. Se temea că nu va mai încerca niciodată acea satisfacție pe care o simțea altădată în fața muncii bine făcute.

Așteptând să se umple cada, frunzări revista care zăcea pe marginea patului. Cumpăra rareori acest gen de reviste. Ele înfățișau întotdeauna tinere femei superbe și perechi fericite. Toată această fericire etalată fără pudoare o deprima. Trecând prin fața oglinzii mari din baie, își zări trupul cu forme pline, încă tânăr și viguros, dar el îi apăru ca un reproș. Tot ce știa să facă din el era să-l ascundă în fiecare dimineață într-o uniformă bărbătească. Se gândi la Savannah și la pântecul ei rotunjit. Și ei i-ar fi plăcut să fie însărcinată și să simtă o nouă viață mișcând în ea. Surâse și își desfăcu cordonul halatului ponosit de baie, de care nu se îndura să se despartă.

Tocmai își băgase un picior în apă când se auzi soneria telefonului.

— Ah ! Salut, Joe ! Totul e în regulă ?

— Hmm... nu știu.

— Cum nu știi ? Ce face Savannah ?

— Rău. Am dus-o la spital. Asta voiam să-ți spun.

Jenny simți că pe umeri i se așază o greutate imensă. Savannah ! Petrecuseră o dimineață atât de plăcută împreună acum câteva zile. Viitoarea mămică își cumpărase mai multe rochii speciale pentru sarcină, câteva garnituri de scutece pentru bebeluș și chiar un ursuleț de pluș. Era atât de veselă, atât de fericită și nu încetase nici o clipă s-o ta-

chineze pe Jenny, spunându-i că are o presimțire că în curând va veni și vremea ei. Se distraseră ca două adolescente, și acum...

— Ce s-a întâmplat, Joe ? Copilul ?

— E bine, dar medicul este îngrijorat. Se teme să nu înceapă contracțiile.

— Dar e mult prea devreme...

— Da. Să sperăm că nu se va întâmpla asta. Copilul n-ar supraviețui. Ascultă, Jenny, n-ai putea să vii la spital și să stai puțin cu ea ? Sunt sigur că prezența ta ar ajuta-o mult.

— Bineînțeles, plec imediat.

Își trase la iuțeală pe ea prima fustă care-i căzu în mână, își prinse părul cum nimeri și plecă să stea lângă prietena ei bolnavă.

Când intră în cameră, Joe și Megan îi țineau companie lui Savannah. Toți trei erau livizi. Fata încerca în zadar să-i zâmbească, dar se vedea că e tulburată fiindcă mama ei vitregă era în pericol. Dacă bebelușul venea acum pe lume, cu atât de mult timp înainte de termen, vor fi cu toții nefericiți.

Când o văzu că intră, Joe se ridică s-o primească. Era abătut și imediat îi apărură lacrimi în ochi.

— Fiindcă Jenny a sosit, dacă am merge amândoi să bem o Coca-Cola, Megan ?

Fata o sărută pe amândoi obrajii pe Savannah și își urmă tatăl, lăsându-le pe cele două prietene să discute puțin în tête-à-tête. Jenny se așeză pe marginea patului, aproape de prietena ei.

— Nu ți-e rușine să mă sperii așa ? îi reproșă ea cu dragoste.

Bolnava schiță un zâmbet slab.

— Mi se pare că te cam plictisești în ultimul timp, așa că am vrut să aduc și puțin suspans în viața ta !

— O să-ți dau o amendă pentru exces de zel ! exclamă Jenny forțându-se să râdă. Hai, zi-mi cum te mai simți.

— Acum ceva mai bine. Nu mă mai doare nimic.

Cu un gest afectuos, Jenny mângâie șuvițele umede de păr care se lipiseră de fruntea tinerei femei.

— Totul o să fie în regulă, o să vezi. Și pentru tine și pentru copil.

— Oh, Jenny, mi-e atât de teamă că o să-l pierd. Îl doream atât de mult amândoi !

— Taci din gură ! N-o să pierzi copilul. O să faci exact ce-ți spune doctorul și totul se va rezolva, de acord ?

— La ordinele tale, ofițer Prescott !

— Bun. Așa e mult mai bine. Îți interzic să mai spui prostii. Și îți ordon, fiindcă tot nu ai nimic de făcut, să-ți imaginezi cât de frumoasă vei fi în luna a noua. Atât de frumoasă că o să fii bolnavă de gelozie !

— Ești așa de curajoasă, Jenny. Aș dori atât de mult să-ți semăn !

— Uite că iar începi să spui prostii !

Jenny o făcu să tacă punându-i un deget pe buze. Era atât de palidă, cum stătea sprijinită pe pernele albe încât ar fi vrut s-o strângă în brațe. Savannah se extazia în fața curajului ei. Dacă ea ar fi știut cât e de lașă, cum îl mințise pe Lucas ca să scape de el. Fericirea era un lucru atât de efemer...

— Nu te mai lamenta. Ești doar puțin slăbită. Hai, dovedește-mi imediat că te simți mai bine. Arată-mi unul din acele surâsuri care îți stau atât de bine.

Savannah îi zâmbi slab și o strânse de mână pe prietena ei.

— Îți mulțumesc, Jenny. Ești formidabilă !

*
* *

Jenny își petrecu tot restul după-amiezii la spital ; spre ora cinci, Savannah avea mai multă nevoie de odihnă decât de companie, așa că preferă să plece. O sărută și-i promise să revină a doua zi. Intorcându-se acasă, remarcă pentru prima oară că străzile erau împodobite. Globurile străluceau în vitrine și în spatele ferestrelor de la apartamente, arborii din parc și din grădini erau decorați cu ghirlande luminoase. Crăciunul se apropia cu pași mari și ea nici măcar nu-și dăduse seama.

Ce făcea oare Lucas de sărbători ? Se va duce probabil în Florida, să le petreacă împreună cu tatăl lui. „E o călătorie care ți-ar plăcea, Jenny" îi șoptise vocea lui caldă la ureche.

Apoi auzi cuvintele prietenei sale : „Ești curajoasă, Jenny". Se înșela ! Dacă ar fi avut măcar un pic de curaj, n-ar fi rupt relația cu Lucas. Ar fi încercat să trăiască împreună cu el, să fie fericită, să-și întemeieze o familie. El o rugase asta, iar ea o rupsese la fugă. De ce refuza cu atâta încăpățânare ceea ce viața îi oferea cadou ?

Chipul schimonosit de furie al lui Marcus îi apăru în minte în timp ce parcă mașina în fața casei. O ura și reușise s-o distrugă. Își reamintea și acum cuvintele lui dure. „Nu ești bună de nimic, îi tot repeta el. Niciodată n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine".

Avu brusc sentimentul că abia acum vede limpede lucrurile. Înțelesese. Credea că s-a eliberat de el părăsindu-l, dar așa nu pusese capăt loviturilor și insultelor. Violența și disprețul cu care o copleșise continuau s-o urmărească și acum. S-ar simți satisfăcut că, și după atâția ani, îi era încă frică de el. Frică ? Scutură hotărâtă din cap. Nu ! Niciodată nu va mai ceda în fața fricii.

Stând nemișcată în parcarea goală, avu dintr-o dată certitudinea că, de data asta, întorsese o pagină din viața ei. Niciodată trecutul nu-i va mai întuneca viitorul.

Se repezi în casă ca să-i telefoneze lui Lucas. Trebuia să-i vorbească fără întârziere. Poate nu era prea târziu și abia aștepta să pună totul în mișcare ca el să fie în sfârșit fericit.

Spre marea ei decepție, robotul îi debită eternul refren. Se hotărî atunci să sune la L.L.T. unde o voce necunoscută o informă că domnul Lowrimore lipsea până luni după-amiază. În disperare de cauză, formă la noroc numărul lui Lilah.

— Ce surpriză plăcută ! exclamă bătrâna doamnă. Ce mai faci ?

— Foarte bine, Lilah. De fapt voiam să vorbesc cu Lucas, dar nu reușesc să dau de el. M-ai putea ajuta tu ?

— Cu plăcere. Să știi că îmi fac griji din cauza lui. A petrecut o săptămână îngrozitoare, lucrând și bând cafele după cafele în biroul lui.

— Crezi că o să accepte să-mi vorbească ?

— Te așteaptă, Jenny ! A plecat la casa lui de la țară pentru weekend și...

— Mulțumesc, Lilah. Plec imediat !

CAPITOLUL XI

Jenny nu-și mai amintea că era atât de departe de Oklahoma City. În nerăbdarea ei de a-l întâlni, avea impresia că fiecare minut durează ore. Drumul i se păru interminabil și îi veni să sară în sus de bucurie când recunoscu în sfârșit dealurile și micile ferme care anunțau că se apropie de casa lui Lucas.

Cu o ușurare amestecată însă cu teamă, zări mașina roșie parcată în fața locuinței vechi de unde se auzea zgomotul făcut de un ferăstrău. Deci era aici. Nu știa încă ce o să-i spună și simți că inima i se face cât un purice gândindu-se la reacția pe care o va avea Lucas. Stând în picioare pe verandă, cu brațele încrucișate pe piept, ea își căuta încă vorbele, scuzele, explicațiile care îl vor convinge de buna ei credință. Se temu brusc că el o să refuze s-o asculte și fu tentată o clipă să se întoarcă.

Dar el stătea deja în fața ei, mai seducător ca niciodată în pulovărul vechi bleumarin și blugii plini de rumeguș. Era neras de mai multe zile și părea extrem de obosit. Ochii lui negri o priveau cu seriozitate și ea nu se mai îndoi atunci că și el suferise. Ținuta neglijentă îi sporea farmecul și lui Jenny

îi făcu impresia că e unul din „Cei şapte magnifici".

Cu inima bătând nebuneşte, ea aştepta ca el să facă primul pas. Dar Lucas o privea stând nemişcat, cu ochii plini de speranţă, şi ea se hotărî atunci să vorbească prima.

– Lilah mi-a spus că eşti aici. Putem sta puţin de vorbă ?

El păru să ezite, apoi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Simţi imediat amestecul de mirosuri care o sedusese de la prima ei vizită aici. Parfumul lemnului tăiat se amestecase în mod plăcut cu cel al zugrăvelii şi lacului. În acea zi, Lucas făcea proiecte de viitor împreună cu ea. Cuprinsă de remuşcări, abia se abţinea să nu izbucnească în lacrimi.

Stând în picioare, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, el o privea circumspect. Citi neîncrederea în privirea lui. Simţi că i se strânge inima de durere. Oare ea era cauza supărării lui ? Reuşise să inverseze rolurile şi era pe cale să-l transforme şi pe el în fiinţa rece şi bănuitoare care era ea...

O tăcere apăsătoare se instală între ei, înainte ca Lucas să se decidă să vorbească. Duritatea impasibilă a tonului lui o îngheţă de-a dreptul.

– De ce ai venit aici ?

– Vreau să-ţi vorbesc.

– Adevărat ?

– Da, răspunse ea descurajată.

Nu se aşteptase ca el să fie atât de distant şi de indiferent.

Lucas îşi trecu mâna prin părul plin de talaş şi o privi îndelung. Jenny purta acel mantou de lână care-i punea în evidenţă părul ca flacăra. Ochii ei mari şi verzi păreau şi mai strălucitori ca înainte,

mai vii, parcă eliberați de o povară ascunsă. Era și mai frumoasă decât în visurile lui. Așa de frumoasă încât era în stare să-i ierte totul...

— Văd că nu porți uniforma. N-ai venit deci să mă arestezi ?

Jenny era atât de tulburată încât nu avu forța să răspundă la această glumă amară care îi reamintea prea mult de răul pe care i-l făcuse.

— E ziua mea liberă. Mi-am petrecut după-amiaza la spital.

— Ești bolnavă ?

— Nu. M-am dus s-o văd pe Savannah. Riscă să piardă sarcina.

— Îmi pare rău. Dacă pot fi de folos în vreun fel...

— Îți mulțumesc, dar e pe mâini bune.

El tăcu din nou.

— Te întrebi fără îndoială de ce am venit până aici. După tot ce ți-am zis...

— Asta cam așa e. Mi-ai spus limpede că nu mai vrei să mă vezi și îți mărturisesc sincer că nu mă așteptam la vizita ta.

— E adevărat. Ți-am spus niște lucruri îngrozitoare atunci. Niște lucruri pe care nu le credeam. Numai minciuni.

Aceste cuvinte pătrunseră în inima lui Lucas ca o rază de soare. Speranța pe care o credea pierdută pentru totdeauna putea renaște în sufletul lui ?

— Totuși, continuă el, păreai foarte sigură de tine. Și nu prea am avut de ales.

— Mă detești, nu-i așa ?

S-o deteste pe Jenny ? El care o iubea ca un nebun ?

— Nu, Jenny, eu nu detest pe nimeni.

— Lucas, eu... nu știu cum să-ți explic ce mi s-a întâmplat. În timp ce veneam încoace m-am tot gândit în mașină, mi-am pregătit niște fraze potrivite, dar nu reușesc să le rostesc. E...

În confuzia ei, își frângea mâinile și vorbea fără șir, nereușind să găsească vorbele care ar fi putut explica mai bine schimbările care se petrecuseră în ea...

Dar Lucas nu mai putea suporta s-o vadă suferind fără să miște un deget. Se apropie încet de ea și o mângâie cu duioșie.

— Jenny, nu te teme, totul s-a sfârșit acum. Trebuie să mă crezi, trebuie să ai încredere în mine. Te iubesc și nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Niciodată. O să te protejez până la sfârșitul vieții mele, Jenny. Îți promit asta.

Și dintr-o dată, parcă ceața i se risipi din fața ochilor. Lucas o înțelegea, iar ea fusese prea oarbă și încăpățânată ca să-și dea seama de asta.

Își sprijini cu timiditate mâna de brațul bărbatului pe care-l respinsese, deși nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să fie alături de el.

— Ți-am mai spus, azi am văzut-o pe Savannah luptându-se cu curaj să-și păstreze copilul. M-am simțit nespus de tulburată. Și ce-ți închipui ? Ea mi-a spus mie că sunt curajoasă. Eu ! Înțelegi ? Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de ipocrită. M-am gândit la tine, la felul cum te-am gonit când tu îmi propuneai să trăiesc din nou ! Mi-era teamă să fiu femeie, să fiu soție, poate chiar mamă. O să mă poți ierta ? Am fost atât de lașă și egoistă. Eu nu-mi pot ierta că te-am făcut să suferi atât de mult...

Buzele ei fremătau și Lucas nu mai rezistă dorinței de a o strânge în brațe. Își sprijini bărbia de creștetul capului ale cărui bucle roșcate aveau parfumul florilor sălbatice.

— Ce s-a întâmplat, Jenny ? Ce te-a determinat să te răzgândești ?

Ea se cuibări la pieptul primitor, frecându-și obrazul de gâtul lui care mirosea plăcut a rumeguș proaspăt. Și brusc se simți fericită.

— Ascultă, e o nebunie, dar adineaori mi s-a părut că aud vocea lui Marcus.

Lucas nu-și dădea seama unde voia ea să ajungă.

— Și ?

— Îmi repeta ceea ce-mi spunea pe vremuri în momentul când îl apucau furiile : că nu sunt bună de nimic, că a greșit când s-a însurat cu mine, că nu sunt în stare să-l fac fericit.

— Și vrei să-mi spui că după divorțul tău, după toți acești ani, te mai gândești încă la asta ?

— Și mai rău încă. Nici nu aveam nevoie să mă gândesc, eram ca vrăjită și fiecare zi a vieții mele se desfășura sub influența vorbelor lui. Pătrunseseră în mine ca un vierme care devorează încetul cu încetul din interior. Nu mai eram eu însămi, Lucas, și nici nu mai știam cine sunt. Înțelegi acum de ce nu mai aveam încredere în nimeni ?

— Viața ta profesională e totuși strălucită. După părerea căpitanului Morgan, ești unul din cei mai buni ofițeri din oraș. Cum ai putut crede măcar o clipă că întreaga ta viață este un eșec ?

— În muncă, eram sigură de competența și eficacitatea mea. Dar imediat ce-mi scoteam uniforma mă asaltau îndoielile. Aș putea să fiu și eu soție, mamă sau măcar amantă ? Când mi-ai propus

să ne căsătorim, am fost cuprinsă de panică. Mi s-a părut că n-o să reuşesc niciodată să scap din spirala infernală în care mă închisese Marcus şi eram convinsă că o să te fac nefericit.

— Şi acum ?

— Dacă m-ai putea ierta...

Drept orice răspuns, el îşi ascunse faţa în părul ei bogat ; simţindu-se ameţit de parfumul lui, îi mângâie buclele.

— N-am încetat niciodată să te iubesc, Jenny. Aş fi revenit la tine, să ştii. N-aş fi abandonat lupta.

— Adevărat ?

— Adevărat, Jenny. Contezi pentru mine mai mult decât orice pe lume.

Îşi apropie buzele de ale ei şi Jenny ieşi în întâmpinarea dorinţei lui. Văzu apărând din nou gropiţa de al cărei farmec se temuse mereu şi crezu că o să plângă de bucurie.

— Lucas, te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Îţi mulţumesc, Lucas. Mă simt din nou femeie, îndrăgostită, fericită. Datorită ţie mi-am regăsit puterea şi plăcerea de a trăi.

Privirile lor exprimau atâta dragoste...

— Eşti o femeie splendidă. Dar şi un poliţist formidabil. Însă una n-o împiedică pe cealaltă. N-o să-ţi pretind niciodată să renunţi la meseria ta.

Jenny asculta fericită această mărturisire care dovedea dragostea pe care i-o purta şi o umplea de fericire.

— Inutil, Lucas. M-am hotărât să-mi abandonez cariera. Ţi-ai face prea multe griji şi nu vreau să pun în pericol dragostea noastră.

— Nu, insistă Lucas, nu te sacrifica pentru mine,

ar fi o greşeală. O să învăţ să trăiesc cu asta. Ai experienţă şi eşti apreciată. De ce să te lipseşti de bucuria pe care ţi-o dă munca ?

— Nu mai sunt cea pe care ai cunoscut-o, Lucas. Nu mai am nevoie de uniforma mea albastră, de insigna sau revolverul meu ca să am încredere în mine. Dragostea ta mă va ajuta de acum înainte. Să fiu soţia ta şi poate mama copiilor tăi va fi de ajuns pentru mine ca să-mi umple viaţa.

— Eşti sigură de asta ?

— Pentru prima oară în viaţa mea ştiu exact ce vreau.

Vocea lui Jenny răsuna clară şi fermă şi Lucas nu se mai îndoi de nimic.

Într-un elan de bucurie, o ridică în braţe şi o învârti, sărutând-o cu pasiune.

— Dragostea mea, ce-ai zice de o lună de miere petrecută pe o frumoasă plajă din Florida ?

Cu ochii închişi, Jenny aşteptă să-şi tragă puţin răsuflarea ca să-i poată răspunde :

— E o idee minunată ! Lasă-mi doar timpul necesar ca să-mi cumpăr un costum nou de baie şi să-mi fac valiza !

El o sărută încă o dată şi încă o dată, îmbătat de fericire. Jenny se îndepărtă încetişor de el şi aruncă o privire în jurul ei.

— Păcat că nu ai telefon. Aş fi sunat-o pe Savannah ca să-i dau vestea.

El o luă de talie şi o conduse spre bucătărie.

— Doamnă Lowrimore... telefonul îţi stă la dispoziţie.

Jenny izbucni într-un râs copilăresc care-i merse drept la inimă lui Lucas.

— Deci eşti de acord s-o sun ?

Savannah răspunse la telefon, o Savannah nespus de bucuroasă.

— Jenny ! Ce idee bună ai avut să-mi telefonezi ! Joe a încercat toată seara să dea de tine ca să-ți spună că rezultatele sunt bune și că totul se va rezolva cu puțin repaos și câteva medicamente.

Chipul lui Jenny se lumină auzind că faza critică fusese depășită. Nu putu rezista mult timp bucuriei de a-i vorbi despre Lucas.

— Crezi că mai poți suporta o veste bună ?

— Ah ! Ce veste bună ? Te-au avansat ?

— Nu chiar.

— Jenny, nu mă mai face să mor de curiozitate ! Spune-mi repede ce s-a întâmplat.

— Ei bine... Lucas și cu mine o să ne căsătorim.

Un strigăt de bucurie se făcu auzit la celălalt capăt al firului.

— Grozav ! Vezi ? Eram sigură ! Ce fericită sunt pentru tine ! Vino mâine pe la mine, avem o mulțime de lucruri de făcut. Pentru început să alegem rochia și... Dar avem tot timpul pentru asta. Felicită-l pe Lucas din partea mea. Și pe tine te sărut de o mie de ori, scumpa mea.

Lucas care urmărise conversația lor, se simțea la fel de ușurat ca și Jenny. O luă de mână și o trase spre fereastră.

La aceeași fereastră în fața căreia ea își imaginase grădina și o invidiase pe aceea care o va admira. Și dacă visa ? Vocea blândă a lui Lucas o liniști :

— Mâine o să chem oameni care să înceapă să defrișeze grădina, ca să poți profita de primele zile frumoase. Și cred că va trebui să accept niște ajutoare și pentru casă ! Mi-ar plăcea să ne instalăm

în ea cât mai repede posibil. Dacă ai ști cât sunt de nerăbdătoare... Nu vreau să pierd nici o clipă din această bucurie.

Dintr-o dată chipul i se întunecă. Îi scăpase un amănunt și preferă să-l discute fără întârziere cu Jenny.

– Apropo de tabăra de vacanță pe care mă gândeam s-o instalez în hambar, nu ți se pare prea aproape de casă ? Știi, unii sunt chiar niște mici delincvenți, și mă tem că n-ar fi o companie tocmai recomandabilă pentru copiii noștri. Mă gândesc că am putea construi acest centru de vacanță ceva mai departe de proprietatea noastră.

Jenny îl privi drept în ochi. Punctișoare de aur dansau în privirea ei luminoasă. Reflectă o clipă și încercă să treacă în revistă avantajele și dezavantajele unui asemenea aranjament. În cele din urmă se hotărî să apere proiectul inițial.

– Nu cred, Lucas. Din contră, sunt convinsă că am putea oferi o prezență afectuoasă și familială acestor copii care au atâta nevoie de dragoste. De altfel, m-am gândit la altceva. Crezi că îți pot spune acum ?

– Bineînțeles. Ce este ?

– Numai că va costa cam scump...

– Te rog. Știi foarte bine că asta nu e o problemă.

– Iartă-mă. Văzându-ți hainele, cu greu ar putea bănui cineva că ești patronul unei firme prospere, adăugă ea ca să-l tachineze. Uite, aș dori să amenajăm o aripă a hambarului ca refugiu pentru femeile maltratate. Am întâlnit multe în profesia mea și propriii lor copii fac în mod sigur parte dintre

cei pe care tu vrei să-i ajuţi. Aş fi în măsură să le ajut ca să-şi recapete încrederea în ele.

— Ai face tu asta ?

— Da, dacă nu vezi vreun inconvenient. E atât de greu să înveţi singură ce înseamnă fericirea. Şi nu toată lumea are norocul meu, încheie ea îmbrăţişându-l.

Drept orice răspuns el o înlănţui şi o legănă uşor, inspirând parfumul ameţitor al pielii ei. Reuşi în cele din urmă să-i şoptească :

— Dragostea mea, am ştiut întotdeauna că eşti o femeie extraordinară.

SFÂRŞIT

Dat la cules 25.01.1999. Bun de tipar 04.02.1999
Coli-tipo 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 48.8 g/m²
Apărut 1999

Tiparul executat sub cd. 450 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Când Lucas Lowrimore fu oprit de un agent de circulație, se aștepta la un simplu control de rutină. Spera chiar că această formalitate se va rezolva la iuțeală, fiindcă avea de-a face cu o femeie. Dar trebui să recunoască repede că s-a înșelat: necunoscuta în uniformă, o roșcată frumoasă, îl gratifică repede cu câteva remarci usturătoare și o amendă pentru exces de viteză.

Și Lucas fu obligat să-și înghită protestele, ca să nu agraveze situația...

Din păcate însă, necazurile lui nu se sfârșiseră, fiindcă a doua zi, ieșind din parcare, fu gata să se ciocnească cu un șofer imprudent... care nu era decât aceeași superbă roșcată cu atitudine autoritară.

— Ascultă, Jenny, nu conta pe mine ca să ne smiorcăim împreună. Mă îngrozești când te văd așa. Fă ceva în loc să te plângi! Ești tânără, frumoasă, inteligentă. Cine te împiedică să-ți refaci viața?

THE BEST

ISBN 973-9498-57-4

Preț: 7000 lei